

Vil. Saitl -

Vinoř
Kronika obce
1976 -

Na území bývalého českého království nacházíme jedinou ves nesoucí název

Vinoř,

ve starých písemných památkách různě opisovanou - Vinori, Vinor, Winarz (ještě v roce 1860 tak psanou) až k ustálenému jménu Vinoř.

Před stalety náležela veškerá půda v zemi králi nebo knížeti, který ji za různé zásluhy připisoval svým milcům společně i s malými obcemi. Množství nově založených klášterů se svými řeholníky různých druhů vyžadovalo velké příjmy na udržování jak kostelů tak i mnichů samých. Proto jim král, a s ním později i šlechta, přiděloval různé dvorce, vsi nebo jen poddané, kde usedlí poddaní svými peněžními i naturálními desátky museli vydržovati někdy bohatě členitý církevní stav. V době nouze podávaly kláštery zpět jim přidělené vsi, neb jen jejich části a tak se postupně dostával církevní majetek do světských rukou.

Obdobně se stalo i s naší obcí, která se později ocitla v rukou bohatých pražských měšťanů. Vinoř nacházíme mezi nejstaršími obcemi uvedenými v zakládací listině krále Vratislava II jenž daroval roku

1088

vyšehradské kapitule značné množství obcí, poddaných a prebend v okolí Prahy. Listina jest psána latinsky a byla vydána resp. se zachovala ve čtyřech exemplářích, na mnoha místech se obsahem lišícím však bez značného rozdílu. Část listiny zde uvádím v českém překladu.

V kraji Rakovnickém dostala kapitula - Hostín, celou ves, krom několika poddaných k břevnovskému klášteru pod prebendou opata, Vojkovice, ves celou, krom země okolo kostela sv. Klimenta na Opyši, v Hololicích 6 usedlostí, v Blahoticzích popluží s 1 poddaným člověkem, v Lobči 3 popluží s třemi rybáři, v Horníně 2 popluží s jedním rybářem, v Drahlicích popluží s nasidelníkem, v Budihošticích popluží s hlídačem kostele, v Kamenném mostě 3 popluží s třemi poddanými, v Řežech popluží s dvěma poddanými, mezi nimiž také rudníky, v Litošíně část usedlostí s viničníky a 1 poplužím s bečvářem, v Auholicích 3 popluží s viničníky, v Dehnicích 2 popluží se dvěma soustružníky, v Kněževsi 2 popluží s pomyter, v Modřiluzích 2 popluží se dvěma zvoníky, v Týnci 1 popluží s číšníkem, v Letné 2 usedlosti se dvěma zvoníky, v Bubnech 6 usedlostí s hlídači kostela.

V kouřimském kraji - v Čakovicích 3 usedlosti s kuchaři, na Kavčí hoře 1 popluží s kuchařem, ve Štítařích 1 popluží s jedním poddaným, na Nesměni 1 popluží se dvěma poddanými, ve Voděradech 2 popluží s vodáky, ve hradě kouřimském šest sluhů a jednoho pekaře, v Chotyši 8 usedlostí se čtyřmi dědiníky, ve Sluhách se nepraví co, v Ovčářích 4 usedlosti s číšníky, v Jesenicích 5 popluží se čtyřmi číšníky, v Hradišti 9 usedlostí s rybáři, na Klku jeden rybář, v Břežanech 8 usedlostí, na Chvalech 6 popluží, v Dubči 2 popluží se dvěma sedláky, v Čeneticích 1 popluží s hrnčířem, ve Vršovicích 1 popluží se dvěma paroby, v Nuslích zahrady se dvěma paroby, v Bašti 7 popluží se dvěma kuchaři, v Záběhlicích 1 popluží se dvěma zvoníky, v Bránice 3 popluží s poddaným, ve Vnoři několik parobu.

V berounském kraji - v Bojeticích 2 popluží a vinice s viničnickem, v Žiňanech 1 popluží s bečváři, v tetínské župě na Brodě 2 popluží s rybářem, v Obryni 2 popluží se dvěma pekelníky a pro kustoda kapitulství, ve Vrhovicích 7 usedlostí .....

Kodex diplomaticus Epistolarius regni Bohemiae na foliu 390 se zmiňuje o naší obci též roku 1098,

kdy ji uvádí pod jménem „Uinar“

1098 - hec sunt nomine exclesiae de villa Potlirin uxor Suogbog nomina Tulna cum tribus fillis et filia nomine Radihna de eadem villa Tehba cum filio et filia nomine Gostena, ibidem etiam guas nomine Krabaus, cum filia nomine Nebraga altera Ziznaua, tertia Ceyja. De villa Libonii milica, filia eius Rozneta cum filiabus Koys, Visemila et Mutina, Milehna soror prefate Milice cum duabus filiabus, Znatana scilicet et Bogumetz, Ziraus cum filio, Malonia uxor Scit Dencik cum duabus filiabus Radohna et vbicest. De insula Marka cum filiabus Kunzena et Malucka.

De Uinar

Suebus cum filio Batek et Decana et Nirena. De Tethin Demano mater eius Mirena, dedacz. de Tinec Nezuolema Bozeha cum duobis filia Milgost et Thoma, filia oem Luka cum tribus fillis, Teha cum filia.

Prameny Codex diplomatus Epistolaris regni Bohemian. Fridrich fol. 390-

Další listina z roku 1130 připomína její existenci. In nomine sancte et individus tranitatis Notum sit cunctis tam modernis uam posteris in unitate fuder congregatis et congreg andis, quod eggo Sobeczlav, der gratia Boemorum monarcha utile et salubro anime mee ducens priorum patrum monimenta revovre, inter ceteras regi mei ecclesias, guarum eciam mihi non monica cura fuit, in secrete mei deliberavi patris mei, reggis

videlicet Wratislav monasterium in Wisegrad civitate situm, ad magnam vilitatem, aut predecessorum meorum incuria, aut, quod magis est credibile, prepositorum eiusdem loci negligencia, redactum illud in unum monasterium summa vigilancia cura emendare et ornare, quantis debui quantisque potui, exornare. Nam ut de pictura parietum et pavimento politis lapicibus ornate et superiori sperimente aliis quomodoque intus et exterius pro absolutione criminis et speriture, vie addidi, teceam corona ex aure et argento facta faciem templi decoravi, altaria palliis crucibusque tam aureis, quam argenteis ornata, sacrarium diversis libris ditavi. Deinde confindes multiplicatis intercessoribus facilius passeveniam culparum mearum consequi, statui, ut decanus cui cura fratrum regenda est, duplicem semper prebendam habeat. Insuper etiam tres fratres in eadem congregatione addidi. Pro veterum complendis stipendiis decrevi dimidiam partem fratribus vie Prachaticis habendam et dimidiam proposito, dimidiam partem fructuum et vini Slatinicis, fratribus et dimidiam pro parte dimidiam partem salis na Tristenici, fratribus et dimidiam pro parte, dimidiam partem lignorum sub Deo fratribus et dimidiam pro parte. Nunc vere na Otaue totum fratribus habendum assigne. Et cum secundum predecessorum meorum in instituta deciman marcam de anno tribute idem fratres in his civitatibus habeant, videlicet Prago Saten, Sedlicis, Litomericis, Beline, Dascine, Bolezlau, Camenci, Gradci, Opocne, Hrudimi, Kurimi, Pilzni, Lubici, Vratne, ego elemosinarum expensa et eorum prece confidens posse salvari, adde eis in tribus hic provinellis Rokitnah, Czaslavi, Hinone, etiam deciman marcam annui tributi. Decerne etiam et generationum generationibus sciendum et observandum reliqua, quod idem fratres singuli habeant aratra cum aratoribus et liberis eorum de gubus nullus in aliqua causa habeat se intromittere. Decane vere constitus duo aratra habenda Wirssuicis scilicet ubi pomeria due herree iuncta ipsi dedi, et Wirbesaz. Reliquarum vere nomina villarum hec sunt Gesteni ville trium fratrum Bezne duorum Winiri, duorum Basci, duorum Janiseicis, duorum Haulach, unius Gourisce unius Dubczi unius Nawrutici unius - Et ne hibores, qui sunt des eiusdem ecclesie, pereant pro restauracione eorundem eis a villice Praggensi annuatim in feste beati Martini VIII marcas denariorum accipiendas. Ut autem animam matris mee que ex hac corrupcione feliciter transiens in eodem monasterio se iussit tumulari, animasque fratrum meorum Bolezlai et Braszislai eorundem canonicorum Perticipes facerem reditum quandam, Senascin nomine dictum, cum tribus

gratis et omnibus appendicis, scilicet hospitibus, edificiis terris cultis et incultis viis et invinis pratis, pascuis, silvis, aridris et virentibus venacionibus, molendinis, piscaeiionibus et cum omni utilitate in ius eorundem fratrum tradende firmi et firmande trade, prepositur guogue eiusdem loci, sicut ab antiquis institutum est LII servicia ex debito solvat eis, hec tamen sub examine et sub hac certitudine, ut estive tempore waccam sterilem, gue vulgari locucione ialouca dicitur XII guog ui pulles gallinarum et VI percellos excepte si gu ex benivolencis velit ddere et lagnnam medonis centinentem X et XII insticium aliamaguo cervisie eiusdem quantitatis in une guegue servicis expendt. Brumaltis etiam tempore pro vacca dues pereos triennes eis mininret. Et ne amrmarii eustos circa suum ministerium tardus aliquandr vek piger inveniatur campanarios et custedes eiusdem monasterii sui dumtaxat iuris esse confirme ita ut in omnibus causis nullas quantum _ libet potentem persona preter eum solum habeant vespectum et terram in villa, quod dicitur Kbell ad unum aratrum ufficientem cum VI bobus et semine attinere ad eustodiam censes, hac tamen sub condiciene ut guivis custos pro ea fratribus servicium annuatim persolvat. Pomerium in auburbie ubi estivo tempore habeant, si spaciari velint, cum duobus his servis Jan et Bogumil eiusdem fratribus trade - Gudragesimalis tempore una guague ebdomada LXXXX nummes pro piscibus a sue preposite accipiant estive totidem, sed es dumtaxat mense si gue forte preclarier festisita faria VI evenerit, quod si non fuerit dimidium tanti. Terram in Virseuic et ortes Neo suete, gues frater meus Braticizlavs in dotem capelle, gue in honore beate Marie Magdalene est constructa, sub anathemata tradidi, idem fratres perpetue iure possdeant Camenci decimum nummum in vendicionibus ut antiquitis est institutum, habent habes gue. Et ut ea, gue statui et in presenti carta scribi iussi, nullum finem habeant, super altere et religuas sanctorum apostolorum Petri atque Pauli sigilli, ei impressiene confirme, ea maxime pro causa, ut si guis dei inimicus mandatorumgue eius contepor hoc divellere veluerit, sciat ae ab emnipotente dee in perpetuum condempnatum et cum cetibus sancterum nil commune habiturum sed cum diabole sue deceptore inexinguibilis gehenne incende eternaliter concremandum. Anno ab incarnatione domini millessime CXXX sunt hec acta sub Lotharie rege Teutonicorum eiusdem nominis tercis, sub christianissimo duce Sobezlav filie regis Wratizlai, monodecime monarcha Boemerum, ex gue christinitas in Boemis exodium sumpsit, his testibus presentibus Pragensis decime presule et Sdicene, septimo Olomucenis qui apostolica auctoris hoc decretus confirnaut, Johanne eiusdem monasterii preposite.

Sigilum Sobeslai II ducis ex cera alba confectum non integrum appendet ex scidulamembranas.

Patronem kostela ve Vinoři byl roku 1358 Reinbold Goldner, pražský bohatý měšťan, který ves Vinoř držel ještě roku 1390 se svým synem Mikolášem Goldnerem.

Po něm převzal držení vsi jeho zeť Matěj od Věže (Mathis de Turri), z bohaté obchodní rodiny Velflovičů, který zanechal po sobě dva syny Jakuba a Volfa. Roku 1347 byl již mrtev. Jeden ze synů Velfla, jménem Jan, byl knězem, r. 1357 oltářníkem při oltáři Nejsvětější Trojice v kostele sv. Mikuláše v Starém městě pražském, roku 1358 se stal farářem ve Vinoři. Jeho jmenování potvrdil i Goldner, jako patron kostela. Od svého tchána Goldnera dostal roku 1336 Záběhlice, Prač a Vinoř s podacím kostelním, s jedním člověkem ve Kbelích. Od svého bratra Mikuláše převzal r. 1363 ves Březí na Jilovsku. Podobně jako Hansa od Věže i jeho bratr Mikuláš sídlil na Vinoři. Meisl a jeho syn žili na Dubči.

Dle této obce, na rozdíl od jiných členů rodu, nazýván též Dubec.

Jan získav sňatkem velké jmění, byl nazýván slovuťným Janem z Dubče, sezením na Vinoři, jinak „ od věže “. Roku 1364 nacházíme Vinoř v držení nových majitelů. Byli to bratři Ondřej a Martin Stachovi s Heinlinem Stachem.

Heymyl Stach et Endirlinus et Mertlinus ambo fratras,
emirunt ergo Mathiam de turri villam

Weynor

cum omnia bona ad hec pertinentia et cum ad hec eclesia
et super unum rusticum in Kuel et cum omniabona, sicut
Reybotus Goldener olim habuit.

Prameny archiv český roč. 26 f 397

Archiv města Prahy rkp 987-218

Roku 1364 se jmenuje též Petrmon z Vinoře - jako patron zdejšího oltáře, z čehož jest zřejmo, že ve Vinoři byly dva statky, jichž držitelé byli patrony zdejšího kostela.

1364 - Winarz - Die eadem Hermanus post Wxnarz ad present
Petrmanni client in Winarz ad altare b. Virginis in eccl.
paroch. in Wynarz, vac - guod aliud beneficium curatum
est assec. fuit instit- Excel. pleb. in Kosteletz.

Prameny: Libri confirmationum I f. 57 I díl.

1365 - Wynarz - Die 9. Maii Johannis, presb. de Swietla
ad present - Petrmanni ciuis Prag pro nunc in Przeletitz
residentis ad alt. S. maria in eccl. in Wynorz per resig.

Hermannii vac. fuit institut. Excell. pleb. in Drsczionis

Prameny: Libri confirmatiomun, I. fol. 63

Potomek Stachův Václav Stach mladší z Vinoře držel roku 1410 Ciupek. Tvrz převzal později Velfl Salm měšťan Starého města pražského. Po jeho smrti prodala vdova Kera se svým synem Janem a dcerou Annou statek Hanuši Czisimajstrovi.

Dalším držitelem se stal Augustýn Pražský, který statek r. 1398 prodal Hanzovi od Věže.
1398 - Item a- d mill - CCCLXXXVI sabb- post conductum pasce camerarius Bohunko ex parte Augustini fuit in monicione in hereditarius in Winorz omnibus guas vendidit Hanze de Turri. Item ao eodum Viricus Medek de Lossan vicecamerarius regni Bohemiae cum caerario Zdislav Slepka induximiut Augustinum de Praga super hereditas Johannis in Winorz villam cum munitione ei omni libertate, in tercia parte plus. Item Anno eodem sabaato port Asumpcionem s. Marie Augustinus apotecarius cum camerario Sezema dominati sunt in hereditatibus predictis inductis pleno iuse - Relacio omnium beneficariorum camerarius Jan fuit in monicione feria secundo anto carnisprorium ex parte Augustini in hereditatibus Gbelle et Sotalicz tabernis et hereditate in Gwelw 1 1/2 sexag census propter ibdisbrigacionem hereditatum in Chrzyenycz. Item a.d. MCCCLXXXVI ferian tercia post purificacionum s. Marie Ulricus Medek de Lossan, vicecanerarius eum camerario Slepka induxerunt Augustinum super hereditatibus in Sotaliczet Gbelle toto, guid guid habet ibidem Mertlinis et Johanko, cum agris et omni Memorata presciprio est predicta, sicut hereditates i extendut. Item anno eodem feria secunda post Reminiscere.

Prameny - archiv český, praha roč. 35

Kniha provolací z let 1395 - 1410

Roku 1402 držel ve Vinoři louku a kus drnu jiný Hanza z Vinoře, který drn náležel vinořskému faráři a patřil jedným dílem z Jenštejna, druhá část do Vinoře. Téhož roku ve čtvrtek po obrácení sv. Petra dne 21. ledna prodal louku Oldřichovi z Černčic za 20 kop hotově zaplacených. Svědkové smlouvy byl Jan z Dubče, řečený Dubec, držitel Vinoře.

1402 - Hanza z Vinoře potvrdil, že dědictví své, louku s drnem, kteréž bylo faráře z Vinoře, přináležející k Jenštejnu a polovice obci nad touž loukou, kteráž leží vedle mlýna k Jenštejnu přináležející, se vši zvolí, což k tomu přísluší, prodal Voldřichovi z Černčic, jinak z Jenštejna za 20 kop gr a přiznal se, že jest od něho ty

peníze zúplna přijal a jemu nadjmenovaného dědictví dědicky postoupil. Zpraviti má on sám prodávající a slíbil s ním Jan z Dubče, řečený Dubec, oba spolu, před každým člověkem právem zemským a zvláště před věny a sirotky, jakož země za právo má a znamenitě před právem duchovním jakým by koliv obyčejem naříkáno bylo – Stalo se léta MCCCCII ve čtvrtek po obrácení sv. Pavla (21. ledna 1402)

Desky zemské v čís. 1 fol. 58

Od roku 1419 náležela Vinoř pánům Dubečským z Dubče, kteří ji připojili k dubečskému statku. Sňatkem s rodem Zapských ze Zap, přešla ves v majetek tohoto, dosud žijícího rodu ve vedlejší větvi, který držel Vinoř až do roku 1593.

Zapští ze Zap na Vinoři

Sňatkem Žofky Dubečské z Dubče, posledním potomkem pánů Dubečských, dostává se Vinoř do rodu Zapských ze Zap. Poslední svou vůlí sepsanou 1. ledna 1508, v sobotu po Novém roce, odkázal Jan Dubečský z Dubče a na Pruhonicích svému zeti

Sikmundovi Zapskému ze Zap

a jeho dětem, kteréž by měl s jeho dcerou Žofkou, toliko mužského pohlaví, veškeré své zboží a to – Dubeč se vším příslušenstvím, Litožnici – tvrz pustou se vším, co k ní přináleží, Měcholupy – dvůr poplužní, Pnětluky – ves celou, Krchleby – ves celou, Pruhonice – zámek a což k němu přísluší, v Holí – tvrz a dvůr poplužní, v plat vsazený, v Oujezdci – dvůr poplužní, vysazený v plat, v Šestlicích – dvůr poplužní s platem, v Jerčanech – dvůr kmetcí s platem, v Čertouzích – tři dvory kmetcí s platem, ve Vinoři – dvůr poplužní s platem, vše se všemi mlejny, rybníky, podacím kostelním atd co bylo deskami zemskými nebo čímkoliv jiným zajištěno.

Na Hradištku – blíž Vinoře, odkázal Zikmundovi Zapskému půl kopy grošů českých platu věčného, na Libiněvsi 10 kop grošů českých, na Hradištku u Žiželic 1 kopy šest grošů českých a 4 penízky, k tomu dostal Zikmund úpisy na Oslnici, Radějovice, v Březkách a Herynku jednoho člověka, aby vše se svou ženou, jeho dcerou, užíval až do své smrti. Kdyby Zikmund zemřel, měla se všech statků ujmouti jeho manželka Žofka a je užívat až do svého znovu provdání. Kdyby nepozůstal

Erb rodu Zapských ze Zap na Vinoři

dědic mužského pohlaví, měly dcery Žofie Dubské stejné nároky na dědictví a při jejich provdání měla každá z

nich dostati 500 kop grošů českých a výbavu slušnou. Z odkazu měl Zikmund vyplatiti panně Lidmile Chvalkovský každý rok 10 kop grošů českých, vydávat ročně 2 kopy kaprův, 10 strychů žita a 10 strychů pšenice až do její smrti. Dorotce Všejské, přítelkyni pana Dubečského, měl vydati 50 kop grošů českých, neboť tuto sumu jí odkázala manželka Jana Dubečského - Eliška z Kraselova a Jan z Dubče ji přidal ze svého majetku druhých 50 kop. Dále nařídil, aby do záduší do Vinoře ročně platil 10 kop grošů českých, podle faráře, že má býti zřízen druhý kněz, který by sloužil každý den mši a rozdával tělo a krev podobojím způsobem. K dubečskému záduší byl povinen Zapský ze Zap vyplatiti 5 kop, k průhonickému 25 kop gr. čes., k litožnicům 10 kop, do oujezda 25 kop a na milosrdné skutky na oděv a pokrmy 500 kop. Kdyby však Zikmund ze Zap zemřel dříve, než by došla jeho dítká plných let „ ne králem ani pány danými “.

1508 - 1. ledna - Ve jménu božím, amen. - Já, Jan Dubecký na Průhonicích ..... jakož mám obdarování listem zvláštním od nejjasnějšího knížete a pana Vladislava krále a protože vedle téhož J Msti K z milosti zvláštní mně obdarování .... toto zřízení mocné činím o statku svém --- Nejprve jestliže by mě pán Bůh všemohoucí smrti neuchoval tehdy dědictví mé toto dávám p. Zikmundovi ze Zap, zeti svému a dětem jeho, kteréž by měl s dcerou mou, mužského pohlaví toliko a zejména zboží toto - Dubeč, tvrz se vším příslušenstvím což k tomu náleží, Litožnici, tvrz pustou i což k tomu přísluší, Měcholupy. dvůr poplužní, vysazený v plat a což k tomu přísluší, Pnětluky, ves celou, Krchleby, ves celou, Průhonice, zámek a co k tomu přísluší, v Holi tvrz a dvůr poplužní vysazený v plat a což k tomu přísluší, v Oujezdu dvůr poplužní, vysazený v plat a což k tomu přísluší, v Šestlicích dvůr poplužní a což k tomu přísluší, v Jerčanech dvůr kmecí s platem, v Čertouzích tři dvory kmecí s platem, ve Vinoři dvůr poplužní, vysazený v plat a což k tomu přísluší s platy, dědinami, lukami, lesy, potoky, rybníky, mlejny, kurmi, vejci, robotami, s ospy, podacím kostelem i se všemi požitky a důchody, kterýž jsem já v držení a užívání byl, i se všemi dvory kmecími s lidmi a k tomu se všemi svršky a nábytky, listy, právy a nápady, kteréž by mě příslušely po komžkoliv buď deskami nebo čímkoliv jiným krom toho, co sem komu kolivěk tímto kšaftem níže dal. Item ves Hradištka blíž Vinoře plat 1/2 kopy grošů českých, item na Libeněvsi 10 kop gr. českých, item na Hradištku u Žiželic 1 kopy gr. a 4 peníze. K tomu tyto zápisy a majestáty, kteréž mám na Voslnici, Radějovici, dvoje Březky, v Herynku jednoho člověka i s těmi všemi sumami, což v týchž zápisích mně a mým dědicům svědčí. To vše dávám nadepsanému Zikmundovi a

jeho dětem způsobem nahoře psaným s takovou však
vejmkou - že jemu Zikmundovi ze Zap svrchupsanému moc
dávám, aby toho statku všeho užíval s Žofkou, dcerou mou
do živnosti jejich obouch. A jestliže by pan Zikmund
zemřel a Žofka, dcera má po něm zůstala, tedy dávám jí
moc, aby toho statku všeho nahoře psaného užívala až do
živnosti své, však tak, jestliže by svého stavu vdovského
svým vdáním nezměnila. A toho statku aby jinam
neodcizovala, ani prodávala, od dětí svých mužského
pohlaví, kteréž by měli s Žofkou, dcerou mou a jestliže
by pak neměli žádného syna, než toliko děvečky, ty buďto
také dědičky všeho statku mého svrchupsaného, kteréž by
koli živé zůstaly. Pakli by on Zikmund syny zůstavil při
sobě, kteréž by měl s Žofkou, dcerou mou, tehdy ze statku
mého aby vydáno bylo dcerám jejím Žofčiným, kteréž by
živé zůstaly a k letům a k vdání přišly a vdání se měly s
radou a vůlí přátel svých a poručníků každé aby vydáno
bylo 500 kop grošů českých a výpravu slušnou. Však také s
takovou vejmkou, aby on Zikmund neb jeho děti všechny
mé dluhy spravedlivě zaplatily. Též peníze sirotčí,
kteréž jsou registry popsány, jež jsem já k sobě přijal,
aby každému zaplatil, když by k letům rozumným přišly a k
tomu, aby panně Lidmile Chvalkovský bylo každý rok vydáno
do její živnosti 10 kop grošů českých, 2 kopy kapruov, 10
strychů žita a 10 strychů ječmena s komorníkem pražským
uvázání v nadepsané dědiny se všemi náklady. A Dorotě
Všejské, přítelkyni mojí, aby dal 50 kop grošů českých,
neb jest jí má žena nebožka paní Eliška odkázala 50 kop
gr. českých a já jí druhých 50 kop gr. přidávám, tak aby
toho měla 100 kop grošů. a to aby jí vydáno bylo ode dne
smrti mé konečně ve čtvrt létě pořád zběhlým pod pokutou
8 kop uvázání ve zboží svrchu psané.

Item k záduší do Vnoře dávati 10 kop grošů každý rok, tu
vybírajíc z lidí ve Vnoři, a na to, aby druhý kněz chován
byl podle faráře a službu boží aby vedl a činil a
rozdával tělo a krev boží pod obojím způsobou lidu
obecnímu a Pána Boha aby prosil za předky mé všechny i za
paní Elišku z Kraselova, manželku mou i za mne a mší
svatou aby sloužil tu u tohoto oltáře, který jest pod
kazatelnicí, každý den.

Item do Dubečka odkazují k záduší a na kostel 50 kop gr.
čes. a z těch peněz napřed aby archa zjednána byla a
vostatek, což potřebí bude.

Item do Průhonic na kostel a k záduší odkazují 25 kop gr.
čes., item do Litožnic na kostel a k záduší 10 kop gr.
čes., item do Oujezda na kostel a k záduší odkazují 25
kop gr. českých. Item na skutky milosrdné odkazují, aby
rozdáno bylo 500 kop gr. na oděv a pokrmy. A to vše, aby
pan Zikmund vyplnil ze statku mého a dal ode dne smrti mé
v půl poluletí pořád zběhlým. S takvou znamenitou
vejmkou, jestliže by pan Bůh smrti prve neuchoval pana

Zikmunda ze Zap, svrchupsaného, nežli by jeho děti let spravedlivých došly, ne králem, ani pány daných, tehdy děti jeho všecky, kteréž by měl s Žofkou, dcerou mou i toho statku prve jmenovaného, činím poručníky pana Oldřicha Myšku ze Žlutic, pana Petra Benedu z Nečtin, pana Jana Chvalovského z Ledče, Žofku, dceru mou, pana Prokopa ze Solopisk, věře jim nad jiné, jakožto svým milým přátelům, že ty děti i ten statek budou opatrovati, co nejlépe moci budou a to všecko tak jednali, aby se tomu všemu dosti stalo, což jsem v tom mém řízení odkázal a poručil. A jestliže by pak potřeba přišla na ty děti a na ten statek a oni měli pro to jezdití a jaké útraty vésti, aby z důchodu těchto statků utráceli, ale ne svého. Item hrad Fridštejn i to zboží, což k tomu přísluší, tak jakož mu desky od pana Viléma Zuba z Landštejna svědčí, to všechno dávám panu Chvalovskému z Leděčka a jeho dědicům, mužského pohlaví toliko, kteréž má neb míti bude s paní Eliškou Krašovskou, manželkou svou k pravému dědictví, však na ten způsob, když pan Jan svrchupsaný s dětmi svými dílen byl, bratra strýcův svých. A dokudž by dílen nebyl, tehdy dávám to zboží Fridštejn se vším příslušenstvím k užívání panu Zikmundovi ze Zap a Žofce, dceři mé a manželce téhož Zikmunda, aby toho zboží všeho užíval dotud, dokud by nadepsaný pan Jan Chvalovský deskami dílen nebyl a bratrem svým a strýci mými a pokud by dílen nebyl, aby pan Zikmund a paní Žofka dávali každý rok panu Janu Chvalovskému po 50 kop grošů, pakli by pan Jan umřel v tom než by bratra a strýcův svých dílen nebyl, tehdy též pan Zikmund a paní Žofka aby vydávali dědicům jeho Janovým každý rok po 50 kopách grošů českých a to pod pokutou obojím s komorníkem pražským navození ve fridštejnské zboží i se všemi náklady. A kdybykoli on Jan Chvalovský dílen byl bratra a strýcův svých s dětmi svými, aby mu to zboží Frištejnské v moc jeho postoupeno bylo i se všemi svršky.

S touto ještě znamenitou vejmkou - jestliže by pan Zikmund ze Zap a Žofka, dcera má, i děti jejich všechny zemřely nedojdouc let spravedlivých, ne králem nebo pány daných v tomto kšaftu jmenované i se všemi svršky a nábytky, majestáty, listy, k čemuž bych kde právo měl, to dávám panu Janu Chvalovskému z Ledec a jeho dětem mužského pohlaví, kteréž by měl s paní Eliškou Krašovskou. Však tak po nich všech smrti a takovou ještě znamenitou vejmkou, že já, svrchupsaný, Jan z Dubče sobě tuto moc pozůstavuji, že nadepsaného dědictví díl a nebo všecko, abych mohl a moc měl prodati nebo směniti, že to právo proti tomuto svému zřízení ke škodě mé. A k tomu také tuto sobě moc pozůstavuji v tom mém zřízení, že budu moci odkázat kdežkoliv na svrchupsaných dědinách a zbožích všech a platích všech a komorních těch

všech, do summy, pokudž by mi se zdálo a líbilo a to osobě nebo osobám kterýchžkoliv. Však když bych také odkázání upevnit listem pod pečetí svou a jiných dobrých lidí pečetěmi, jednoho nebo dvou, na svědomí, že takoveto odkázání mé vyplniti mají, ze statku mého, aby každý držitel vzdal z toho zboží, kteréž by držal, komu bych což na tom zboží odkázal dáti a neb svrchupsaním buď poručením, jestliže by poručenstvím na ně přišlo nádeníci a zápisníci, když by na ně nápad statku mého přišel, též ode dne smrti mé v jednom roce pořád zběhlém a to pod pokutou s komorníkem panským pražským uvázání ve zboží to, na kterýmžto bych co komu odkázal.

Tomu na svědomí pečeť má vlastní přitisknouc, já svrchupsaný Jan z Dubče a na Průhonicích s mým jistým vědomím tomu mému zřízení a kšaftu a pro širší svědomí prosil jsem vladyku pana Václava z Petrovic, pana Václava Saka z Znančic, pana Mikuláše Vlka z Kvítkova, že jsou pečetí své podle mé k tomu kšaftu dali sme přivěsiti na svědomí.

Jenž jest psáno a dáno léta od narození s.b. ten den v sobotu 1508 nového léta. V desky vloženo 1508 v pátek s vigilii sv. Jana Křtitele.

Prameny: DZv 6 f. E 13

Rod Zapských pocházel ze vsi a tvrze Zapy, od níž též převzal svůj přídomek, tehdy osady, vzniklé na knížecí půdě, známé již z darování Břetislava I. boleslavské kapitole r. 1052 (dedi eiurem villas una vocatur Popovice, secunda Prismin, tertia Zapy ...)

Prapředkem rodu Zapských ze Zap byl bohatý pražský kupec Heklík (Heckel). Jeden z rodu - Jan Heklík zakoupil Zapy a od té doby, na rozdíl od svých jmenovců, se psával Zapský ze Zap, seděním na Zapech. Se svou manželkou měl 4 syny a dceru - Bavora, Jana na Dobřejovicích, Bohuše na Tupadlích a Bračicích, Johanku Hostakovskou a Zikmunda na Dubči, který svým sňatkem právě získal naši obec.

Zikmund Zapský po smrti svého tchána se usadil na tvrzi v Dubči. Tvrz nebyla rozsáhlá. Její zbytky lze ještě viděti v ovocné zahradě za sýpkou dubečského dvora. Byla obdélníkového tvaru, 8 sáhů dlouhá a 12 sáhů široká. Vše obklopoval příkop a v místech, kde nyní odděluje zeď dvůr od ovocné zahrady, zřízen byl padací most. Dvůr byl položen výše. Ještě dnes možno viděti části zdi 3 metry vysoké s sgrafity na obdélníkových kvádrech.

Hned po nastoupení vlády na svých statcích, vymáhal Zikmund nezaplacené dluhy. Téhož roku žádal purkmistra a radu města Kuřimi, aby vyzvali své sousedy k zaplacení dluhu do dvou neděl, neb prý měl velké vydání a potřebuje

peněz. Kdyby tak neučinili, poznamenával v dopise, že by se svých práv domáhal se soudem.

Dne 30. listopadu 1509 znovu upomíná kouřimské měšťany k zaplacení dluhu, jinak je připraví k větším škodám, spojeným s vymáháním. Roku 1509 vidíme jeho pečeť na darovací listině, kterou Jan ze Zap odkázal své manželce Kateřině z Vyklek 200 kop na dvoru v Žepích.

V Kouřimi chytili r. 1510 Jakuba Bezpálce a jeho pomocníky. Na trápení se přiznali, že způsobili jakousi škodu poddanému Zapského. Ten žádal purkmistra, aby mu sdělili, co on na trápení vypovídal. Nebyl v lásce u kouřimských pro stálé upomínání svých dluhů a předpokládal, že mu neodpoví. V dopise napsaném 29. července v Kutné Hoře kouřimské upozornil, že „ jestliže byste neráčili toho dáti, musel bych vás k tomu právem připravit, ač nerad “.

V letech 1511 - 15 nacházíme jeho jméno mezi vladyky, sedícími u komorního stolu.

Zikmund Zapský ze Zap zemřel před rokem 1524, neboť od tohoto roku podává pohony na dlužníky jeho manželka Žofka z Dubče. První její obětí se stal Václav Mutrplos z Tedražic. Roku 1524 byl pohnán Žofkou k hejtmanskému soudu, kde mu vytýkala, že neplatí desátky k záduší do Čestlic, jehož je ona jako dědička po svém otci Janovi z Dubče, a to 3 strychy žita, ječmena a ovsa. Týž rok opět Václav z Tedražic a na Dobřejovicích žádal komorní soud, aby poručil Žofce z Dubče postavití za svědky právě proti ní Matěje, mydláře z Čestic s manželkou Barborou a Dorotu, ženu Továrka. Žofka opět požadovala k slibnějšímu zakončení sporu od Mutrplose více svědků - Vaňka, Klofu, Koubu, Havla, Jana Jindřišského, Jana, syna starého rychtáře, Tonka, Václava krčmáře a Vaňka Mužského. jak spor skončil není známo.

Před svou smrtí jmenoval Mikuláš z Pitkovic Žofku z Dubče co mocnou poručnici dítek a správkyňi jeho majetku. Ta 17. ledna 1526 prodala ve prospěch sirotků statky - Stišín, tvrz a dvůr, dvory v Brtnici, celou ves Předboř, domy v Kačkovicích, ves a tvrz Stránčice, dvůr v Všedobrovicích s Vávrou, na něm usazeným - měštěninu Nového města Pražského - Mikulášovi Šorfovi ze Stišína za 1500 kop grošů pražských.

Od Mikuláše Straky, kožešníka, koupila Žofie r. 1528 dům u sv. Jindřicha v cípku domu Petra Hubky. Svůj dům v Křižalovic ulici postoupila r. 1536 se všemi právy a povinnostmi svým synům Adamovi a Oldřichovi k dědičnému

vládnutí. Dům stál kdys v místě dnešní Panské ulici čp. 896, zvaný též Millesimovský neb „U tří černých růží“. Dům vlastnil již roku 1491 její otec Jan z Dubče a paní Žofka od něj odprodala r. 1523 zahradu k domu „ U černé růže “ na Příkopech.

Spory vedla paní Žofka i se svými příbuznými. Roku 1533 vyslal zemský soud své komisaře do Dubče, aby urovnali spor mezi Žofkou a Oldřichem Zapským ze Zap na místě jeho dosud nezletilého bratra Adama. Soud rozhodl, že Oldřich musí vyplatiti své neteři, paní Žofce až do její smrti ročně 80 kop grošů, které jí za minulý rok zadržel. Oldřich musel též zaplatiti dluhy své matce v částce 298 kop, mzdu, zadrženou čeledi dubečského statku, dále obilí, které si Žofka vypůjčila od různých osob a to od ovčáka z Vinoře 5 strychů pohanky (pohanice), od Bejchovského 18 strychů žita, od Svitáka 20 strychů žita, od Mandelíka z Chrástu 20 strychů, od Velenského 10 strychů ovsa, od Vintiře 10 strychů ovsa, od rychtáře Oujezdce. Jak je viděti z výpůjček, dobrou hospodyní na statku nebyla.

Zikmund Zapský měl se svou manželkou Žofkou 5 dětí - Oldřicha, Adama, Kateřinu, Lidmilu a Anežku.

Z počátku vládli na Dubči Voldřich a Adam společně. Roku 1540 rozkázal Královský prokurátor Oldřichovi Zapském, aby mu předložil všechny zápisy, které má o výplatě vesnic Slavětic, Oujezdce, Vršovice, Oslnic, Radějovic, Dvojích Březek a o jednom člověku v Herynku, neb jich potřebuje k ruce královské.

Druhý syn Zikmunda ze Zap na Dubči a na Průhonicích s manželkou Žofkou z Dubče byl bratr Oldřicha - Adam Zapský ze Zap a na Průhonicích. Ten držel nejdříve společně statky s Oldřichem. Roku 1542 ve čtvrtek na den Božího těla na jeho žádost rozdělil Oldřich veškeré dědictví na dva díly. Oldřich si ponechal dubečský díl a Adamovi určil díl průhonicí a to - Průhonice se vším příslušenstvím, Oujezdec, Vinoř, Holi a různé platy. Adam se oženil s Johankou z Vrábí, erbu dvou mečů se zlatými rukojetmi na červeném poli. Ještě v době, kdy Adam se svým bratrem Oldřichem držel dědictví, pojistil jí její věno 250 kop grošů českých na svém díle na Dubči, dvoře s poplužím na městečku Dubči, Průhonicích zámku s poplužním dvorem a ještě ze svého dílu jí přidal též 250 kop grošů. Když se se svým bratrem o společný majetek rozdělili, převedl její věno 27. prosince 1548 na Průhonice.

Ve své poslední vůli r. 1543 jmenoval za poručníka svých dětí i majetku svého tchána Adama z Vrábí a manželku Johanku z Vrábí. Kdyby zemřel bez dědiců, měla připadnouti Vinoř - ves celá s dvory kmetčími a podacím kostelním Adamovi z Vrábí a jeho dědicům. Jeho kšaft však měl jen krátkého trvání. Dne 2. října v úterý po sv. Jeronýmu z neznámých důvodů (po 8 měsících) ji zrušil. Po své matce Žofce zdědil Adam r. 1536 polovici domu v Praze se zahradou v Křižalově ulici. Druhou polovici domu koupil od svého bratra Oldřicha Zapského na Dubči za 100 kop grošů českých. Dům držel 4 roky a roku 1547 jej prodal Zdeslavovi Tluxovi Vrabskému z Vrábí. V sobotu na den sv. Řehoře prodal tři rybníky - Měcholupský, podveský v Dubečku a společný pod Velkým lesem u Netluk se sedmi potrubými lukami, vrbinami, se vším právem, které měl k vedení vod na těch rybnících dle smlouvy s Oldřichem Zapským po rozdělení statků po jeho otci Zikmundovi za Zap - Adamovi Tluxovi z Vrábí za 500 kop grošů pražských.

Při vypsání turecké daně, určené na vojenská vydání v boji proti Turkům, nesložil Adam Zapský jemu předepsaný díl a proto berníci kouřimští se ujali (exekuce) průhonického zámku, který drželi až do zaplacení daně.

Registra komorního soudu zaznamenávají příběh ze života Adama Zapského, z něhož vzešel spor r. 1543 mezi ním a Jiříkem Vosovským z Adlaru na Chodově. V té při vypovídali dva svědci - Bartoň, jinak Matěj z Průhonic a Matěj z Průhonic. Bartoň vyprávěl - Pán můj (Adam Zapský) jel se svou manželkou do Prahy, sedě na vozíku a sedlák jel orat. Věžníček (pes) jakýs běžel, chrtý sme měli sebou a oni na toho věžníčka běželi a rvali. Sedlák přišel, psa bránil a dal chrtovi sekerou, až se svalil. Pán jest se v tom rozhněval a řekl - Proč mi psa pereš? a sedlák se rozpráhl na pána. Pán jej dvakráte uhodil ploskou, sedlák pravil, že jsme měli sekati sebou, že jsme jej chtěli zamordovati, ale pán ručnici neměl, ani z nás žádný. Matěj svědčil, že jel s pánem do Prahy, chrti běželi sami vedle vozu, sedlák z Litochleb jel na pole s jakýmsi věžníkem a oni ho rvali, on dal chrtu, až se převrhl. Tu pán sesedl z vozu, vsedl na valacha, jel k němu a ptal se, proč mu psa tepe. Sedlák rozpráhl se sekerou a pán mu dal tesákem přes hlavu, ale nezranil neb ručnici jsme neměli, ani pán, jeli jsme pak dále a on lál nepoctivě před paní za námi.

Někteří vladykové i poddaní neodváděli čestlickému faráři mzdy a desátky. Farář si stěžoval pražské konsistoři a žádal o nápravu. Oznámil, že pan Adam kdysi dobrovolně se zavázal, že kdyby poddaní faráři desátky neodváděli, že je sám čestlickému duchovnímu vyplatí. Svůj závazek však

přes upomínání nesplnil a neplní a proto konstistoř Adama požádala, aby tak neprodleně učinil, jinak by se musela konstistoř obrátiti k soudu -.

Roku 1551 sepisuje Adam Zapský nový kšaft, v němž určil za poručníci dětí Johanku z Vrábí a k její ruce a pomoci jmenoval svého bratra Oldřicha na Dubči, Ctibora Služského z Chlumu a na Tuchoměřici a Jana Horňteského z Dobročovic a na Zalešanech. Kdyby Johanka zemřela, nebo se znovu provdala, měli statku a dětí ujmouti se jmenovaní poručníci a jeho dceři Johance při sňatku vyplatiti 200 kop grošů českých na hotovosti a výbavu v hodnotě 100 kop. Kdyby zůstalo více dětí, měly míti nárok na podíl stejně jako Johanka. Kdyby však všechny děti zemřely, měla zdědit všechny statky jeho manželka Johanka z Vrábí, po její smrti neb provdání mělo vše co by zde po něm zůstalo připadnouti Oldřichovi Zapskému ze Zap a na Dubči a jeho dětem a potomkům. Kdyby všechny děti zemřely, ustanovil si v dodatku v závěti, aby vše co své ženě kdysi věnoval, jí ponechali a pro sebe si vymínil 1000 kop grošů českých, s kterými by mohl až do své smrti volně nakládati. Z těch peněz pak po smrti jeho měl dostati jeho manželka Johanka z Vrábí 900 kop a zbytek měl být rozdělen mezi jeho služebníky Borše, Popelku a Maška.

Se svojí manželkou Johankou z Vrábí měl Adam pět dětí - Jana, Karla, Annu, Zikmunda a Fridricha. Když Adam před rokem 1551 zemřel, provdala se paní Johanna znovu za Jakuba Chodauera z Lokte, jehož předkové, jakož i Václav Frencl z Lokte, měli své sídlo na Chodově.

V letech as 1495 koupil Jakub Chodauer ves Sibřinu blíž Koloděj, neb se později píše - Jakub Chodauer z Lokte a na Sibřině -.

Roku 1558 jest zapsán jako řečník ve sporu mezi Salomenou Zapskou z Borovnice na Dubči a Hynkem Tluxou z Vrábí na Sibřině. Roku 1574 byl relatorem na obecním sněmu, konaném na pražském hradě v pondělí po Božím těle a zúčastnil se r. 1575 zavření českého sněmu.

Roku 1583 prodala Johanka Chodauerová z Vrábí a na Sibřině své dědictví po Janovi z Dubče a to tři rybníky s poplatným mlýnem u vsi Netluk, s lukami, robotami, rybník Veský v Dubečku, pod vinicí, u pusté vsi ležící, rybník měcholupský s potrubím a úkrajky Adamovi Zapskému ze Zap a jeho dědicům.

Před rokem 1591 byla Johanka již mrtvá, neboť téhož roku se porovnávají její synové Zikmund ze Zap na Dubči a Fridrich Zapský ze Zap na Ctiněvsi, před svědky Adamem ze

Zap na Dubči a Jeronýmem Čejkou z Olbramovic a na Chvalech o statky, jak je kdy jejich matka koupila od Mikuláše z Lobkovic a na Nových Hradech, hejtmána Starého města pražského a to o statek Oujezdec a Křeslici, o dům v Praze, ležící proti Andělce (andělské) zahradě, kromě dvou vesnic, které oba bratři věnovali svým dcerám - Marianě Zapské ves Chomutovici, Johanně Zapské ves Nemšenici, které měly obě sestry užívat až do své smrti -. Po jejich smrti měly vesnice připadnouti opět jejich bratrům. Fridrich dostal za díl Oujezdec i s mlýnem pode vsí, který však prodal za 2500 kop grošů českých svému bratru Zikmundovi. Za dům ležící proti Andělské zahradě, převzal Zikmund s podmínkou, že vyplatí Markytě Zapské ze Šlivic 50 kop a Johanně, manželce Fridricha Zapského též 50 kop.

Fridrich Zapský ze Zap na Ctiněvsi dostal při dělení statků Oujezdec a Vinoř, kterou roku 1571 zapsal a to tvrz starou ve Vinoři s příslušenstvím své matce Johanně z Vrábí a svému otčímú Jakobovi Chodauerovi z Lokte, zápis však po dvou letech zrušil.

1573 - V pondělí po Hromnicích

Fridrich Zapský ze Zap přijal od Zikmunda Zapského ze Zap, bratra svého staršího, za díl svůj jisté dědiny tak, jak cedule dílčí plněji svědčí a slíbil jest svrchu psaný Fridrich Zapský ze Zap za sebe a za své dědice a budoucí, že na téhož Zikmunda zapského, bratra svého staršího, ani dědicové a budoucí jeho co by koliv otcovského bratrského dědičného dalšího nastupovati ani dědicův jich naříkati nechce on Fridrich Zapský s dědici a budoucími svými s týmž dědinami jistými, od něhož Zikmunda Zapského, bratra svého staršího, úplně docela oddělen a všichni podle týž cedule se chovati povinni jsou.

Stalo se toto ujednání na Novém městě pražském v domě Jakuba Chudaura za andělskou zahradou v pondělí po hromnicích před Janem Vorskovským z Vilhostic, radního místopísaře království Českého a Bohuslava Mazance z Efenberku písaře Menších desk zemských, jakožto podle práva zřízení zemského.

Prameny - Desky zemské 17 E 11.

Fridrich ze Zap se oženil s Johankou Ctiňskou ze Ctiněvsi. Její rodné místo si zvolil za své bydliště a v kostele svatého Matouše si zřídil svou rodinnou hrobku.

Od Matěje a Burjana z Pernířova koupil Fridrich roku 1587 Hradiště nedaleko Vinoře, které připojil k Vinoři. Od Adama z Vinoře přikoupil dědinu, z níž zřídil Nový dvůr.

Roku 1588 ve středu po sv. Třech králích odkázala Johanka Zapská ze Ctiněvsi díl statku, který dostala po svém otci, Mikulášovi Ctinském i s nápadem po své sestře Anně

Zapské svému manželovi s podmínkou, že její dceři Johance, až dosáhne právních let a se provdá, vyplatí 1000 kop grošů českých, synovi Adamovi 3000 kop a odevzdá jim klenoty a nábytky, zlatý řetěz ze sta uherských dukátů zhotovený, zápony, prsteny, stříbrné pásy a vše, co by se dále našlo z jiných klenotů, rozdělí stejným dílem mezi obě děti, Křištofovi a Adamovi. Bratřím z Ronsteina měl vyplatiti po 100 kopách, Salomeně Podmanský a Žofce, sestřím jejím z Ctinice po 100 kopách, Johanně Služské z lomu 100 kop. Nezapoměla ani na děvečku, která jí věrně vždy sloužila, jíž odkázala též 100 kop.

Smlouva Johanky Zapské ze Ctiněvsi o urovnání na statku Vnoř.

V pátek po narození Panny Marie

Léta Páně 1593 v pondělí po sv. Dorotě dožádala jest se nás Melichara Straucha z Chlumku a Bohuslava Vartovského z Varty a Vražkova urozená paní Johanka Zapská ze Ctiněvsi a na Ctiněvsi, že jsme na Ctiměřice přijeli za tou příčinou, abychom jí spolu s panem Fridrichem Zapským ze Zap na Ctiněvsi, manželem jejím, tolikéž s dítkami jich, dceru a synu o ten statek Vinářský urovnali a uspokojili. I takto jsou se manželé dobrovolně skrze nás srovnali, a na tom zůstali společně, že ten statek Vnoř mocné za živobytí jejího dala a dává, nic sobě a dědicům svým víceji na tomž statku nepozůstávajíce, kromě vejminku níže psaného. A to pánu Fridrichovi Zapskému, manželovi svému. A on zase pan Fridrich Zapský panně Johance a Adamovi dítkám svým z tohoto statku vnořského, kdykoliv statek Vnoř, kterýž jemu panu Zapskému paní Johance Zapské ze Ctiněvsi skrze námluvu jistou mezi nimi manželi skrze nás Melichara Straucha a Bohuslava Vartovského učiněna a provedena buď, na tři tisíce kop míšenských dáti neb to jim ujistiti dobrovolně se uvolil. Aby on pan Zapský buďto v rukojmění dostatečném anebo zápisem na týž statku deskami zemskými anebo ten kdožbykoliv statek vnořský koupěný, aby takových dvanáct tisíc panně Johance a synu Adamovi, dítkám jich manželů, na způsob nahoře psaný povinnen jest zajistiti a tak pan Zapský za ostatní sumou podle téhož porovnání patřící dítky své - moci činiti co by s jeho dobrým bylo a statek vnořský v desky zemské komužkoli prodá, maje sobě moc od paní Johanky skrze tu námluvu danou vložití bez všeliké a možné překážky.

Pro lepší toho jistotu toto přátelské jich manželství dítkami jich skrze nás od paní Johanky zemřelé dožadanych toto porovnání a dání v tento spis jsme uvedli, na němž obě strany přestaly dobrovolně pečetmi našimi a podpisy ruky své pečetily.

Stalo se dne a roku výše psaného.

Melichar Strauch, rukou svou

Bohuslav Vartovský z Varty

Tato smlouva v desky zemské s povolení J Msti císaře jakožto krále českého, tak jakož o tom relací v kvaternu barvy zelené letha 1593 v pátek po narození Panny Marie zapsána plněji svědčí a v sobě obsahuje, slovo od slova sepsáno.

Desky zemské 169 C 23.-

Ústřední státní archiv, Praha Hradčany

Fridrich Zapský měl jako všichni rytíři v Praze dům, kde občas bydlel v době návštěvy města. Jeho dům stál na Soukenické ulici na Poříčí. Roku 1594 prodal dům za 324 kop paní Johanně Ottové z Milhotic.

Na dluh 100 kop postoupil roku 1590 Kašpar Grymler z Třebeska Fridrichovi Zapskému svou vinici ve vsi Lysolajích. Smlouvou bylo sjednáno, že z úrody, co by pan Bůh vína na vinici nadělil, mohl si Fridrich vzít sud červeného vína dobré míry, osmivederní a darovati Petru Hostakovskému z lásky a přátelství 4 vědra vína. O ostatní úrodu se měli společně rozdělit. Roku 1592 prodal vinici Janovi Hrobčickému z Hrobčic na Hospozíně.

Fridrich Zapský měl a vedl četné spory, jak nám dokazují zápisy v zemských deskách. Roku 1589 píše Zapský kancléři království Českého, že zlopovědný žid Samuel Enoch jej upomíná o zplacení dluhu, za kterým on stál jako rukojmí. Roku 1595 opět předvolává před soud Albrechta z Byšic pro neplacení dluhu 20 kop gr. českých. Roku 1593 žádá českou radu o zaslání výpisu z urbárních roudnických register, neb měl spor o společné grunty ve Vraňanech. Roku 1595 měl několik sporů a vždy jen o peníze. Pana staršího Kostomlatského pro jisté věci, Jana Viktora Popela z Lobkovic žádal o zaplacení 150 kop gr. českých. Markéta Hostakovská ze Sulevic žádala pány komorního soudu, aby Fridrich Zapský předložil originál smlouvy při postoupení statku Johankou Vrabskou a udala, že Fridrich drží smlouvu neprávem. V témž roce pohání Fridrich Jana Sekerku z Nežetic, na onen čas v Libochovicích, aby mu zaplatil dluh 40 kop za 20 strychů pšenice. Hanuše Grispeka z Grispeku upomínal o 15 kop, které mu Grispek se zdráhal zaplatiti. Dluhů se domáhal, ale sám též neplatil. Matyáš Pekárek z Poněšic jej žaluje o zaplacení 4 kop, které Fridrich přijal od komorníka, ale peníze nevrátil. Druhý spor s Pekárkem měl roku 1595. Fridrich od něho koupil 20 vorů suchého dříví, vor za 1 kopu a později 41 vorů, na které si ujednali cenu 1 kopu 15 gr za vor, ale dříví nezaplatil. Pekárek jej proto žaloval o zaplacení 73 kop 55 grošů českých.

Fridrichova první manželka byla pochována r. 1593 v kostele ve Ctiněvsi. Dosud lze viděti její náhrobek z červeného mramoru 2.07 m vysoký a 0.85 m široký s vypouklou postavou ležící paní v dlouhém plášti se znaky u nohou a nápisem -

Leta 1593 umřela v sobotu před smrtelnou sobotou urozená paní Johanka Zapská z Ctiněvsi a na Ctiněvsi, manželka urozeného Fridricha Zapského ze Zap a na Ctiněvsi a tuto odpočívá v Pánu.

Dva roky po její smrti se žení Fridrich ze Zap znovu s Alžbětou Šlivskou ze Šlivic. Ve svém kšaftu, sepsaném ve čtvrtek po památce proměňování Krista Pána, určil ji za poručnici nad svým synem Adamem společně se svým strýcem Adamem Zapským ze Zap a na Dubči a strýcem Oldřichem Zapským ze Zap. Ve své poslední vůli určil, že kdyby se jeho syn Adam oženil, měl vyplatiti Alžbětě Zapské ze Šlivic její věno 1406 kop grošů českých a ještě z celého statku jí vydati 4100 kop. Mohla si vybrati 6 koní, které by se jí líbily, dva komorní (uzavřené vozy) 15 krav, 20 kusů jalového dobytka, 2 kopy jehňat, 30 sviní, jednu kopu strychů sutého obilí, stejné množství žita a pšenice, 30 strychů ječmena, 15 strychů hrachu. Všechny klenoty, mimo zlatý řetěz, který Fridrich zdědil po své matce, ten kšaftem odkázal. Z čeládky si mohla vybrati 3 osoby mužské a 3 osoby ženského pohlaví.

Roku 1595 žádal Fridrich Zapský císaře, aby mu dovolil postavit nový mlým ve Vraňanech. Roku 1599 pohnal Fridrich staroměstského žida Barocha Enocha (s nímž měl již r. 1589 spor o peníze) aby mu zaplatil dluh 1600 kop. Fridrich byl v té době nemocen a proto poslal k soudu svého zplnomocněnce Tomáše Šlemra, který se však k soudu vůbec nedostavil - měl strach z účtování, neboť peníze od žida vyzvedl a utratil. Ještě po Fridrichově smrti (zemřel r. 1601) pozůstala vdova Alžběta, jako mocná poručnice dítek i majetku jeho a to dětí Adama, Lidmily a Evy, pohání Šlemra k soudu a žádala vyplacení utracených peněz - 1600 kop, na tehdejší dobu částku velmi značnou. Za svědka předvolán Vavřinec Přeštický, který před soudem vypovídal. „ Byl jsem předvolán k panu Fridrichovi. Nalezl jsem jej na lůžku a na jeho přání jsem přistavil k němu stoleček a stolicí. Na ní rozkázal mně vzítí a prosil, abych na ní napsal žalobní spis a předal purkmistrovi Starého města. Učinil jsem tak a je sekretem zpečetil a odnesl k purkmistrovi. Z té nemoci již nepovstal a ušel o sv. Janu“.

Vleklý soudní spor povstal ze žaloby, kterou podala na Fridricha Zapského r. 1600 vdova po zemřelém Petrovi Fryovi, libeňském papírníku. Vdova Anna jej upomínala o

peníze za dříví, které Fridrich před pěti lety koupil od jejího manžela a dosud nezaplatil. Zároveň poslala prosebný list císaři, aby pana Fridricha napomenul a vyzval k zaplacení. Její list byl zaslán císařskou kanceláří Fridrichovi Zapskému s podotknutím, aby se s papírníci vyrovnal. Fridrich odpověděl dopisem z 4. dubna 1600 v němž psal, že supliku Anny papírnice i s milostivých poručení s uctivostí přijal a uvedl, že paní Anna sdělila JMCské omylnou zprávu, jako by on, Fridrich, nějaké peníze za dříví byl dlužen. Uvádí, že kdyby paní Anna věděla o jakou částku se jedná, jistě by ji v suplikaci uvedla, což však neučinila, ale že neví „než že stín ve tmách lapá, zdali by se čeho domakati mohla“. Před osmi lety koupil Fridrich od jejího manžela dříví, které však pro nemoc nemohl viděti, složil zálohu 40 kop a žádal, aby Fryi dříví jemu doplavil. Poslal mu však dříví špatné, neb když bylo vytahováno z vody, na tři i čtyři kusy se rozpadlo. takové dříví nepřijal a žádal, aby mu byla vrácena záloha a dříví by si Fryi ponechal. On mne však prosil, abych si jen dříví nechal a k částce 40 kop, co sám chci, něco přijal, což jsem však neučinil a znovu jsem žádal o svoje peníze a vyzval pana Frye, aby „nehodné dříví si odplavil“. Nic však neučinil a tak dříví, které po několik let zde leželo, shnilo a se rozpadlo. V závěru dopisu Fridrich píše -

„ A protož JM Cské ponížně a hodně prosím, aby V Msti nadepsané Anně papírnici omylný, spravováním víry milostivé nepřikládala, nýbrž mým milostivým císařem a králem a pánem býti zůstati a při této své spravedlivé zprávě milostivě mne zachovati, neb jsem nikdy ten nebyl a dá Pán Bůh nebudu, abych měl to, co komu bez vznášení na VCskou zpraviti dal, že pak prvé své poručení omluvy dáti na první VCMsti poručení jsem pominul, v to vkročila má veliká bezelstná těžká nemoc.“

Fridrich Zapský ze Zap zemřel r. 1600 a jest pochován v Ctiněvsi v kostele sv. Matouše, kde dosud vidíme jeho zachovaný náhrobek z červeného mramoru, ozdoben postavou rytíře v životní velikosti, dobré kamenické práce. V rozích vidíme čtyři znaky a kolem náhrobku čteme nápis - Léta Páně 1600 v úterý před sv. Janem Křtitelem usnul v Pánu urozený a statečný rytíř pan Fridrich Zapský ze Zap a na Ctiněvsi a tuto tělo jeho odpočívá, očekávaje radostného zmrtvýchvstání.

Roku 1603 byla vypsána berně, k níž paní Alžběta Zapská ze Šlivic přiznala, že má 17 poddaných, 1 faru a 1 mistra ovčáckého.

Fridrich Zapský měl z dvojího manželství sedm dětí. S Johankou ze Ctiněvsi - Evu, Lidmilu, Jana Sigmunda a s

manželkou Alžbětou Zapskou ze Šlivic a na Peruci - syny Adama, Jana, Kunrata a Johanku.

Eva se provdala za Adama Zapského ze Zap.

Jan Sigmund zemřel v r. 1591 v mladistvém věku a jest pochován v ctiněvském kostele. Jeho náhrobek (na němž jest znázorněno ležící dítě) má nápis -
Léta Páně 1591 ve čtvrtek po sv. Václavu, syn urozeného a statečného rytíře pana Fridricha Zapského ze Zap a na Ctiněvsi a Vinoři umřel jest.

O Janu a Kunratovi se nám zachovaly zprávy jen z náhrobních kamenů v ctiněvském kostele. Oba zemřeli v dětském věku, neb náhrobek Jana představuje obraz zavnutého nemluvněte a Kunrátův děcko držící kytičku v ruce. Na prvním jest nápis -

Léta Páně 1595 ve středu po sv. Václavu umřel Jan, syn urozeného pana Fridricha Zapského ze Zap a na Ctiněvsi, tuto pochován jest.

Na stranách lze viděti tři znaky a nápisy -

Alžběta Zapská ze Šlivic

Johanka Uršula Sliv ... Zapská z Vrábícova z Temnic.

Náhrobní kámen Kunrátův má nápis -

Letha Panie 1598 ten outerý před svatým Jiřím P. Bůh z tohoto světa povolati ráčil Kunrata, syna pana Fridricha Zapského ze Zap a na Ctiněvsi, stáří 21 neděl.

Z několika znaků ještě čitelných a zbylých tří náhrobků možno zjistiti, že tu byly pochovány vesměs děti Fridricha Zapského a některá z jeho dvou manželek.

Lidmila se provdala za Sigmunda Matyáše Vencelíka z Vrchoviště.

Roku 1593 prodal Fridrich Zapský ze Zap na Vinoři a Ctiněvsi, jednak pro dluhy a též, aby mohl vyplatiti podíly svým dětem, tvrz a ves Vinoř Václavovi mladšímu purkrabímu z Donína, potomku starodávného rodu, jichž původním sídlem byla ves Lhotka na žatecku, erbu zde přiloženého.

Jméno jeho pochází od křestního jména Bořivoj. Přídomek z Donína přijal od hradu Donína v Sasku, kdy jeden z jeho předků byl zde purkrabím v letech 1152 - 1180.

Prodejní smlouvou, vloženou do desk zemských v pátek po svatém Lukáši 1593 - podrobně jest popsána ves i tvrz Vinoř, kterou koupil Václa mladší purkrabí z Donína za 15000 kop míšenských. Pan Fridrich Zapský z kupní ceny

mnoho nedostal. Hotově mu bylo vyplaceno 1300 kop, zbytek kupní částky zůstal na úhradu dluhů a podílů. Dobrým hospodářem nebyl, jak je viděti ze zápisu desk zemských. Zůstal dlužen značné částky dvorské čeládce, dělníkům, žencům a ani záduší vinořského kostela neobdrželo svých peněz, které si Fridrich Zapský ze Zap pro sebe ponechal.

Fridrich Zapský prodal purkrabímu z Donína tvrz Vinoř se vším příslušenstvím, zděnou i také s příkopem zděným, jež obepínal tvrz. Byl zde pivovar se sladovnou a spilkou, vinice, v té době nově vystavené dva náchlebný mlýny, jeden hořejší, druhý dolejší o jednom kole, druhý moučný o dvou kolech, panská krčma vejsadní, dva dvory, z nichž jeden byl pustý, zvaný Plumovský, kovárna, šest rybníků, zvané - pod Šakovým, Podlaský, pod sadní nad hořejším mlýnem, velký, nohavička pod Hradištěm. K Vinoři náležela též tvrz Hradiště s poplužním dvorem, též druhým nově vystavěným.

Statek Vinoř byl za držení Fridricha Zapského ze Zap úplně zadlužený. Fridrich byl dlužen značné částky Václavovi mladšímu z Donína, Gryzeldě na onen čas Švamberkové a již zas provdané Kolovratové, Lidmile Šlejvicové, Janovi Pětikosteleckému z Aventýna, Samuelovi Nejepskému z Nejepína, Vojtěchovi Hadovi z Proseče a jiným. Není proto divu, že z celého je ho kdys majetku mu mnoho nezbylo.

V pátek po svatém Lukáši

L. 1593 Fridrich Zapský ze Zap a na Ctiněvsi z jedné a Václavem mladším purkrabím z Donína a na Dvorcích, Velelibích ze strany druhé, že jest mezi sebou takovouto smlouvu učinili, kteréž slovo od slova tuto napsáno stojí.

Léta Páně tisícíhopětistého devadesátého třetího ve čtvrtek po svatém Matouši Evangelistu Páně, stala se smlouva trhová přátelská, celá a dokonalá mezi urozeným panem Fridrichem Zapským ze Zap a na Ctiněvsi prodávajícím z jedné a urozeným panem Václavem mladším purkrabie Donína a na Dvorcích Velelibských, kupujícím ze strany druhé a to taková smlouva a trh, že jest z počátku psaný pan Fridrich Zapský ze Zap - prodal jeho msti Václavovi mladšímu purkrabie z Donína, dědicům a budoucím děditství své, totiž tvrz Vinoř se vším jejím stavením, jak sama v sobě vystavěna zdmi zavřená, i také příkopem vyzděným vůkol vobehnána jest, s pivovarem, sladovnou a spilkou, dvůr poplužní s poplužím při tý tvrzi vinořské ležící, se stavením při něm všelijakým, s dědinami ornými i neornými, k témuž dvoru od starodávna přináležejícími, s vinicí, v nově vysazenou, s lukami, vrbinami, volšinami, též hájíčkem při vsi Satalicích ležícím, s

mlýnami náchlebnými dvěma, s jedním Hořejším o jednom kole moučným a druhým Dolejším o dvou kolách, ves tudíž Vinoř celou s lidmi osedlými i neosedlými, aneb z těch gruntů zběhlými, se sirotky, vdovami, s jejich spravedlností, s platy stálými vysazenými, s krčmou, v tej vsi vejsadní, též dvůr druhý pustý Flumovský řečený, v týž vsi Vinoři ležící, s podacím kostelním v téže vsi Vinoři, s kovárnou a rybníčky, s jedním pod Šmakovým, druhým Podlaským, třetím podsadním, čtvrtým nad mlejnem hořejším, pátým rybníkem Velký, šestým rybníčkem Nohavičkou, sedmým pod Hradištětem, s jiným vším a všelijakým při tvrzi a vsi Vinoři příslušenstvím. Item tvrz druhou Hradištko se dvorem poplužním s příslušenstvím, též dvůr v nově vystavěný z čehož tak ty p. Fridrich Zapský v držení a užívání byl a jakž registra trhová panu Václavu mladšímu purkrabie z Donína na ten statek registra vydané to v sobě šíře obsahují, s tím vším, co tak koliv od strodávna k témuž statku víceji náleží, žádného práva a spravedlnosti ani které zvláštnosti sobě, dědicům a budoucím svým tudíž dále nepozůstavující s plným právem - prodává jest jemu panu Václavovi mladšímu purkrabie z Donína, dědicům a budoucím páně a to za sumu patnácte tisíc a půl třetího sta kop vše míšenských. Kteroužto sumu tuto Jeho Milosti pan Václav mladší purkrabie z Donína urozenému panu Zapskému dáti a vyplatiti ráčil.

Předně - Sobě pan ráčil poraziti sumy jistinné, pro kterouž se uvazuje s komorníkem a listem obraným v statek Ctiněvský, vedle zápisu od téhož Zapského deskami zemskými jeho Msti panu ičiněného jmenovitě šest tisíc kop míšenských. Item úroku na summu od actum téhož zápisu až do soboty po Hromnicích léta tohoto devadesátého třetího vzešlých, jmenovitě jednostopadesát čtyry kopy 54 grošů vše míšenských. Item více pán ráčil vedle jistého zápisu registry řádu nejvyššího purkrabství pražského Jeho msti panu od téhož pana Fridricha Zapského svědčícího porazili, totiž šestset kop míšenských. Item dluhy pak téhož pana Fridricha Zapského vlastní tyto pán ráčil jest na sebe přijati a sice na místě pana Zapského upokojiti, totiž -

Urozené paní Gryzeldě na onen čas Švamberkové a již Kolovratové z Lobkovic a na Chýších vedle listu jistého zápisu registry řádně řádem nejvyššího purkrabství pražského do téhož pana Fridricha Zapského jejím milostem pány učiněného, summy jistinné s úroky do času svatého Havla vypsané příštího léta tohoto devadesáte třetího vzešlými vedle sečtení od téhož úřadu jmenovitě dvatisíce sedmsetčtyřicetčtyři kopy 49 grošů, vše míšenských.

Item urozené paní Lidmile Šlejvicové z Lobkovic vedle jistého zápisu registry úřadu nejvyššího purkrabství pražského od téhož pana Fridricha Zapského panu Janovi Pětikostelovi z Aventýna vyměněného a její paní postoupeného summy jistinné i se škodami na to vzešlými, podle sečtení od téhož úřadu jmenovitě šestset dvě kopy 48 grošů, vše míšenské.

Item panu Samuelovi Nejepínskému z Nejepína vedle jistého zápisu od téhož pana Fridricha Zapského, panu Vojtěchovi Hadovi z Proseče deskami zemskými učiněného a témuž panu Nejepínskému z Nejepína postoupeného summy jistinné i s úroky a škodou od actum téhož zápisu až do sv. Havla nejprve příštího léta tohoto devadesátého čtvrtého, s právem se uvázání s komorníkem i listem obranným ve dvůr Hradištka, jmenovitě jedentisíctřístasedmdesát čtyry kop 54 grošů 6 penízků, vše míšenských.

Item témuž panu Samuelovi Nejepínskému z Nejepína vedle jistého zápisu od téhož pana Fridricha Zapského, témuž panu Samuelovi z Nejepína deskami zemskými učiněného summy jistinné i s úroky a škodami od actum téhož zápisu až po pondělního po neděli Innunciatu léta tohoto devadesátého třetího na to vzešlými podle sečtení téhož úřadu jmenovitě jedentisíc dvěstěčtyřicetpět kop 1 peníz, vše míšenských.

Item více téhož panu Samuelovi Nejepínskému z Nejepína třistaosmdesát kop 5 grošů, vše míšenských. Item panu Bohuslavovi Kalenskému z Kalenic a na Chřeštovicích Její Milostem království Českého ouředníka při deskách zemských tři sta kop míšenských. jakož jsou se všechny dobrovolně mezi sebou sešli, že od vkladu svrchu psaného desky zemské na rovný díl zaplatiti chtějí, tu na díl Fridricha Zapského přijde jmenovitě šedesáttři kopy 32 grošů půl čtvrtého peníze, vše míšenských. Item témuž Fridrichovi Zapskému páni ráčili dáti hotových peněz 58 kop a 4 groše míšenských.

Item panu Adamovi Vinařskému pán ráčil z něho panu Fridrichovi Zapskému dáti totiž devadesátšest kop míšenských. Item čeládce vinařské, co jest jim pan Fridrich Zapský dlužen byl pozůstal, dáno podle sečtení dvě stě kop 43 groše, vše míšenských. Item co jest pan Fridrich Zapský zádušních peněz za sebou zadržel dáno sedmdesát kop 48 grošů, vše míšenských.

Item co jest pan Zapský Fridrich dělníkům od všelijakého díla pozůstával dlužen, těm podle přiloženého rejstříku za něho dáno dvěstědvacetosm kop 21 grošů šest penízků, vše míšenských. Z čehož všeho viděti jest, týž pan Václav mladší purkrabie z Donína často psaného pana Fridricha

Zapského a věřitelův jeho zastoupiti ráčil dáti za něho čtrnácti tisíc jednostodvacet zlatých, vše mišenských. Tak, že pan ještě do zaplacení svrchu dotčené summy těch patnáct a půltřetího sta kop mišenských ráčil zůstávati jmenovitě jedentisícjednostotřicet kop mišenských, kterýchž jest Jo Msti témuž panu Fridrichovi Zapskému na hotové summě odvedli. A tak tu všechnu summu totiž těch patnáct a půl třetího sta kop mišenských zouplna dáti a zaplatiti ráčil. Tak k tomu, když jest pan ráčil míti v statku Ctiněvském, v kterýžto tak s komorníkem a listem obranným uvázati ráčil, obilí všelijakého v moci páně (podle jistého reversu od pana Fridricha Zapského Jeho Msti) pozůstávajícího a na náklad páně sklizeného, kteréž by se vždy za čtyřtisíce kop gr. stálo, od toho všeho obilí pán ráčí míti upustiti a jeho zouplna panu Zapskému zanechat, odkud nikam nímž nehejbatí ani odvézejíc kromě toliko pán ráčí sobě odtud moci 90korců vovsa dáti odvézti a k svému užitku pak obrátiti.

Naproti tomu pan Fridrich Zapský všeho obilí cožhokoliv u toho praveného statku vinořského měl, má témuž panu z Donína zanechává, se svršky i nábytky - v registrech trhových poznamenanými těm čtyrem dvorům přináležejícími - téhož statku týž pan Zapský ihned vedle této smlouvy Jeho Msti panu postoupiti a lidi v poddanost uvésti.

A což jest Jeho Msti pan z Donína za držení svého statku ctiněveského dělníkům buď žnecům, mlatcům, stokařům aneb jiné čeládce dlužen pozůstati ráčil, to pán sám ráčil býti povinen jim zaplatiti. Týž také co zas týmž způsobem pan Fridrich Zapský od actum této smlouvy též čeládce nadepsané a jiným zadržel, jest sám povinen jim zaplatit a je uspokojiti s touto při tom znamenitou vejminkou, poněvadž synu a dceři Adamovi a Johance, dětem téhož Fridricha Zapského, někdy s paní Johankou Zapskou ze Ctiněvsi, s manželkou jeho zplozenými dva díly z téhož statku náleží, kteréžto díly jich ty panu Zapskému na svém statku Ctiněvském témuž synu a dceři vedle jich smlouvy a kšaftu od nebožky paní manželky jeho učiněné ujistit má, za kteroužto příčinou s povolením Jeho Milosti císařské prodávají téhož statku vinořského skrze sečtení relací k deskám zemským učiněnou podati a prodati má.

Pročež i on pan Fridrich Zapský při jejich milostech nejvyšších pánův úřednicích a soudcích zemských při nejprve příštím soudu zemským větším toho vyhledávali. Aby Jeho Msti k předvedení a ujištění dílům týmž synu a dceři jeho pana Fridricha Zapského na témž statku ctiněvském, též také k této smlouvě trhové povoliti a týmž dětem jeho by oni spolu s týmž panem Fridrichem

Zapským mohli tento prodaný statek jemu Jeho Milosti panu
z Donína v desky zemské vložit.
Prameny Desky Zemské 169 - D 18.
Ústřední státní archiv, Praha Hradčany

Erb - stránka

Po smrti pána z Donína, jež používal erbu dvou zkřížených jeleních parohů na modrém štítě, helm s korunou, přikrývadle modrá a stříbrná, nad helmou modrá panna se zlatou korunou - zůstaly dvě dcery Gryzelda a Eliška, v té době ještě nezletilé. jim za poručníka a poručnici byli jmenováni Jindřich starší purkrabí z Donína a na Benátkách, Gryzelda Kolovratová z Lobkovic a na Chyších, Kateřina Donínská z Dubé a na Lipné, kteří na plném soudu zemském žádali o jejich zplnoletení, aby mohli Vinoř a Hradiště prodati. Jejich žádosti zemský soud vyhověl však s tou podmínkou, aby jejich plnoletost platila jen do dobu prodeje. Po prodeji a po zápisu do desk zemských byla jim plnoletost zase odňata, snad z toho důvodu, že by jako zletilí mohli zbožím sami disponovati.

Vinoř a Hradiště se dvěma tvrzemi, se třemi dvory, sedmi rybníky, dvěma mlýny, kovárnou, vejsadní hospodou koupila Kateřina Smiřická z Hazmburka a na Kostelci nad Černými lesy zápisem do desk zemských ve středu po neděli letní 1596 za 16.000 kop.

1596 - Ve středu po neděli letní.

Paním Jeho Milosti a vладыky na plném soudu zemském - Gryzeldě a Elišce, sestřím vlastním purkrabinkám z Donína, někdy Václava mladšího purkrabě z Donína a na Vinoři, léta dáti ráčili, na to toliko aby mohly Kateřině Smiřické z Hazmburka a na Kostelci nad Černými lesy dědictví své, jim po témž otci jejich náležité, totiž tvrz Vinoř se vším jiným k tomu příslušenstvím, podle smlouvy mezi Jindřichem starším purkrabím z Donína a na Benátkách, Gryzeldou Kolovratovou z Lobkovic a na Chyších, Kateřinou Donínskou z Dubé a z Lubského, jakožto mocným otcovským poručníkem a poručnicemi od někdy Václava mladšího purkrabího z Donína a na Vinoři nad statkem po něm pozůstalým, kšaftem a deskami zemskými nařízeným z jedné a nadepsanou Kateřinou Smiřickou z Hazmburka a na Kostelci nad Černými lesy ze strany druhé učiněné a v desky zemské vložili a jak to vykonají, ihned více let mít nemají, tak jakž relaczy v relaczy na ta léta plněji svědčí.

Gryzelda a Eliška, někdy sestry vlastní purkraběnky z Donína a dcery někdy Václava mladšího purkrabie z Donína a na Vinoři, že sou dědictví své jim po témž někdy Václavovi mladším purkrabím z Donína, otci pozůstalé, totiž - tvrz Vinoř se vším jejím stavením tak, jak sama v sobě vystavěna a zděma uzavřená a také příkopem vyzděným vůkol vobehnána jest, pivovarem, sladovnou a se spilkou, s dvorem poplužním a poplužím při té tvrzi Vinoři

ležícím, se stavením při něm všelijakým, s dědinami ornými i neornými k tomu dvoru od starodávna přináležícími, vinicí v nově vystavěnou a vysázenou, s luhy, vrbinami, volšemi, též háječky od starodávna k Vnoři a Hradišti dědičně náležícími (kromě těch kusů háje u Satalic k Vnoři a Hradišti přikoupeným, což k záduší k svatému Apolináři náleželo, to vždycky ujíti nemá, nýbrž se úpis dává), s mlejny náchlebnými dvěma, jedním hořejším o dvou kolech a s druhým dolejším o dvou kolách, tudíž ves Vnoř celou a lidmi osedlými i neosedlými, neb z těch gruntů zběhlými se vdovami a sirotky i s jich pozůstalými, s platy stálými i běžnými, se slepicemi, s krčmou v tej vsi vejsadní, s podacím kostelním a kovárnou, s rybníčky, s jedním pod Šniapovským, druhým podhájským, třetí odsadní, čtvrtém nad mlejnem hořejším, pátý rybníkem velkým, šestým rybníčkem nohavička zvaným, sedmým pod Hradištím. Item dvůr druhý pustý Flumovský řečeným v téže vsi. Item druhý dvůr Hradiště s dvorem poplužním s poplužím, též dvůr novejš, v nově vystavěným přikoupeným a s jiným vším a všelijakým k tomu což se nadpisuje od starodávna příslušenstvím, jakž jest toho někdy týž Václav purkrabě z Donína, sám v držení a užívání byl a jakož jemu desky od Fridricha Zapského ze Zap v kvaternu trhovém léta 1593 ve čtvrtek den památný svatě Voršily zapsaný plněji svědčí, se vším panstvím. A také tak jakž smlouva trhová spečetěná a to mezi napřed psaným Jindřichem starším, purkrabím z Donína a na Benátkách, Kryzeldou Kolovratskou z Lobkovic a na Chýších, Kateřinou Donínskou z Dubé a z Lipého jakožto mocným poručníkem a poručnicemi od někdy Václava mladšího purkrabího z Donína a na Vnoři nad dětmi a statkem po něm pozůstalým s kšaftem, deskami zemskými nařízeným z jedné a Kateřinou Smiřickou z Hazmburka a na Kostelci nad Černými lesy ze strany druhé učiněné téhož léta a dne v desky zemské vložené plněji svědčí a to vše v sobě šíře obsahuje, žádného práva dále nepozůstavující - prodali již dotčené Kateřině Smiřické z Hazmburka a na Kostelci nad Černými lesy za sumu sedmnácte kop míšenských, plně a docela zaplacených, téhož svrchu psaného dědictví postoupili. Spravití mají oni sami prodávající před každým člověkem právem zemským, zvlášt před vdovami a sirotky předně starým právem učiniti mají aneb budou třetinou vejš. A dále se strany dotčené smlouvy s pečetěmi stvrzené se vším zachovati mají a povinni jsou. Desky zemské 127 C 21.

Paní Kateřina nedržela ves Vnoř a Hradiště dlouho. Zemřela před rokem 1604, neb téhož roku prodává její manžel Petr Jan Zbyněk Zajíc z Hazmburka a na Brozanech, Jeho Milosti císař. rada, nejvyšší truks království Českého, hejtman litoměřického kraje tvrz Vnoř s

poplužním dvorem, mlýny, vinicemi, rybníky, kovárnou, též tvrz Hradiště s dvorem Novým, blízko silnice brandejské ležícím, tvrz Ctěnici s poplužním dvorem při té tvrzi, vejsadní krčmou, ves Předletici celou s krčmou vejsadní a to vše jak týž statek po někdy Kateřině Smiřické z Hazmburka na něho napaden připadl za sumu v předešlém odhadu Václavu Bořanovi ze Lhoty na Roztokách.

Leta 1604 v pondělí po moudrosti Boží stala se smlouva celá a dokonalá mezi urozeným panem Petrem Janem Zbyňkem Zajícem z Hazmburka a na Brozanech, jeho Milosti císařským radou, nejvyšším dědičným truckssem království Českého, hejtmanem kraje litoměřického a urozeným a statečným rytířem panem Václavem Bořeněm ze Lhoty a na Roztokách jako kupujícím ze strany druhé - A to taková, že jest pan Jan Zbyněk Zajíc z Hazmburka s dědici svými - prodal a prodává jménem paní Kateřiny Smiřické z Hazmburka, totiž tvrz Vinoř se dvorem poplužním s popluží, ves Vinoř s polmi, lukami, zahradami, volším a třemi kusy háje při vsi Satalici, což tu náleží, s mlejny dvěma, ves Vinoř celou, s lidmi osedlými i neosedlými, i z panství zběhlými, s krčmou vejsadní - Item dvůr druhý Hradiště s novým dvorem, item ves Ctěnici s dvorem poplužním, ves Předletici celou, s krčmou vejsadní, s dvory kmettcími, s platy běžnými i stálými, s dědinami, lukami, vrbinami, rybníky volšínami, pastvinami prodal urozenému panu Václavovi Boryněmu a dědicům jeho za 34.000 kop grošů míšenských.

Prameny DZ 182 O 22 - Kniha památná z let 1608 - 1609

1609 - Jan Zbyněk Zajíc z Hazmburka na Budyni a Brozanech, Jeho Msti rada, potvrzuje, že jset dědictví své - totiž tvrz Vinoř se dvorem poplužním s poplužím při té vsi Vinoři ležící, s dědinami, lukami, zahradami, štěpnicemi, porostlinami při Satalici, což tu náleží, s mlejny chlebnými dvěma, ves Vinoř celou s lidmi osedlými, dvěma mlejny náchlebnými, lidmi neosedlými, též z gruntu zběhlými, s platy stálými i běžnými, kurmi, s robotou, s průhony svobodnými, vobcemi, s pastvinami, s krčmou vejsadní, s podacím kostelním ve vsi Vinoři, s kovárnou, rybníky sedmi. Item tvrz druhou Hradiště s dvorem, jenž Nový dvůr se jmenuje, blízko silnice brandejské ležící. Item tvrz Ctěnici, dvůr popužní s poplužím při té tvrzi, krčmou vejsadní, ves Předletice celou, s krčmou vejsadní, s platy stálými i běžnými, s dědinami, vrbinami, lukami, štěpnicemi, rybníky, vodotočinami, s průhony, lidmi osedlými i neosedlými i z gruntů zběhlými, se vším a všelijakým k týmž tvrzím a dvorům od starodávna přináležejícím příslušenstvím, v těch mezích a hranicích. A tak jakž jest toho nadepsaný Jan Zbyněk Zajíc z Hazmburka v držení a užívání byl, a jak jest týž statek

po někdy Kateřině Smiřické z Hazmburka na něho nápadem přišel a on v jeho držení a užívání byl jest, tak jakž smlouva trhová stranami uzavřena byla, téhož léta a dne v desky zemské památné vložena - prodal Václavovi Bořenovi ze Lhoty a na Roztokách za summu 35.000 kop míšenských. DZ 134 P 21.

Nový majitel dlouho Vinoř nepodržel. Roku 1626 se statek Vinoř a Hradiště dostávají v držení rodu pánů z Valdštejna, v jichž majetku zůstal až do roku 1651, kdy Karel Ferdinand z Valdštejna prodává Vinoř a Hradiště Heřmanu Černínovi z Chudenic. A tak zůstala Vinoř po celá staletí v držení velmi rozvětveného a dosti zámožného rodu, který držel Vinoř až do roku 1848 - co poddanské panství s povinností roboty (až do roku 1948, kdy byl velkostatek zabrán státem).

Rod Černínů pochází z městečka Chudenic blíž Klatov. Zde stála a ještě stojí kolébka všech Černínů, který byl jeden z několika rodů, kteří po celá staletí si zachovaly původní své sídlo, který zámek po celá staletí nebyl nikdy prodán, ale přecházel z jednoho mužského pohlaví na druhého, jak výslovně se a bylo zapsáno v pozemkových resp. v deskách zemských.

První zprávy o rodu Černínů nacházíme již v letech 1193 a 1212, kdy žili bratři Drahoslav a Břetislav. Jejich syn Protiva ve svém štítě, starodávném dle jednoduchosti, štít na výšku rozdělený v červeném poli na levé straně a v pravé polovici rozdělený vodorovně na tři pruhy barvy stříbrné a modré.

Erb Černínů z Chudenic

Rod Černínů z Chudenic se během sta let velmi rozmnožil. Humprecht z Chudenic si vyžádal od císaře povýšení své vesnice na městečko, což mu bylo povoleno dekretem z roku 1592, kdy povoleny Chudenicům trhy, jarmarky a vybrání cla.

My, Rudolf druhý z Boží milosti volený římský císař, po všechny časy rozmnožitel říše a uherský, český, dalmatský, chorvatský král, arcikníže rakouský, markhrabě moravský, lucemburský a kníže slezský, lužický markhrabě atd atd oznamujeme tímto listem všem, že jest nás ponížně prosil statečný Humprecht Černín z Chudenic, rada naše a její lásky paní matky naší, nejmilejší císařovny Římské, jakožto královny české, podkomoří v království Českém a hejtman hradu pražského, věrný milý, abychom jeho ves Chudenic řečenou pro zlepšení živností jeho lidí chudých poddaných obyvatelův, tuž ve vsi za

městečko vysaditi a vyzdvihnouti a při tom jí pečeti nížeji vypsanou, kterou by užívali, zeleným voskem pečeti mohli, tolikéž také trhem ročním koňským neb na koně a vsejijaký dobytek, totiž v druhou středu v postě a dvěma jarmarky ročními, jedním ve středu po provodní neděli a druhý v tu středu po svatým Václavu z milosti a štědrosti naší císařské, jakožto král český obdařiti a nadati ráčili, k jehožto ponížené prosbě nadepsaného Humprechta Černína z Chudenic pro dávný věrný a ustavičné služby nám i předkům našim císařům římské a králům českým slavných pamětí od něho i od předků Černínů, milostivě jsouce nakloněným, pročež s dobrým rozmyslem s jeho i našim jistým vědomím, s radou věrných naší milosti a mocí tou královskou v Čechách nahoře jmenovanou jeho Humprechta Černína ves Chudenice jsme za městečko vysaditi a vyzdvihnouti i také je obyvatelé chudenické, nynější i s erbem a pečeti, totižto s štítem červené barvy. To vše se v tom červeném štítě vidí a spatřuje, jakžto všechno vtípem, uměním malířským uprostřed listu toho jest barvami vymalováno a vysvětleno a štědrostí naší císařské darovati a toto propůjčiti jsme ráčili a tímto listem našim je tím darujeme a toho propůjčujeme, i také touž ves Chudenice za městečko mocně vysazujeme a vyzdvihujeme, chtějíce tomu konečně, aby dotčení obyvatelé chudenický, nynější i budoucí, všech těch milostí a svobod užívali a užívat mohli, kteréž jiná městečka v království našem českém buďto z práva neb z obyčeje užívají nyní i v časech budoucích a věčných a jmenovitě, že se v něm všelijací řemeslníci, obchodníci a handlíři, kterýž by tu své dobré za užitečné býti uznávali, osazovali a obchody, handle i řemesla svá svobodně dělali, provozovali a jich užívati a mocí budou, beze vší a všelijaké překážky. Nicméně té pečeti od nás tak propůjčené oni obyvatelé chudenický osoby ouředlní, nynější i budoucí mají a mocí budou, ve všelijakých potřebách obecních náležitě užívali a tou listy a jiné věci a potřeby své voskem zeleným pečeti, pokudž a jak by toho potřeba ukazovala, tolikéž jaké se jiná místa městečka v království českém přitomž zachovávají i užívají, beze všeho zmatku a všelijaké odpornosti a překážky. Nad to jim, obyvatelům chudenickým nynějším i budoucím, jakožto již od nás v nově vyzdviženém městečku koňskéj a dobytčí trh a to druhou středu v postě a dva jarmarky, jeden v tu středu po provodní neděli a druhý v tu středu po svatým Václavu, jakož vejš dotčeno, každý jarmark osmi dny pořád zběhlými a frejunkem obyčejným, aby je na ty dny a časy držívati mohli. Dáváme totiž a vysazujeme, chtějíce tolikéž tomu konečně, aby oni nadepsaní chedeničtí, nynější i budoucí, takového ročního koňského a dobytčího trhu a těch dvou jarmarků nejinače, než tak jako jiná městečka neb místa v tomto

království českém svých koňských a dobytčích trhův a jarmarkův, buď z práva nebo obyčeje užívati mohli. Tolikéž bez všelijakých překážek přikazujíce přitom všem stavům království našeho českého, nynějším a budoucím všech stavů, aby jste častopsané obyvatele téhož městečka Chudenic, nynějším i budoucím, při těch vejš psaných obdarováních, svobodách, vejsadách, milostech a té pečeti, jarmarkův na svrch psané časy a dni držeti a neporušitelně zachovali, žádných jim v tom překážek nečiníce, ani komu jinému činiti nedopouštějíce pod uvarováním hněvu a nemilosti Naší císařské i našich budoucích králův českých. Však proto chceme, aby toto obdarování naše císařské jednomu každému bez újmy a škody na jeho spravedlnosti bylo. Tomu na svědomí pečeti naší císařskou k tomuto listu přivěsiti rozkázali jsme ráčili. Dáno na hradě pražském v pondělí den Octuavu svatých tří králův letha běžícího tisícího pětistého devadesátého druhého a království našich římských, též uherského a českého

Rudolf druhý Anno 1592
Adamus de nova Domo
Krištof Žiebinský
regni Bohemiae cancelarius.

Černín z Chudenic zdědil fideikomisní černínské panství, roku 1652 byl povýšen na hraběte pro sebe i své potomky, byl přisedícím komorního soudu, od r. 1656 přisedícím zemského soudu, r. 1660 místodržitelem království Českého a byl též nositelem řádu zlatého rouna. Ke svému panství přikoupil Ždar, Vinoř, Kost, Kosmonosy a Lnáře. Jeho syn Prokop Vojtěch Černín z Chudenic (1726 - 1777) byl dvakrát ženat. První se oženil s Antonií hraběnkou z Collorada (zemřela r. 1757), druhá byla Teresie svobodná paní Rajská z Dubnice (zemřela r. 1779). Ze dvou manželství zanechal 16 dětí, z toho 9 dcer a 7 synů. Jeden z nich Wolfgang Maria Černín z Chudenic založil novou Černínskou větev, zvanou vinořskou. Wolfgang se narodil roku 1764, zemřel r. 1813, c.k. plukovník ve výslužbě. Po svém otci držel Vinoř, Kbely a Radonice.

Oženil se s Antonií hraběnkou z Neuberka (1795), s níž měl 2 dcery - Octavii a Marii. Jeho syn Otakar Černín z Chudenic (1809 - 1886) pán na Vinoři, byl doživotním členem dvorské komory. Byl poslední vrchností do roku 1848 - do zrušení roboty a poddanosti lidu, která na Vinoři seděla.

Dle statistiky o velikosti pozemků resp. vesnic a poddaných byl rod Černínů na 12 místě v Čechách co do

počtu poddaných 62 051 duší a na 10tém místě dle počtu vesnic.

Největším boháčem byl u nás rod Švarzenberků.
Adolf kníže Švarzenberk držel 898 vesnic s 218 342 poddanými,
kníže z Lobkovic 264 vesnic s 133 942 poddaných,
Clam Gallas kníže 131 vesnice s 100 757 poddaných.
Královská komora s počtem 92 321 poddanými a 278 vesnicemi byla až na 4tém místě.

Roku 1848 těsně před zrušením oddanství se panství Vinoř skládalo z devíti vesnic, s počtem domů 358 a 2 770 obyvatel. Tvořily je obce -
Vinoř 80 domů 656 obyvatel
Kbely 76 domů 634 obyvatel
Satalice 23 domů 171 obyvatel
Rqadonice 54 domů 430 obyvatel
Podolánky 5 domů 35 obyvatel
Kostomládky 34 domů 235 obyvatel
Cvrčovice 10 domů 67 obyvatel
Třeboradice 31 domů 74 obyvatel
Letňany 45 domů 355 obyvatel.

Otakar Černín z Chudenic se oženil s Rosinou, hraběnkou Colloredo - Wallsee, paní na Dymokurách s níž měl 3 syny a 2 dcery. Rosalie se provdala r. 1863 za Bedřicha z Westhausena a Fürrsten berka na Chlumě, Marie se provdala za Augusta Picela z Peceudle, svobodného pána z Herzogenberku.

Syn Děpold Černín z Chudenic, roku 1836 c.k. komoří, major na odpočinku, doživotní člen panské sněmovny, ujal panství Dymokury a Vinoř.

Jeho manželkou byla Anna, hraběnka z Westhalen a z Furstenberka, s níž měl 7 dětí - 6 synů a jednu dceru - Děpolda, Otakar, Otto Rudolfa, Bedřicha Karla, Josefa Děpolda a Josefa (zemřel r. 1842, který byl ženat s hraběnkou Desfours, s níž měl 2 děti - Františka a Rosinu).

Po roce 1848 přestal být rod Černínů vrchností, roku 1848 zabrány jim byly i všechny statky.

Hradištko

Za parkem ve Vinoři směrem k Satalicím nalézají se hradiště, zvané „na valech“ v podobě nepravidelného trojúhelníku, kde kdysi stávala tvrz, ještě roku 1609 obyvatelná, jak to dokazují zápisy v zemských deskách při

prodeji tvrze Hradiště za dvorem Magdaleně Smiřické z Hazmburka a pozdějším držitelům.

Ze dvou stran při parku se táhne údolíčko s nevysokými dosti příkrými stráněmi, na jichž okraji vystavěn nižší val, na straně otevřené byl nasypán val silnější. Vnitřek hradiště byl polem ve výměře 18 měr. K hradišti přiléhalo předhradí v podobě obdélníkového okraje přitisknutého k hlavnímu valu ve dvou třetinách dílce, odkud také byl přístupný hlavní val.

Hradiště bylo obydleno již v době předhistorické. Při stavbě okresní silnice z Vnoře do Radonic roku 1891 nalezeno u samé Vnoře, v položení „na křížku“ v hlubokém příkopu v nejdolejší žlutici popelové jámy, na ními pak ležela popelová vrstva, přes dva metry vysoká. Pro velký liják, který se právě v době, kdy archeologové nález prohlíželi, museli od práce ustoupiti. Prof. Píč, který výzkum prováděl nalezené věci jako kosti, střepy, bronzové jehlice a zbytky nádob odevzdal v té době na obecním úřadě.

Tvrz Hradiště se dvorem byla připojena k Vnoři a s ní se také prodávala a kupovala.

Roku 1508 dne 1. ledna sepsal Jan Dubečský z Dubče a na Průhonicích poslední vůli, již odkázal svému zeti Zikmundovi ze Zap, manželce a jeho dětem, které by s jeho dcerou Žofkou z Dubče, tvrz a ves Dubeč, Litožnici, tvrz pustou, Měcholupy, Přetluky, Krchleby, ves celou, krchlepy, Čestlice, Jirčany v Čertouzích tři dvory kmetcí s platy, ve Vnoři dvůr, tvrz Hradištko blíž Vnoře, 1² kopy grošů českých platu věčného, na Hradišti u Žiželic o 1 kopu platu a různé úpisy. Náležely tedy Čertousy a Hradištko k Dubčí Janovi z Dubče již před rokem 1508.

Roku 1545 svobodník Bartoň z Hradiště přizbal, že jest povinnen i se svými dědici odvádět plat holý, věčný půl kopy grošů Oldřichovi a Adamovi, bratřím Zapským ze Zap a jejich dědicům při každém svat. Jakubu Velkém. Kdyby plat nepoložil, mohli oba bratři s jedním komorníkem od desk zemských uvázati se v jeho dědiny v Hradištku, ve tvrz s dvouma poplužníma, v dědiny, rybníky a tak dlouho jich užívati, dokud by plat nebyl uhrazen.

Stával zde ještě jeden dvůr, neboť roku 1542 Ondřej a Bartoň ze Kbele přiznali, že po svém otci Jarošovi převzali tvrz Hradištko, o nich se uvádí jako držitel Bartoš ze Kbele.

Od statku prodal Adamovi z Vnoře dědinu a hradiště. Po roku 1575 nachází se vše v držení Jiříka Zikoty z Pernířova a Ostrova.

Svobodnické knihy dokazují, že tvrz drželi ještě r. 1581. Jeho synové Matěj a Burian Zikotovi prodali se svou sestrou Aničkou roku 1587 hradištský dvůr Fridrichovi Zapskému ze Zap, který jej připojil k Vnoři a k tomu ještě připojil dědinu od Adama z Vnoře, z níž zřídil Nový dvůr.

Roku 1593 v pátek po neděli sv. Lukáše prodává Fridrich Zapský ze Zap Václavovi mladšímu purkrabímu z Donína ves Vnoř s příslušenstvím, též svoji druhou tvrz Hradištko se dvorem. Roku 1595 přechází Vnoř a Hradištko za sumu 15 tisíc kop na sirotky Václava z Donína Gryzeldu a Elišku z Donína, kteří celý statek, druhý dvůr v Hradištku s dvorem poplužním jménem svých poručníků prodali Kateřině Smiřické z Hazmburka a na Kostelci nad Černými lesy.

Roku 1627 se uvádí tvrz již jako pustá. další osudy Hradištka souvisejí s dějinami Vnoře.

1379 - Czaslaw - Jenco ect. guod nos ad altre S. Martini in eccl. parroch Czaslauensis, vac ans per resig. d. Ulrici ex causa permut de consensu Nicolai Roth, indicis in Winarz et Katharina relicte guesdam Mertlini Roth, eiuus Czaslauenensisd Johanna cum dicti d Ulrico pro capella S. Antonii in curia archipis capeli Pragensi permuntamtem rect instit.

Praha a. 1739 die XII January.

Prameny Libri confirmationum I fol 103

1397 - 9. Mai - Henricus de Cosmberka, dictus Laczenbock - p.e.c.b. P - guod hereditatum suam in Swinczanech municionem, curiam arature, curias rusticales eum cesum, in Ledecziech et in Dworziech totum gwidguid habet, cum agris, pratis, siluis, riuis, pixinis, molendinis et omni libertte, ad ea pertinente, ac tot guidguid habetm ecclesius duobus laneis silue, et supiori in Ledeczich vendidit Johanni de Zdechowicz dicto Zdechowecz pro quadringenbis sexag. gr et fassus est, se eadem pecuionas ab eo plene percepisse, et ei de dicta hereditate hereditarie sondescendir. Disbrigare debet ipsamet et eum eo Jodocus de Sutitz Benessis et Johannes de Lipka et Stach de Winorze omnis in solidum. Sed ab intricionibus Haskonic de Swinczan et Johannes dr Stiepawa et ipsorum sucris disbrigare non debet nec tenctur.

Act a.d. MCCCXCVII fer IIII post Ortensonem religuiarum.

Prameny - Pozůstatky desk zemských I fol 572.

1419 -8. Nicolai in Maiori Civ. Prag in villa Kbel et Prosiek it. decem in villa Przistupim.
Wenc. \\guerin - Sans - de Johannes de Potstein, prosbyter Bambergensis diocesis et honesta Dorothea, relicta guondam Johannis de Racz, civis maior. Civ. Prag, nobis exponere curavit, quantenus ipse - pro altari b - Marie V. in ecclesiae s. Nicola dicte Mai. Civ. prag, et eius ministro decem s. census annui et perpetui in villa Przistupim en guingue en census - in villa Kbel propre Winarz et Prosek et pro altari ss Apostolorum ac eius ministro. In eadem ecclesiae s. Nicolai similiter decem s. in villa Pristupim et guingue - in - Kbell. It pro altari et altarista - ss apostolorum in ecclesiae s. Galli dicte Mai. Civ. Prag decem census in bonis in villa Chvall propre Pocrnicz. It prefatus d. Johannes ex testamento - Anna Franz Episcopi - tamquam testamentaristu ipsius Anne, similiter decem s. census in villa Prosiek pro altari et altarista - b Marie virg. in ecclesiae s. Martini in muro - donavit. Item prefatus de Johannem et dicis d. Dorothea unam domum pro - dictis gwestor altaristis ipsorum habitacione ordinare disposuit guam domum predicti - alteriste - cum clerico ac capellano, si guam Domina Barbara Reychlinnas in vita dotabir aut dotari per suos testamentarios procuabit simul inhabitabunt, si idem capellanum voluerit et expensas, ibidem simul faciendo ponendo ad bursam per sex. gr. aut ebdomanit per septem gr. autlias prout potuerit et contentari et guilibet ex iisdem Altaristum hospittiatem nun expensis...
Datum Praga a d. MCCCC die penultima Aprilis
Prameny - Liber erectionum X et XI fol. 159.

Písemné památky obce Vinoře

1565 - 9. března - Kněz Jakub Vnořský žádal konsistoř pod obojí za připsání k pánu Hrzáňovi o desátky zadržalé. Řečeno jemu, aby to ve spis uvedl, že bude připis vydán a jmenovanému pánu zaslán - fol. 151

1566 - 18. ledna - Konsistoř slíbila vydati Sixtovi z Otlendorfu výpis připisu, který zaslala panu Hrzáňovi v příčině desátku, které poddaní jeho jsou dlužni knězi Jakubovi Starému, faráři vnořskému. fol 319

Pažout - Jednání a dopisy konsistoře pod obojím způsobu přijímající z let 1562 - 1570 - 1906

1610 - 1. srpna. Knězi Janovi Matheidae, faráři vnořskému citací, ab se postavil v příštím týdnu ve středu v hodin 13 v konsistoři a zaplatil Vavřincovi Žežhulovi, měštěninu Nového města pražského dluh 62 kop míš., kteréž si byl 25. října 1610 vypůjčil jako kmotr jeho. V oktáb svatého Jakuba L. 1611 fol. 16.

1611 - Knězi Janovi Matheidesovi, vinořskému faráři, citací před konsistoř ke dni 27. prosince, aby tu práv byl v zaplacení dluhu Vavřincovi Žežhulovi, jež nemíní přestati na jeho odpovědi. fol. 50

1611 - 26. augusty - Knězi Janovi Matheisovi, vinořskému faráři, peremptorní citace, ježto se nedostavil ani po druhéj ke dni 9. září v hodin 14 ke při o zaplacení dluhu Vavřincovi Žežhulovi. fol. 52

1611 - 16. září - Knězi Janovi Matheisovi, vinořskému faráři - kárají ho z neposlušnosti a obsílají k žádosti Vavřince Žežhuly -
S. D. Jest nám to s nemalým podivením, že tak s vrchností svou zacházeti a nepamatujiíc na poslušenství, jímž jste úřadu našemu povinni, jalových výmluv a ouskoku užívati smíte a na tolik citací, k žádosti p. Vavřince Žežhuly učiněných, se nestavíte. Pročež Vám na konec poroučíme, abyste se před námi od toho pátku v tým dni na 23. Sept. v hodin 14 pod té pře ztracením postavili a z toho, z čehož Vás dotčený p. Vavřinec viniti chce, právi byli, jinak nečiníce - S tím x- Dán v konsistoři v pátek den svaté Lidmily. f 56

1611 - Administrator, starší, kněží, mistři a asesoři konsistoře pod obojí, vysvědčují, porovnání Vavřince Žežule, měštěnina Nového města pražského s knězem Janem Matheidem, vinořským farářem o dluh, zapsané v novém manualu r. 1611 post Mathei 23. Septembris 1611 - fol 73

1614 - Rytíři Jiřímu Hrzanovi z Harasova a na Vrutici, přimluva za kněze Simeona Dubského, psrávce církevního ve vsi Vionoři (jenž míní kázati druhou neděli po sv Trojici 2. června) v kostele v Kování na jeho kolátoře a se uchází o tu faru, aby byl přijat tam od času sv Havla. Ve středu po sv Trojici l. 1614 fol 190

1615 - Knězi Janovi Rabissiusovi Ledeckýmu, faráři vinořskému obsílají ho před sebe ke dni 4. března na stížnost faráře kovanského kněze Simeona Dubského. V pátek po památce sv Matěje - 27. Februari 1615

1615 - Knězi Janu Ledeckému, vinořskému faráři nelibě mu připomínají, contumaciam, učiněnou úřadu duch. a nařizují, aby se vyrovnal s p Pavlem Háčkem Starobydžovkým, rektorem ze vsi Bezně o to, co mu zadržuje, neb se postavil 13. března 1616 v hodin 16 v konsistoři. V pátek po památce početí P. Marie 1615. f 350

1617 - Rytíři Václavovi Boryňovi ze Lhoty na Roztokách, Vilímově, Vinoři a Ctěnicích, přímluvné psaní, aby nařídil vydati desátek po zemřelém knězi Janovi Robisiovi, někdy faráři ve vsi Vinoři, Kateřině, vdově jeho, jíž nebožtík desátek odkázal.
9. Novembris a 11617. fol. 459

1618 - Rytíři Václavovi Boryňovi ze Lhoty na Roztokách, Vilímově, Vinoři a Ctěnicích opětná přímluva, aby dopomohl k desátku od poddaných Kateřině, vdově po knězi Janovi Robisiovi ve Vinoři.

Modlitbu - Jakož jsme předešle od úřadu našeho duchovního na žádost Kateřiny, pozůstalé vdovy po nebožtíkovi knězi Janovi Robisiusovi, na onen čas ve vsi V. Msti Vinoři faráři, několikero přímluvné psaní k V. Msti učinili, abyste poddané V. Msti k odvedení toho, čímž nebožtíku manželi jejímu za práce církevní dle rejstříku tuto přiloženého spravedlivě povinni jsou, míti a podle práva přidržeti poručil ráčiti, že se pak toho nestalo, nepřestává nás žádati dotčená Kateřina, jakožto sirá vdova, za toto ještě v Msti o dopomožení takových dluhův přímluvné připsání. Jejížto žádosti slušné a jistě slzavé místa zanechávajíce, k V. Msti za ní se přimlouváme a poddané V. Msti v rejstříku příležitím zejména položené před sebe povolati a vyrozumějíce, čím tak kdo často psané siré vdově spravedlivě povinnen jest, aby toho pro uvarování dalšího V. Mstii nás zaneprázdnění dostati mohl, jim dostatečně poručiti ráčíte. Jsme té celé a důvěrné k V. Msti naděje, že tato přímluva naše u V. Msti své místo (čemuž se ona těší) míti bude. S tím x - Datum v konsistoři v pondělí po památce sv. Fabiana a Sebastiana a 1618.

Kněz Jakub Crinitus Stříbrský, administrator. f 464

Vilém z Vinoře a v městě Sobotce vykonal hned v měsíci lednu 1621 opět přísahu a povinnost k ruce císaře Ferdinanda II takže při komisi konfiskační nebyl odsouzen. Teprve roku 1629 obeslán byl před komisi transactionis, aby se vyrovnal o pokutu za udělení pardonu, dle zprávy posla komorního ze dne 17. února 1630 zemřel Vilém z Vinoře již roku 1624, zanechav statek Popovice l. 1626 po odsouzeném Jindřichovi Kapounovi koupený, který jeho syn Oldřich Linhart držel, manželka pak jeho byla na statku Rakově, není však v zápisech vytčeno, zdali od manželky neb syna jeho nějaká pokuta na penězích byla složena.

Prameny - Bílek, Dějiny konfiskací v Čechách r. 1621 fol. 875

Berní rulle - 1654

Bitva na Bílé hoře, již český národ ztratil svou samostatnost na tři sta let, nebyla konečným utrpením, jež musela přinést naše vlast. V nedlouhé době vzplanuly nové bitky a bitvy náboženského rázu, které trvaly třicet let - válka třicetiletá. Vojska saská, švédská vnikla do naší země a co nezničili žoldnéři cizích vládců a panovníků, dokončila vlastní císařská vojska. Sta a sta vesnic bylo vypáleno a některé z nich pro nedostatek obyvatel nebyly již vůbec obnoveny. Jen místní názvy poloh, kde kdysi stávala nám připomínají místo kdys kvetoucích obcí. V té době bojoval protestant proti katolíkovi, strany panské proti císařským. Zde nerozhodovala národnost, ale náboženství. Čech-protestant se stavěl po bok Němci-protestantovi v boji proti katolíkům - Čechům i Němcům. Kdo však v té době nejvíce trpěl, byl poddaný lid, který však na všech těch bojích neměl zvláštní zájem. Venkovskému lidu nezáleželo na tom, který z „pánů“ vyhraje tento boj, neboť těžkou robotu mesel vykonávat stejně beze změny, platiti daně, kontribuče, berně, tak nutné k znovu vybudování zpustošené země a to jak vrchnosti protestantské, tak i katolické. Byl to boj pánů proti pánům, pomocí pracovního lidu-vojáků.

Jaký nedostatek pracovních sil po uzavření míru nastal v naší zemi, lze bezpečně zjistiti z toho, že dle soupisu obyvatelstva zůstalo v Čechách jen polovice obyvatel. A stav země? Pole nezorána, stavení vypálena, panské špychary, kam se vždy obraceli poddaní o půjčku obilí v době neúrody, zely prázdnotou, dobytek vytlučen vojskem, nezachránili-li nějaký lid v hlubokých lesích, kam se žoldnéři neodvažovali jíti.

S těmito nedostatky musel počítati i český sněm v době rekonstrukce země, který se snažil v zemi zavésti opět mírové hospodářství. Jeho snahou bylo, získati přehled o všech škodách, které válkou vznikly, o stavu obyvatelstva schopného hospodaření, o počtu usedlostí schopných hospodaření, o počtu polí osetých a neosetých, stavu dobytka atd, aby mohl vypsati nové daně a berně, tak nutné k obnově země.

Roku 1654 vydává sněm nařízení k sestavení berní rulle, první to celostátní knize, jedinečné v té době, jež pro historii každé obce jest podkladem k zjištění poměru v obci. Berní rulle jest sestavena dle krajů, zřízených podobně jako dnes v celém území Čech (podobné kraje obnoveny po 150 letech, však v jiné hraniční formě a s jinými krajskými městy), v těchto opět dle panství církevního, světského nebo městského. Rulle rozděluje poddané na sedláky, chalupníky a zahradníky. Udává nám počet polí osetých na zimu a na jaro, počet luk apd. Opis berní rulle nacházíme často v teresiánském katastru,

který tvoří podklad k jeho sestavení. Důležitost této knihy uznalo i ministerstvo školství, které asi 28 svazků vydalo tiskem.

Roku 1654 náležela naše obec do kouřimského kraje pod panství VINOŘ a LETŇANY, které v té době náleželo Kateřině, hraběnce ČERNÍNOVÉ. Panství tvořily obce - VINOŘ, LETŇANY (psáno i LEČANY) a TŘEBORATICE. Celkový stav panství jest označen na konci zápisu na foliu originálu rulle č. 378, nebo v tištěném vydání KOUŘIMSKÉHO KRAJE v I. dílu fol. 265-67.

Vesnice 3

Sedlákův effective 6

Míst 8

Chalupníků 10

Míst 4

Zahradníkův 0

Míst 1

Rolí všech 2424

Na zimu setého 344

Na jaro setého 272

Potahův 46

Krav 64

Jalovýho 17

Ovčího 208

Sviňského 50

Kostelů farních 2

Mistrů ovčáků 1

Pacholků ovčáckých 1

Ves VINOŘ, role ourodné.

Chalupníci:

Jiřík BYŠICKÝ - měl 42 str polí, osíval na zimu 8 strychů, na jaro 5 strychů, mohl chovati 3 potahy, 1 svini.

Martin KUBAUT - měl 24 str polí, osíval na zimu 5 strychů, na jaro 7 strychů, mohl chovati 2 potahy, 2 krávy, 2 jalovice.

Vávra URKOVSKÝ - měl 24 strychů polí, z toho osíval na zimu 6 strychů, na jaro 4 strychy, mohl chovati 2 krávy.

Na své živnosti zkažený.

Šimon MERUNKA - měl 24 strychy polí, z toho osíval na zimu 4 strychy, na jaro 5 strychů, mohl chovati 1 jalovici a 1 svini.

Jiřík DOLEJŠÍ - měl 24 strychy polí, z toho osíval na zimu 3 strychy, na jaro 4 strychy, mohl chovati 2 jalovice, 1 svini. Na živnosti zkažený.

Jiřík KOREČEK - měl 24 strychy polí, osíval na zimu 4 strychy, na jaro 3 strychy, mohl chovati 3 krávy a 1 svini plemenci. Na živnosti zkažený.

Václav BOSAKU - měl 18 strychů polí, osíval na zimu 3 strychy, na jaro 2 strychy, mohl chovati 1 krávu. Na živnosti zkažený.

Jan Horský - držel 18 strychů polí, z nich osíval na zimu 3 strychy, na jaro 2 strychy, mohl chovati 1 krávu. Na živnosti zkaženej.

Stavení rozbořený a pustý

Sedlský

Doležalovský - bylo u něho kdys 90 str polí, nyní zbylo jen místo.

Jiřbičkovský - 90 str polí

Jansovský - bylo kdys 90 str polí

Sojovský - bylo kdys 90 str polí

Chalupnický

Kuklovský - bylo u chalupy kdys 24 str polí

Kuřpachovský - 24 str polí

Čermanovský - kdys 24 str polí.

Poněvadž téměř všichni na živnosti zkaženi jsou, do času potahují se toliko P- 6. Item dvůr hamfestní. Roku 1654 jej držel Jan Rydle, u něhož bylo 144 str polí, osíval 50 strychů na zimu, 46 na jaro. Mohl chovati 4 potahy, 10 krav, 12 jalovic, 360 ovcí, 24 sviň.

Teresinský katastr - 1712 - 1728

Za vlády císařovny Marie Teresie vznikl první katastr v Čechách, dle vládnoucí panovnice nazvaný teresiánským katastrem. Jest to podrobný popis panské i poddanské půdy, neb dominikální, t.j. půdy obhospodařované buď robotou poddaných nebo zaměstnanci panského dvora. Ke katastru jsou připojeny a udány i důchody, plynoucí vrchnosti z různých hospodářských podniků - jako lihovarů, palíren, pivovarů. Dle udaného přiznání byla vyměřována i vrchnosti daň, kontribuce, čímž bylo zrušeno výsostné právo vrchnosti, tak silně a dlouho hájené, že panská půda nemůže býti zdaněna. Podobné přiznání o svých příjmech museli sestaviti i faráři, kde v „ přiznávací tabelli “ každý z nich vyznačil svůj příjem osobní i celého záduší. Kolik filiálních kostelů jest k faře připojeno, jaký užitek měl z nich farář nebo záduší, příjem ze železných krav apod.

V době revisitace popsány opět všechny grunty v obci s udáním, kdo držel grunt r. 1654, roku 1712 a 1728. Udán počet dobytka, kolik který hospodář mohl držeti, počet polí a luk, jejich výměra s udáním místa a polohy, kde se pozemky nacházejí (pomístná jména). Pole rozdělena na tři druhy nebo jakostní třídy (classy) na dobré, prostřední a špatné. U luk udána i jich výnosnost, kolik se z nich sklízí sena nebo otavy na vozy dvou nebo čtyřspřežní.

Teresianský katastr jest uložen, podobně jako všechny katastry z celých Čech, v Ústředním státním archivu v Praze na Hradčanech (dříve v archivu země České) pod značkou 1691.

Na titulní straně čteme nápis -

Bekantne Fasse die zur Konig. Kourzimer kreis gelegen -
Herrscft Wynorz und gehoringen Dorfern -

Obec Vinarz

R. 1654 - Jiří Lýčkovský, držel 90 str polí,

r. 1713 Václav Skalník, měl 6 kusů polí, z toho 20 strychů dobré, 14 str prostřední a 27 str špatné jakosti, ležela v místech, kde se říkalo u poštovní cesty u chvalský cesty. Louky neměl.

R. 1654 - 1713 Václav Hlaváček, chalupník, jemuž byly od tohoto statku pole přidané a to 3 kusy, z toho 13 str dobré jakosti, 13 str prostřední, ležela u satalický cesty u chvalské cesty u chalupy, luk neměl.

R. 1654 - grunt Doležalovský, při něm bylo 90 str polí.

R. 1713 Pavel Sláma, měl 3 kusy polí, z toho 12 str dobré, 10 str prostřední jakosti, ležela u satalic, na struhách, u louky.

R. 1654 - Jan Sovský, měl 90 str polí. Roku 1713 Šimon Šimků, měl 4 kusy polí, z toho 35 str dobré, 26 jiter prostřední jakosti. ležela u Počernic, u poštovní cesty, pod satalicí.

R. 1654 - Sojovský, pustý, bylo u něho kdys - r. 1713 vinařský šenkýř držel z toho gruntu 2 kusy polí, z toho 11 str špatné jakosti, jinou část pozemků Barbora bylická a Václav Hlaváček po 1 kusu polí, pole ležela v místech u satalických polí, u poštovní cesty.

R. 1654 - r. 1713 držel Jan Barcal 16 str špatné jakosti, ležela za Satalicí, u poštovní cesty a druhý Pavel Sláma měl 7 kusů polí, z toho 20 str dobré a 11 str špatné jakosti, ležela u Satalic, u předletických luk, na homolce, proti mlýnu.

R. 1654 - Martin Kubát, měl 24 str polí, osíval na zimu 5 str, na jaro 2 strychy r. 1713 držel Řehoř Tyrichter, chalupník, měl 2 kusy polí, z toho 8 str dobré, 9 prostřední jakosti, ležela u vinařice, na struhách.

R. 1654 - zvaný Urbanovský, měl 24 str polí, na zimu zasíval 6 strychů, na jaro 6 str - r. 1713 držel Pavel Podlacký, měl 6 kusů polí, z toho 9 str prostřední, 11 strychů špatné jakosti, ležela proti vrchnostenskému mlejnu, u silnice, u předletické louky. Luk neměl.

R. 1654 - Šimon Merunka, držel 24 str polí, osíval na zimu 9 str, na jaro 8 str. R. 1713 Václav Horák, měl 4 kusy polí, z toho 10 str dobré, 1 strych prostřední a 6 str špatné jakosti, ležela u pražské silnice, u vsi, u předletické louky, na homolce.

R. 1654 - Jiří Dolejší, držel 24 str polí, osíval na zimu 3 str, na jaro 2 strychy. R. 1713 držel Jakub Veselý, měl

4 kusy polí, z toho 10 str dobré, 1 strych prostřední a 6 str špatné jakosti. Ležela u pražské silnice, u předletické louky, na homolce.

R. 1654 - Jiří Koreček, měl 24 str polí, osíval na zimu 4 strychy, na jaro 3 strychy, r. 1713 Bartoň Byšický, držel 4 kusy polí, z toho 7 str dobré, 5 strychů prostřední a 3 strychy špatné jakosti, ležela pode vsí, za kovárnou u travního vrchu, u necek. Louky neměl.

R. 1654 - Václav Bosáků, měl 18 str polí, osíval na zimu 3 str, na jaro 2 strychy. R. 1713 Jakub Šimůnek, měl 9 kusů polí, z toho 14 str prostřední, 2 str špatné jakosti. Ležela za Kovářem, u cesty, u Chval, u satalické cesty.

R. 1654 - Jan Hořický, měl 18 str polí, osíval na zimu 3 str, na jaro 3 str. R. 1713 - Jakub Sokol, chalupník, měl 4 kusy polí, z toho 9 str dobré, 5 str špatné jakosti, ležela u poštovní silnice, u počernic, u předletické louky.

R. 1654 - Karlovský grunt, pustý. R. 1713 - Matěj Kukla, měl 5 kusů polí, z toho 5 str dobré, 5 str prostřední, 8 str špatné jakosti, ležela u poštovní silnice, na struhách, u vrchnostenské zahrady, u předletické louky.

R. 1654 - Čermákovský grunt, pustý, - bylo u něho kdys 18 str polí - R. 1713 - Václav Chalupa, měl 4 kusy polí, z toho 5 str prostřední, 3 str špatné jakosti, ležela pod vesnicí, u pískovny, u silnice.

Roku 1713 tvořilo panství obce - Letňany, Borotín, Třeboradice, Cvrčovice, kostomládky, Podolánka.

Celkový stav dobytka ve VINOŘI - 18 koní, 3 volí, 23 krav, 13 jalovic, 18 sviň.

Panský teresiánský katastr.

VINOŘ, počet hospodářů 18

Dle rozlohy orných polí

od 5.1 do 15 str.....	1 osoba
od 15.1 do 30 str	6 osob
od 30 do 60 str	7 osob
přes 60 str	4 osoby
Polí celkem 681 strychů	18

Letňany, počet usedlíků 9

Dle rozlohy orných polí

od 5.1 do 15 str	1 osoba
od 15.1 do 15 str	1 osoba
od 15.1 do 30 str	2 osoby
přes 60 str	5 osob
polí celkem 844 strychů	9

Třeboradice, počet usedlíků 11

Dle rozlohy orných polí

od 15.1 do 30 str	6 osob
-------------------------	--------

přes 60 str .....11 osob
polí celkem 957 str 17
luk 28 str

Radonice, počet hospodářů 17
Dle rozlohy orných polí
od 5.1 do 15 str ..... 1 osoba
od 15.1 do 30 str..... 3 osoby
od 30 do 60 str ..... 4 osoby
přes 60 str ..... 4 osoby
polí celkem 183 strychů 12

Kostomládky, počet hospodářů 4
Dle rozlohy orných polí
od 15.1 do 30 str ..... 2 osoby
přes 60 str ..... 2 osoby
polí celkem 183 strychy 4

Podolánky - počet hospodářů 1
Dle rozlohy orných polí
přes 60 str ..... 1 osoba
polí celkem 62 str ..... 1 osoba

Kbely, počet hospodářů 20
Dle rozlohy orných polí
od 15.1 do 30 str ..... 13 osob
od 30 do 60 str ..... 2 osoby
přes 60 str ..... 3 osoby
polí celkem 558 str 18

Satalice, počet hospodářů 5
Dle rozlohy hospod arů
od 51.1 do 15 str ..... 3 osoby
přes 60 str ..... 2 osoby
počet polí celkem 300 str 5

Celkem bylo na panství Vionoři 89 hospodářů - 4506 strychů
polí, 33 str luk.

Řemeslníků 1 kovář, kolář, švec. Ve fassi 1 učitel, část
poddaných pozemků bylo použito ke zřízení velkého
vinořského rybníka a panského dvora, část svedena k
panskému dvoru v Letňanech.

Josefínský katastr - 1780

Třetí úřední knihou, zřízenou pro všechny obce v Čechách,
jest katastr císaře Josefa I, zvaný též Josefínským
katastrem. Vznikl na rozkaz samotného císaře, známého
pokrokového vládce, který svými dekrety změnil některé
podmínky života pracujícího lidu, omezil svévůli panstva

i církve a zlepšil státní zřízení. Císař Josef I naznačil i přesný postup, dle něhož se mělo s prací započítí. Do založení josefínského katastru, t.j. do roku 1780 neexistovala ještě dnešní popisná čísla domů, ani čísla pozemků, nehledíme-li k jakémusi číslování gruntů za Marie Teresie, které mělo jen statistický význam. Do roku 1780 byla označována místa a stavení jen přibližně, snad na tehdejší dobu postačujícím způsobem. Tak např. - pole Jana Urbana bylo v pozemkových knihách označováno „Pole Jana Urbana ležící mezi panskou loukou a polem obecním“ - nebo „Louka Karla Novotného, ležící mezi pastvištěm vrchnostenským a obecní pískovnou“ -.Teprve josefínský katastr určil pro každý pozemek své topografické číslo (Nro Top - čís. parc.) pro každý dům v obci i městě číslo popisné (Čp. Nro Constr.). Domy ve velkých městech byly označovány různými obrazci, sgrafity, sochami, dle kterých se jeden dům od druhého rozlišoval. Tyto obrazce nahrazovaly pozdější popisná čísla. V starých čtvrtích velkých měst se podobné obrazce dosud zachovaly pro jejich vysoce uměleckou cenu a jsou chráněny památkových úřadem.

Usedlosti na venkově nesly jméno prvního známého držitele gruntu, byť se tento již dávno vystěhoval z obce nebo jeho rod v obci vymřel - tak se říkalo „ U Nováků, U Soustružníků “ apod.

Josefínský katastr není tak přesný ve výměře svých pozemků i co do úplnosti dat, jako poslední katastr stálý nebo stabilní, ale jest rozsáhlý nežli katastr teresiánský.

Josefínský katastr úplně přehlíží neplodnou půdu, cesty, silnice, příkopy, pěšiny, stavební parcely, které stabilní katastr přesně vyměřuje a určuje. Rok založení tohoto katastru v jednotlivých obcích jest nestejný, neboť práce s ním spojené trvaly čtyři roky.

Katastr josefínský uvádí ve svém obsahu - číslo pozemku, jméno držitele gruntu, polí a luk, druh pozemku (pole, louka, lada), výměru pozemku na jitra a sáhy s udáním výnosu pšenice, ovsa, ječmene a žita na měřice počítajíc, počet luk s výnosem sena a otavy na centýře, výměr lesa s výnosem dříví měkkého a tvrdého na sáhy.

Při prohlídce katastru nacházíme často několik obcí spojených v jeden celek - v jednu obec katastrální, ku které byly přidány okolní menší obce, jež nesly název přivtělené nebo přidělené.

Komisaři nebo geometři, vyslaní do obcí, si rozdělili celý katastr na hony, polohy, položení neb flury k lehčímu označení místa, o kterém se v zápise jednalo. Za jména těchto poloh neb oddělení byly vybrány místní názvy, po staletí užívané v obci, jak dokazují pozemkové knihy, po celá staletí.

Pozemky byly měřeny ověřenou latí, nebo řetězem dlouhým 10 vídeňských sáhů, kdežto lať měla jen 1 sáh. Vyměřené pozemky byly ihned zapisovány do katastrálních archů v přítomnosti rychtáře, dvou košelů a zástupce vrchnosti. Konšelé, přítomní zápisu, byli též nazýváni „vejchozy“. Každodenní výkon všech osob byl při každém ukončení práce v kalendářním dnu podpisován.

Originál josefínského katastru nacházíme v Ústředním státním archivu v Praze Hradčanech pod značkou 23 95-.

Na titulní straně čteme nápis:

Kourzimský kraj - Panství Vinař - Obec Vinař
s připojenými vesnicemi Podolánky, Kostomlátky a
Cvrčovicí - 1780.

Katastrální obec Vnoř byla rozdělena na 442 parcely, z nichž náleželo Vnoři čís. top 1 - 266, Podolánkám čt 267 - 306, Kostomlátkům čt 307 - 370 a Cvrčovicím čt 378 - 442.

Dle pozemků vykazuje obec tyto údaje:

Polí bylo 918 jiter 1115 čtv. s. s výnosem
pšenice 3929 měřic, žita 9760 měřic, ječmena 9684 měřice
a ovsa 3263 měřic.

Luk bylo 73 jiter 1335 čtv. s. s výnosem sena 479 centů,
otavy 234 centů.

Lesu bylo 42 jiter 513 čtv. s. s výnosem 18 sáhů měkkého
a 234 sáhů tvrdého dříví.

Každodenní práci na katastru podpisovali - Jiří Janatka,
vinořský rychtář, Vojtěch Nauše konšel a Jan Řepka,
konšel.

Vnoř byla rozdělena na XI poloh neb položeni -

I. položeni

Místní plac obce Vinařské - zvaný.

V obci se nenachází žádný užitečný plac, toliko návoz
sluje.

II. položeni

„za vsí“ nazvaný -

začíná od brandejské silnice až na hraice podolánský, a
po těch vlevo po hranicích až pod cestu předletickou a
tou cestou zpátky až do vsi.

III. položeni

„k Stieniczum“ nazvané -

začíná mezi cestou předletickou a ctěnickou cestou přes
letňanskou na hranice ctěnické a po těch hranicích až
zase na cestu ctěnickou ke vsi.

IV. položeni

„k Stieniczum“ nazvané -

běží ode vsi mezi ctěnickou cestou a brandejskou silnicí
po hranicích kbelských až na silnici a po tý zpátky ke
vsi.

V. položeni

„ke Gbellu“ nazvané -

táhne se od vinařského zámku po silnici pražskou vlevo až kbelskézahradě, pak po strouze k mostku, odtud po struhách vlevo až k vinařský bažantnici.

VI. položení

„na struhách“ nazvané -

začíná u louky pod zámkem po struhách ke Kbellu, vlevo až na hranice kbelské, odtud až na satalickou cestu a pak vedle háje cestou k Vinaři až k louce pod zámkem.

VII. položení

„za zámkem“ nazvané -

začíná za zámkem a jagerhousem po stráni nad loukou vpravo a pod veliký dolíky, vlevo až k bažantnici až na cestu neb silnici od Satalic k Radovesnicím.

VIII. položení

„Nad Satalicí na cestě k Kbelům“ nazvané -

začíná nad \satalicí u pole Jiřího Janatky po hranicích na silnici pražskou vpravo, pak po silnici až na hranice kbelské a po těch zase do cesty satalický vpravo.

IX. položení

„nad cestou satalickou“ nazvané -

táhne se po hranicích satalických až na hranice radonický, k počernický cestě a k Vinaři.

X. položení

„ve voburkách“ nazvaný -

začíná pod kostelem ve voburkách u hranic radonických nad Vinoři, pak mezi cestou od Vinaře k Jenštejnu a vsi Vinaře, pak po cestě od Vinaře k Radonicum, po radonických hranicích vpravo až na poštovskou silnici a po tý k Satalicum až k velkým dolíkům, pak po velkých dolíkách až zase ke vsi a k cestě vinařské na hrázy.

XI. položení

„za farskou zahradu“ nazvané -

začíná mezi cestou brandejskou a od dolejší bažantnicí mezi stráněma až na hráz velikého rybníka, pak mezi stráněma jenštejskejma a pod polem Václava Tučka a hrazuje u louky ctěnické.

Připojená obec Podolánky má jen dvě položení -

I. Místní plac a II. k Vinoři.

Kostomládky mají též dvě položení -

I, Místní plac, II. k Předleticům.

Cvrčovice mají tři položení -

I. Místní plac, II. k Popovicům, III. k Vinoři.

V Místním place obce Vinořa stály r. 1780 usedlosti těchto, v té době ještě poddaných osob.

čp. 1 - Jan Janatka, chalupník

čp. 2 - Jan Mašek, kovárna

čp. 3 - Jakub Muller, chalupník

čp. 4 - Jan Nedvídek, chalupník

čp. 5 - Karel Jandl, chalupník

čp. 6 - Josef Němeček, chalupník

čp. 7 - Josef Němeček, chalupník

čp. 8 - Václav Mikšovský, chalupník
čp. 9 Farská chalupa a zahrada
čp. 10
čp. 11 - Jan Kutla, chalupník
čp. 12 - Josef Reiterhamer, chalupník
čp. 13 - obecní pastouška
čp. 14 - Tomáš Muller, chalupník
čp. 15 - Jan Srp, chalupník
čp. 16 - Fara ve Vinoři
čp. 17 - Jan Pivoňka, chalupník
čp. 18 - Jan Antoš, chalupník
čp. 19 - Václav Tůma, chalupník
čp. 20 - Josef Myller, chalupník
čp. 21 - Škola
čp. 22 - Václav Antoš, statek
čp. 23 - Matěj Trier, statek
čp. 24 - Václav Liczký, statek Byšický
čp. 25 - Jan Řepka, statek
čp. 26 - Josef Kostelecký, statek
čp. 27 - Jan Kliftner, statek
čp. 28 - Matěj Šimunek, chalupník
čp. 29 - Martin Novák, chalupník
čp. 30 - Maěj Junek, chalupník
čp. 31 - Jan Metelka, chalupník
čp. 32 - Josef Černý, chalupník
čp. 33 - Václav Janatka, chalupník
čp. 34 - Matěj Jindřich, statek
čp. 35 - Václav Janoušek, statek
čp. 36 - Jan Malyna, chalupník
čp. 37 -
čp. 38 -
čp. 39 -
čp. 40 - Vojtěch Nauše, statek
čp. 41 - Eva Schneidrová, chalupnice
čp. 42 - Jindřich Janatka, statek
čp. 43 - Leopold Vyhnalek, hospoda
čp. 44 - panský mlejn, drží Václav Rortočil
čp. 45 - Jan Janoušek, chalupník
čp. 46 - Václav Marek, chalupník
čp. 47 - Jan Lynek, chalupník
čp. 48 - Jan Chalupa, chalupník.
Farní kostel bez popisného čísla, čís. parcely 13. Okolo
kostela malý krchov po Nrem top 14.
Z uvedených parcel náleželo
a) vrchnosti
vrchnost držela v obci 562 jiter 1090 čtv.s.
NT 42 - dvůr panský, v něm prostorné místo provozy
NT 44 - panský jagerhaus, bez čísla, při něm zahrádka u
oken, na dvorečku trávník 166 čtv.s.
NT 43 - zahrada oficírská u stodol 200 čtv.s.

NT 46 - panská zahrada kuchyňská vedle Jagerhausu 1420
čtv.s.
NT 47 - panská zahrada, v ní nic k užitku není 1 jitra
1480 čtv.s.
NT 48 - zámek a v něm místo pro obrácení vozů
NT 49 - vedle Raitschuk stromy vysázený 429 čtv.s.
NT 50 - z druhý strany zwinger stromy vysázený 129 čtv.s.
přenos 2 jitra 1424 čtv.s.
přenos 2 jitra 1424 čtv.s.
NT 51 - zahrada u ovčáka bytu 44 čtv.s.
NT 52 - zahrada za ovčínem 36 útv.s.
NT 53 - zahrada na dvoře pro hlavatici 79 útv.s.
NT 54 - zahražené místo pod vokny u kvartýrův oficírů bez
užitku
NT 55 - místo před zámekem a dvorem, kaštanama obsazený,
však ale k žádnému užitku sloužící 1 jitra 1281 čtv.s.
NT 102 - panská louka na nohavici 2 jitra 1432 čtv.s.
□ 112 - panský písečník, který bez užitku jest
NT 130 - panské nájemné pole pro sebe farýrovaný 2 jitra
83 čtv.s.
NT 131 - panské pole k cestě ctěnické, v němž jest skála
18 jiter 1066 čtv.s.
NT 132 - panské pole u pražské silnice 176 jiter 997
čtv.s.
NT 134 - panské pole u šraňku 2 jitra 1274 čtv.s.
NT 135 - panské pole u silnice s příčkou 24 jiter 1218
čtv.s.
NT 136 - panské pole u strouhy s cejpem chmelnice 8 jiter
1130 čtv.s.
NT 137 - panské pole od struh až k Aleji a ke šraňkům 26
jjiter 1537 čtv.s.
NT 138 - panské pole za zdí zámeckou 11 jiter 733 čtv.s.
NT 139 - panská louka pode zámekem k zaplavení podrobená 5
jiter 45 čtv.s.
NT 178 - panské pole nad kameným stolem, hned za
bažantnicí 4 jitra 798 čtv.s.
NT 179 - panské pole hned za kamenými schody 4 jitra 1022
čtv.s.
NT 180 - panské pole na velký stráni 26 jiter 207 čtv.s.
NT 182 - vrchnostenské malý dolíky, louka i se stráněmi
na malých dolíkách při zahradě vysázená, pastviště 5
jiter 118 čtv.s.
NT 183 - panská pole na stráni 5 jiter 926 čtv.s.
NT 184 - panská pole u vinařský cesty 18 jiter 852 čtv.s.
NT 185 - v panském poli remízek, louka, zarostlý roštím
341 čtv.s.
NT 186 - panské pole k satalický silnici 46 jiter 348
čtv.s.
přenos 405 jiter 405 čtv.s.
přenos 405 jiter 989 čtv.s.
NT 187 - panský remízek, louka 100 čtv.s.

NT 189 - panské pole nájemní na Hradišti 1 jitro 1064
čtv.s.
NT 191 - pustý plac kamenitý na hradišti, louka 880
čtv.s.
NT 192 - pustý vršek mezi polmi NT 188 a NT 193, bez
užitku, louka 912 čtv.s.
NT 194 - pusté místo neb šance na Hradišti u panského
pole NT 186, louka 880čtv.s.
NT 195 - velké dolíky mezi panskýma a sedlskýma polma,
pročež s vrchností napolovic, pastviště 13 jiter 1256
čtv.s.
NT 196 - panská Louka na těch dolících 2 jitra 1085
čtv.s.
NT 198 - panské pole nájemní vedle silnice 1 jitro 693
čtv.s.
NT 223 - místo prázdné, na něm lomn a marast bez užitku
NT 224 - pole panské na velký stráni k dolní bažantnici
22 jiter 235 čtv.s.
NT 225 - dolní bažantnice, v ní marast bez vysušení,
vrbami porostlá, pak vejš vysázená zahrada s tou strání
pod polem, samý kámen a sklály, louka 9 jiter 344 čtv.s.
NT 230 - panské rybníčky pod chmelnicí, nyní louka 1550
čtv.s.
NT 231 - panské pole na rybníčku 7 jiter 466 čtv.s.
NT 248 - sadka pustá, vrbami vysázená, nyní louka 2 jitra
714 čtv.s.
NT - Rybníček panský, mlejnský nazvaný, marasitý, není k
poli přivoraný, toliko nádržka pro mlejn, louka 715
čtv.s.
NT 251 - panská louka v pustém rybníčku až pod mlejnek 3
jitra 515 čtv.s.
NT 252 - Mlejn panský, zaprodaný NC 44, má nyní Václav
Roztočil
přenos 538 jiter 60 čtv.s.
přenos 538 jiter 60 čtv.s.
NT 250 - panská louka pod mlejnem 4 jitra 1160 čtv.s.
NT 261 - panský vokrajek nad rybníkem u silnice 880
čtv.s.
NT 262 - velký rybník panský 15 jiter 1530 čtv.s.
NT 263 - panská louka pod rybníkem až k hranici 3 jitra
1060 čtv.s.

b) vinořské záduší

NT 86 - pole ke kostelům v nájem dané za vsí u brandejské
strany 2 jitra 1258 čtv.s.
NT 87 - farské pole za vsí 4 jitra 523 čtv.s.
NT 148 - pole farské přes cestu polní 8 jiter 1395 čtv.s.
NT 221 - farské pole k Vinoři patřící u satalických
hranicích s tím rohem v Radovenici 7 jiter 1270 čtv.s.
NT 231 - zádušní vinařské pole u kříže až k Radovenici 14
jiter 311 čtv.s.

NT 235 - zádušní vinařské pole u hranic 5 jiter 209
útv.s.
NT 236 - k faře vinařské patřící pole až k Satalicím u
lesní cesty 33 jiter 1176 čtv.s.
NT 245 - zádušní vinařské pole u polní cesty 4 jitra 386
čtv.s.
NT 247 - farský pole vinařské u silnice 9 jiter 262
čtv.s.
NT 258 - školní pole vinařské od silnice až k louce 4
jitra 125 čtv.s.
NT 264 - školní pole ke kostelu vinařskému patřící pod
rybníkem 1 jitra 307 čtv.s.
celkem 71 jiter 822 čtv.s.

c) cizí příslušníci

- NT 101 - Jan Zeberlich Nr 5 Podolánky, Nr 5. šenkýř 6 jiter 573 čtv.s.
NT 145 - Baltazar Klaban ze Kbel, pole na struhách 2 jitra 99 čtv.s.
NT 156 - Matěj Fügner Nr 42 ze Kbel, chalupník, pole u Satalické cesty 3 jitra 168 čtv.s.
NT 158 - Václav Hostel ze Satalic, Nro 12, pole u satalické cesty 360 čtv.s.
NT 160 - Václav Hostel Nr 12 ze Satalic, pole ke Chvalům 8 jiter 750 čtv.s.
NT 165 - Václav Hostel Nr 12 ze Satalic, pole ke Chvalům patřící, dle Raabovského systému, nájemník, pole na struhách 7 jiter 970 čtv.s.
NT 168 - František Novák ze Satalic Nro 11, pole za zdí u bažantnice 2 jitra 127 čtv.s.
NT 169 - Jakub Janoušek ze Satalic Nr 7, pole u háje 3 jitra 777 čtv.s.
NT 171 - Václav Hostel ze Satalic Nro 12, pole ke Chvalům za zdí háje 3 jitra 823 čtv.s.
NT 173 - Václav Hostel, Nr 12, Satalice, pole u háje 5 jiter 13838 čtv.s.
NT 197 - Jan Prüll ze Satalic Nro, pole od vrchnosti koupené na hradišti 7 jiter 990 útv.s.
NT 206 - Václav Hostel Nr 12 Satalice, pole za Satalicí 4 jitra 482 čtv.s.
NT 212 - Václav Maksa ze Satalic Nr 13 mezi polem Václava Mikšovského 2 jitra 495 útv.s.
NT 237 - Karel Žižka Nr 1 z Radonic pole u satské silnice 1 jitra 1593 čtv.s.
NT 238 - Jan Janoušek Nr 5 z Radonic, pole vedle Karla Žižky 2 jitra 158 čtv.s.
NT 239 - Jan Janoušek Nr 5 z Radonic, u salské silnice 3 jitra 1482 čtv.s.
přenos 65 jiter 35 útv.s.
přenos 65 jiter 35 čtv.s.
NT 260 - Jan Prüll, šenkýř ze Satalic, pole u rybníka 1 jitra 200 čtv.s.
NT 265 - Jan Zeberlich, Podolánky čp. 5 šenkýř, pole pod rybníkem 396 čtv.s.
celkem 66 jiter 631 čtv.s.

d) usedlíci dle množství pozemků

- čp. 34 - Jidřich Maly 34 jiter 1493 čtv.s.
čp. 42 - Jiří Janatka 31 jiter 751 čtv.s.
čp. 24 - Václav Byšický 27 jiter 195 čtv.s.
čp. 22 - Václav Antoš 22 jiter 484 čtv.s.
čp. 26 - Josef Kostealecký 20 jiter 946 čtv.s.
čp. 40 - Vojtěch Nauše 20 jiter 442 čtv.s.

čp. 15 - Jan Srp 19 jiter 91 čtv.s.
čp. 23 - Matěj Triner 18 jiter 1440 čtv.s.
čp. 8 - Václav Miškovský 18 jiter 26 jiter
čp. 35 - Václav Janoušek 15 jiter 59p čvt.s.
čp. 43 - Leopold Vyhnanek 13 jiter 452 čtv.s.
čp. 33 - Václav Janatka 13 jiter 331 čtv.s.
čp. 25 - Jan Řepka 12 jiter 1145 čtv.s.
čp. 1 - Jan Janatka 10 jiter 399 útv.s.
čp. 32 - Josef Černý 8 jiter 1470 čtv.s.
čp. 7 - Josef Němeček 7 jiter 1428 čtv.s.
čp. 18 - Jan Antoš 7 jiter 1318 útv.s.
čp. 28 - Matěj Šimunek 7 jiter 1087 čtv.s.

čp. 1 - Jan Janatka
NT 103 - pole na klínku 467 čtv.s.
NT 105 - pole na hraicích 2 jitra 1084 čtv.s.
NT 125 - pole v pískách 3 jitra 512 čtv.s.
NT 141 - pole na struhách 750 čtv.s.
NT 142 - pole na struhách 2 jitra 273 čtv.s.
NT 219 - pole u poštovní silnice 1 jitro 513 čtv.s.
celkem 10 jiter 399 čtv.s.

čp. 7 - Josef Němeček
NT 88 - pole u silnice pro skály a křemen neužitečný 1
jitro 825 čtv.s.
NT 126 - pole u vsi 3 jitra 1038 čtv.s.
NT 129 - pole u vsi 1437 čtv.s.
NT 157 - pole vedle polní cesty 2 jitra 358 čtv.s.
NT 159 - pole i satek 970 čtv.s.
celkem 7 jiter 1428 čtv.s.

čp. 8 - Václav Mikšovský
NT 97 - pole u silnice 3 jitra 842 čtv.s.
NT 149 - pole na struze 3 jitra 1044 čtv.s.
NT 164 - pole v neckách 2 jitra 125 čtv.s.
NT 166 - pole až ke zdi háje 5 jiter 1162 čtv.s.
NT 213 - pole u chmelnice 3 jitra 53 čtv.s.
celkem 18 jiter 26 čtv.s.

čp. 15 - Jan Srp
NT 91 - pole u silnice 3 jitra 1023 čtv.s.
NT 94 - pole u silnice 1 jitro 1258 čtv.s.
NT 161 - pole u cesty 3 jitra 292 čtv.s.
NT 133 - pole vedle panského z poštovní cesty 517 čtv.s.
NT 202 - pole až k silnici 10 jiter 201 čtv.s.
celkem 19 jiter 91 čtv.s.

čp. 18 - Jan Antoš
NT 95 - pole u silnice 2 jitra 25 čtv.s.
NT 175 - pole vedle cesty k Satalicům 2 jitra 551 čtv.s.

NT 222 - pole na šlapaných 3 jitra 742 čtv.s.
celkem 7 jiter 1318 čtv.s.

čp. 22 - Václav Antoš

NT 116 - pole špatné a v něm dva lomy, bez užitku, které
vejchoz za prostřední prohlásil 2 jitra 1014 čtv.s.

NT 211 - pole na hranicích satalických 2 jitra 220 čtv.s.

NT 215 - pole u poštovní silnice 9 jiter 710 čtv.s.

NT 216 - pole u silnice 8 jiter 140 čtv.s.

celkem 22 jiter 484 čtv.s.

čp. 23 - Matěj Triner

NT 139 - pole u cesty na hranicích satalických 5 jiter
422 čtv.s.

NT 244 - pole nad velkými dolíky 13 jiter 842 čtv.s.

celkem 18 jiter 1440 čtv.s.

čp. 24 - Václav Byšický

NT 99 - pole u silnice 3 jitra 87 čtv.s.

NT 113 - pole na pískách 2 jitra 1263 čtv.s.

NT 123 - pole vedle Václava Janatky 1 jitra 52 čtv.s.

NT 143 - pole u struh 10 jiter 987 čtv.s.

NT 143 - louka 384 čtv.s.

NT 146 - pole u struhy 3 jitra 1145 čtv.s.

NT 172 - pole u zdi háje 2 jitra 937 čtv.s.

NT 203 - pole u silnice 3 jitra 140 čtv.s.

celkem 27 jiter 195 čtv.s.

čp. 25 - Jan Řepka

NT 89 - pole u silnice, močál 15 čtv.s.

NT 92 - pole u silnice 1211 čtv.s.

NT 98 - pole u silnice 3 jitra 1478 čtv.s.

NT 108 - pole u hranic v tom poli močál 1 jitra 859
čtv.s.

NT 200 - pole u cesty až k silnici 6 jiter 682 čtv.s.

celkem 12 jiter 1145 čtv.s.

čp. 26 - Josef Kostelecký

NT 100 - pole u silnice 2 jitra 568 čtv.s.

NT 104 - pole na hranicích 1 jitra 687 čtv.s.

NT 107 - pole na pískách, v tom poli močál 1 jitra 1139
čtv.s.

NT 120 - pole pod polem NT 114 v pískách 1 jitra 766
čtv.s.

NT 128 - pole u vsi 4 jitra 1266 čtv.s.

NT 207 - pole u cesty poštovní 6 jiter 859 čtv.s.

NT 210 - pole na hranicích satalických 1 jitra 360 čtv.s.

NT 217 - pole u silnice 1501 čtv.s.

celkem 20 jiter 946 čtv.s.

čp. 28 - Matěj Šimůnek

NT 119 - pole v pískách 1 jitro 629 čtv.s.
NT 170 - pole u háje 282 čtv.s.
NT 181 - pole na malých dolíkách 1 jitro 108 čtv.s.
NT 188 - pole na hradišti mezi skalama 3 jitra 82 čtv.s.
NT 190 - pole na pastvišti u stráně 544 čtv.s.
NT 193 - pole na pastvišti na velkých dolíkách 1 jitro
632 čtv.s.
NT 242 - pole na velkých dolících 410 čtv.s.
celkem 7 jiter 1087 čtv.s.

čp. 32 - Josef Černý
NT 106 - pole na pískách 1 jitro 1344 čtv.s.
NT 110 - pole na písečniku 1 jitro 381 čtv.s.
NT 220 - pole u satalské silnice 3 jitra 1381 čtv.s.
NT 246 - pole u zádušního pole 1 jitro 1562 čtv.s.
celkem 8 jiter 1478 čtv.s.

čp. 33 - Václav Janatka
NT 90 - pole u Homolky 1 jitro 1390 čtv.s.
NT 99 - pole u silnice 1010 čtv.s.
NT 114 - pole na pískách 6 jiter 1413 čtv.s.
NT 115 - v tom poli lado 1000 čtv.s.
NT 122 - pole špatné na pískách 1 jitro 1002 čtv.s.
NT 124 - pole na pískách 1 jitro 895 čtv.s.
celkem 13 jiter 331 čtv.s.

čp. 34 - Jidřich Malý
NT 96 - pole na silnici 2 jitra 1350 čtv.s.
NT 151 - pole na struhách 3 jitra 772 čtv.s.
NT 162 - pole u pěší cesty ke Kbelům 2 jitra 1040 čtv.s.
NT 176 - pole vedle cesty 11 jiter 1246 čtv.s.
NT 205 - pole u kbelské cesty 5 jiter 810 čtv.s.
NT 233 - pole u cesty 11 jiter 1075 čtv.s.
celkem 34 jiter 1493 čtv.s.

čp. 35 - Václav Janoušek
NT 150 - pole na struhách 3 jitra 1094 čtv.s.
NT 154 - pole na sekeře 3 jitra 901 čtv.s.
NT 154 - pole na sekeře 3 jitra 901 čtv.s.
NT 163 - pole v neckách 2 jitra 208 čtv.s.
NT 174 - pole vedle cesty k Vinoři 4 jitra 1081 čtv.s.
NT 234 - pole nad Matějem Jidřichem polem 3 jitra 520
čtv.s.
celkem 15 jiter 590 čtv.s.

čp. 40 - Vojtěch Nauše
NT 109 - pole písečné a neužitečné 12 čtv.s.
NT 127 - pole u vsi 8 jiter 402 čtv.s.
NT 201 - pole od cesty až k silnici 5 jiter 1072 čtv.s.
NT 209 - pole na ladě 1 jitro 210 čtv.s.
NT 214 - pole po mezi k Satalici 4 jitra 334 čtv.s.

NT 218 - pole u satalické silnice 1 jitra 12 čtv.s.
celkem 20 jiter 442 čtv.s.

čp. 42 - Jiří Janatka

NT 144 - pole, v něm lom a kamení 11 jiter 1079 čtv.s.

NT 152 - pole u chmelnice 8 jiter 1530 čtv.s.

NT 162 - pole skrze které cesta do háje jde 11 jiter 742
čtv.s.

celkem 31 jiter 751 čtv.s.

čp. 43 - Leopold Vyhnánek

NT 117 - pole v něm jest lom, bez užitku,
pod 2 věrtele v pískách 2 jitra 916 čtv.s.

NT 153 - pole kontrubičenské k hospodě 5 jiter 332 čtv.s.

NT 155 - pole zkoupené k hospodě patřící 5 jiter 804
čtv.s.

celkem 13 jiter 452 čtv.s.

Usedlíci dle množství pozemků

Čp 34 - Jindřich Malý

34 jiter 1493 čtv.s.

Čp 42 - Jiří Janatka

31 jiter 751 čtv.s.

Čp 24 - Václav Byšický

27 jiter 95 čtv.s.

Čp 22 - Václav Antoš

22 jiter 484 čtv.s.

Čp 26 - Josef Kostelecký

jiter 946 čtv.s.

20

Čp 40 - Vojtěch Nauše

20 jiter 442 čtv.s.

Čp 15 - Jan Srp

19 jiter 91 čtv.s.

Čp 23 - Matěj Triner

18 jiter 1440 čtv.s.

Čp 8 - Václav Miškovský

18 jiter 26 jiter

Čp 35 - Václav Janoušek

jiter 59 čtv.s.

15

Čp 43 - Leopold Vyhnánek

jiter 452 čtv.s.

13

Čp 33 - Václav Janatka

13 jiter 331 čtv.s.

Čp 25 - Jan Řepka

12 jiter 1145 čtv.s.

Čp 1 - Jan Janatka

10 jiter 399 čtv.s.

Čp 32 - Josef Černý

8 jiter 1470 čtv.s.

Čp 7 - Josef Němeček
7 jiter 1428 čtv.s.
Čp 18 - Jan Antoš
7 jiter 1318 čtv.s.
Čp 28 - Matěj Šimůnek
7 jiter 1087 čtv.s.

Stabilní katastr

Poslední katastr, založený v Čechách, zvaný stálý nebo stabilní, jest nejpřesnější ze všech katastrů, jež byly u nás kdy sestavovány. Vznikl v letech 1840 - 45 měřením úředně zkoušených geometrů neb zeměměřičů. Udává přesný popis parcel, výměru neplodné půdy, stavebních parcel, lesů, luk, cest, pěšin, což bylo u všech dřívějších katastrů přehlíženo. Jest i nyní ještě měřítkem stavu obce pro místní národní výbory o počtu parcel, jejich výměry, topografického čísla i jmen držitelů usedlostí pro úřední jednání. Originál katastru jest uložen v Ústředním státním archivu v Praze-Hradčanech všech obcí v Čechách spolu s indikačními skizami pro badatelské účely pod značkou Kouřimský kraj Nro 432. Na titulním listě čteme nápis:

Provinz Bohmen Original Kaurzimer Kreis
Grundparzellenprotokol der Gemeinde Winarz
Im Karurzimer Kreis 1841 Steuerbezirk Winarz.
Obec byla rozdělena na 361 parcel, jež ležela v místech, kde se říkávalo „Místní plac, v podolankách, na dlouhejch, na zadních, na hrusišti, Les, Bažantnice“.
Roku 1841 bylo ve Vinoři 80 popisných čísel.

Rozdělení obce dle druhu pozemků.
pole 888 jiter 1064 čtv.s.
pole se stromovím 6 jiter 549 čtv.s.
louka 41 jiter 432 čtv.s.
zahrady obecní 202 čtv.s.
zahrady ovocné 22 jiter 1142 čtv.s.
pastviny 18 jiter 570 čtv.s.
pastviny s ovocnými stromy 11 jiter 702 čtv.s.
pastviny s křovím 4 jiter 80 čtv.s.
les 29 jiter 28 čtv.s.
neplodná půda 27 jiter 421 čtv.s.
stavební parcely 10 jiter 1529 čtv.s.
celkem 1070 jiter 625 čtv.s.

Obyvatelé Vinoře roku 1841

Číslo popisné

1. - Vikuk Josef, domkář
2. - Mašek František, kovářna
3. - Kozel Jakub, domkář

4. - Plosová Barbora, domkářka
5. - Kvisová Kateřina, domkářka
6. - Urban Jan, domkář
7. - Srba Jan, chalupník
8. - Mikšovský Josef, 1/4 sedlák
9. - Janoušek Jan, domkář
10. - Procházka Josef, domkář
11. - Tomek Matěj, domkář
12. - Šimaček Václav, domkář
13. - Manžel Jan, domkář
14. - Nedvídek Václav, domkář
15. - Srp Josef, 1/4 sedlák
16. - Fara
17. - Tichý Václav, domkář
18. - Makovec Antonín, domkář
19. - Michalec František, sedlák
20. - Vrchnostenská budova
21. - Škola
22. - Pokorný Josef 1/4 sedlák
23. - Putz Karel, celosedlák
24. - Bubeníček Matěj, celosedlák
25. - Hrabě Martin, půlsedlák
26. - Čejka Josef, 1/4 sedlák
27. - Klifner Jan, domkář
28. - Karoušek Petr, domkář
29. - Patras František, domkář
30. - Bubeníček František, domkář
31. - Metelka Jan, domkář
32. - Fojt Jan, chalupník
33. - Šebek Tomáš, domkář
34. - Vykuk Josef, domkář
35. - Černý Antonín, 1/4 sedlák
36. - Douša František, domkář
37. - vrchnostenský dvůr
38. - vrchnostenský zámek
39. - vrchnostenský zahradní dům
40. - Nauša Jan, 1/4 sedlák
41. - Zítek Josef, chalupník
42. - Švestka Antonín, celosedlák
43. - Karoušek Petr, domkář
44. - Charvat Karel, dominik. mlynář
45. - Pokorný Jan, domkář
46. - Bečvářová Anna, domkářka
47. - Linek Matěj, domkář
48. - Srp Josef, domkář
49. - Lánský Václav, domkář
50. - Fojt Jan, domkář
51. - obecní domek
52. - Pokorný František, domkář
53. - Loebel Jan, domkář
54. - Beran Josef, domkář

55. - Dufek František, domkář
56. - Antoš Václav
57. - Vogschmidt Václav, domkář
58. - Machač Josef, domkář
59. - Jandečka František, chalupník
60. - Egert Václav, domkář
61. - Linhart František, domkář
62. - Janatka František, domkář
63. - Vostrovský Václav, domkář
64. - Nohejl František, domkář
65. - Kouba František, domkář
66. - Kostelecký Josef, domkář
67. - Linek Václav, domkář
68. - vrchnostenský dům
69. - Vodvářková Kateřina, domkářka
70. - Šindelář Václav, domkář
71. - Musil Jan, domkář
72. - Janoušek Václav, domkář
73. - Hora František, domkář
74. - Adamec František, domkář
75. - Koudela Pavel, domkář
76. - Chvála Jan, domkář
77. - Černý Josef, domkář
78. - Janata František, domkář
79. - Valter Jan, domkář
80. - Urban Kašpar, domkář

Popis hranic obce

Když v letech 1842-45 byl v Čechách zakládán nový, poslední katastr, stabilní nebo stálý, tvořící i nyní přehlednou pomůcku místních národních výborů pro určení velikosti polí, luk a zahrad, bylo nutno pesně určití hranice každé obce. Zvláštním protokolem byla obec, resp. její hranice, podrobně popsány a vyměřeny, od jednoho hraničního kamene ke druhému s označením směru dle světových stran, se všemi zákrutami a odbočkami. Vzdálenost se měřila na kroky. Protokol sestavovali úředníci, většinou neznalí dobře českého jazyka a proto si vymáhali německými slovy. Popis hranic jest sepsán dvojjazyčně. Arch papíru byl složen po jeho výši na polovici, vlevé straně nacházíme zápis či popis německy, na levé straně česky. Protokol při skončení práce byl podepsán rychtáři všech okolních obcí spolu s košeli a zástupcem vrchnosti. U některých protokolů jsou přitisknuty té pečetě obcí, o nichž dnešní MNV asi nevědí. Ke každému protokolu jest přiložena též mapka obce s označením míst, kde jsou postaveny mezníky.

Popis hranic tvoří přílohu stabilního katastru a jest v originále uložen v Ústředním státním archivu v Praze-Hradčanech pod značkou PH - (popis hranic) čís. 4321. Na titulním listě čteme nápis:

Prowincz Bohmen - Kaurzimer Kreis Steubezirk Winarz
Vorlaufige Grenzbeschreibung der Katastral
Gemeinde Winarz
1841

Tato se hraničí s obcí Cvrčovice, Jenstein, Radonice, Satalice, Keje, Hlaupietin, Gbelle a Předletice.
Katastr obce Vinoře z roku 1841
mapa strana 104

Hraničení počne ve straně Nohavička nazvané u jednoho s C-P-W poznamenaném kamenu, který pod onou protrhnutou hrází oného zloveného rybníka Nohavička a pod vrší Václav Tihače Nro 8 z Kostomlátek a potom na vrší panství Vinaře stojí. Tato ohrazuje hraničník obce Cvrčovice, Vinaře a Předletic. Hraničení začne s obcí Czwrczowiczemi. Odtud jdou hranice ve východní straně vedle vlevo stojícího pole panství Vinoře v různých prohybách na 422 kroků až na brandejskou silnici až ke kamenu Nro 10 - podrží tu jmenovanou míru, prořízne šikmo silnici a táhne se potom podle meze louky a polem panství Vinaře, potom polem Václava Pýchy Nr 4 z Podolánek na 141 kroků ku kamenu Nro 9 - vedle oného vpravo na 25 kroků kámen s G-C-W poznamenanému mezi poli posléz jmenovaného Pýchy a loukou panství Vinař a potom všeobecnou loukou obce Jenštejna a panství Vinaře, u kterého hraničení s Cvrčovicemi přestane a počíná s Jensteinem. Odtud jdou hranice v západní míře mezi onou obecní loukou a onou panství Vinaře vpravo prohnutě přes jeden s křížkem poznamenaný kámen na 52 kroky na dolů tekoucí strouhu ke kamenu Nr 1 - Zde nastoupí do prostřed oného potoka a táhne se dolů na 100 kroků až kde se ony z Vinoře tekoucí potok s oným potokem sjednotí. Odtud táhne se také vpravo a v prostřed jmenovaného potoka nahoru na 94 kroky ke na levo stojícímu kamenu Nr 2 - mezi tou samou obecní loukou a jmenovaného panství, kde onen potok zanechá a vlevo mezi jmenovanou loukou kámen Nr 3 - dosáhne na 28 kroků. Nyní běží vpravo po levé straně příkopa panství Vinař vedle obecní louky z Jenštejna na 140 kroků kámen Nr 4 mezi jenštejnskými obecními poli a loukou se nachází. Odtud běží v tý samý míře přes více s křížkem poznamenané kameny vpravo prohnutě v rovný míře na 105 kroků ke kamenu Nro 5 - k počátku jedné poloodvezené hráze pod oným hraničením obce jenštejské ve stejné míře běží pod oným površím na 361 kroků u kamene Nr 6 - mezi loukou a remýzkem vinařským u zádušní louky. V tý samý míře běží ta sama potom dálejc vlevý straně oný

mezicí prokopy vedle jmenované louky na 56 kroků ke kamenu Nr 7 - Od toho se táhne vlevo na 8 kroků k onýmu s W-G-R poznamenanému kamenu mezi remýzkem a kostelní loukou, potom lada jenštejnského Hübla NC 10 z Radonic, kde hraničení s Jenštejnem přestává a začíná s Radonicema.

Odtud jde hranice v poslední straně mezi oným vpravo ležícím remízku a ladem panství Vinař a na levo pastvištata z Radonic, vpravo prohnutě přes 3 s křížkem poznamenanými kameny na 137 kroků ke kamenu Nr 1 - mezi oný zmíněný lada panství Vinaře, potom Josefa Houšky Nr 6 a pole vdovy Anny Janouškové NC 7 z Radonic. Nyní běží ostře nalevo na kraji vedle vlevo jenštejnského pastvištěte vedle vlevo ležícího pole z Radonic v rozličných prohybách přes šest s křížkem poznamenané kameny na 1260 kroků ke kamenu Nr 2 - na ony pole Václava Žitného Nr 17 z Radonic, zde obdrží šikmý směr a vstoupí na 2 kroky do prostřed oné z Jenštejna do Vinoře vedoucí cestu a běží vpravo na 466 kroky až kde se ta samá s oným z Radonic a Počernic do Vinoře vedoucí cesty spojují. Zde nastoupí vlevo oného příkopa na vrchu panského pole z Radonic ke kamenu Nr 3. Zde vstoupí hranice v prostřed oné proti Radonicům jsoucí cesty a běží na levo na 906 kroků k onému vpravo stojícímu kamenu Nr 4 - na rohu pole Josefa Vykuky Nr 34 z Vinoře a panského pole z Radonic. Zde zanechá cestu a běží vpravo podle meze na ony vlevo ležící panská pole v rozličných prohybách až na starou pražskou silnici ke kamenu Nr 5 na roh panského pole a oným k faře vinořské patřícímu na 761 kroků. Zde nastoupí ta samá do prostřed této silnice a dosáhne vpravo jdouc po 810 krocích k onému vlevo na poli Jana Figra Nr 14 z Radonic a Jana Fokla Nr 32 z Vinoře stojícímu kamenu Nr 6. Zde se táhne vlevo onou cestou zanechajíc mezi jmenované pole podle meze na 179 kroků ke kamenu Nr 7 - na od toho vlevo na 422 kroků až na onou z Vinoře na Počernice vedoucí cestu ke kamenu Nr 8 na rohu pole Josefa Housky Nr 6 z Radonic a farského pole z Vinoře, kde ona potom do prostřed oné cesty vpravo na 83 kroky k onému vlevo stojícímu kamenu Nr 9, na roh pole Jana Hofmana Nr 19 z Radonic a farní pole z Vinoře dosáhne. Zde zanechá ta sama tuto cestu a táhne se vlevo na ony vpravo ležící pole a vlevo prohnutě k jednomu s křížkem poznamenanému kamenu na 128 kroků až na onu dříve opuštěnou cestu kámen Nr 10 - na vrch panského pole a toho samého Hofmana z Radonic. Nyní jde ta samá v prostřed oné cesty na levo na 96 kroků k onému s R-W-S poznamenanému kamenu na rohu pole farského z Vinoře a Václava Kouby Nr 7 ze Satalic stojícímu kamenu, u kterého hraničení s Radonicí přestává a začíná s Sattaliczema.

Odtud se obrátí hranice ostře na pravo a jde podle meze v západní míře mezi posléz jmenovanými polma na 292 kroků u kamenu Nr 12 mezi poli Václava Kouby NC 7 ze Satalic, pole Jana Antoše Nr 18 z Vinoře a farního pole z Vinoře. Zde se obrátí vlevo a jde podle meze na 220 kroků ke kamenu Nro 11 mezi dvěma poli posléz jmenovanými a pole Václava Procházky Nr 7 ze Satalic. Od toho dosáhne to samé v pravo po 240 krocích. Kámen Nr 10 - mezi polem jmenovaného Procházky a oného Josefa Fokla Nr 32 z Vinoře, kde to samé vpravo po 118 krocích kámen Nr 9 erriecht mezi oných dvouch posléze jmenovaných držitelů. Odtud běží vlevo podle meze na 499 kroků až na oný Chval do Vinoře vedoucí cestu ke kamenu Nr 8 - na rohu pole Václava Karbocha Nr 7 ze Satalic a Josefa Pokorného Nr 22 z Vinoře. Zde nastoupí doprostřed oné cesty a jde vpravo na 218 kroků až na tak zvanou starou silnici, kde ta samá na rohu pole Antonína Pokorného kámen Nr 7 se najde. Zde zanechá cestu a vstoupí doprostřed silnice a jde na 880 kroků na satalskou bažantnici k cestě, kde na pravo na rohu panského pole z Vinoře mezi cestou kámen Nr 6 stojí. Nyní zanechá silnici a běží dílem vedle bažantniční zdi a dílem na pravé straně oného příkopa v rozlišných prohybách na 118 kroků až proti onému napravo přes cestu stojícímu kamenu Nr 5 na rohu pole Antonína Švestky Nr 42 z Vinoře. Odtud se obrátí napravo přes cestu k onému zde popsanému kamenu podle příkopa a dle polní meze na 359 kroků k té na oný ze Satalic do Gbelle vedoucí cestu ke kamenu Nr 4 - na rohu pole jmenovaného Švestky z Vinoře a Václava Prybella Nr 14 za Satalic. Zde překročí onu vpravo ležící cestu a u toho na 15 kroků kámen Nr 3 na rohu pole Jana Švejdy ze Satalic Nr 13 a Karla Pince Nr 23 z Vinoře. Nyní běží něco na levo podle meze jmenovaného pole na 200 kroků ke kamenu Nr 2 - a od toho na pravo na 260 kroků ke kamenu Nro 1 - mezi ony dva posléze jmenovanými poly a Martina Hraběte Nr 25 z Vinoře, u kterého se vlevo obrátí a podle meze na 558 kroků dálejc k onomu s S-W-K poznamenanému kamenu na onou starou pražskou silnici na rohu pole prv jmenovaného Hraběte z Vinoře a Jana Šmída ze Satalic, kde hraničení se Satalicí skončuje a obcí Kyjema. Zde vstoupí do prostřed oné silnice a běží vpravo na 384 kroky k onému vlevo stojícímu označenému kamenu s křížkem a H-K-W poznamenanému kamenu na rohu pole .....z Hloupětína a ..... z Kyj, kde hraničení s Kejma skončuje a začíná s Hlaupietínem. Odtud jde hranice dálejc v prostřed silnice na 108 kroků k vpravo stojícímu kamenu Nr 34 - na rohu pole Matěje Hraběte Nr 25 z Vinoře a Jana Prokúпка Nr 17 z Hloupětína a u rohu zanechá tuto silnici a běží vpravo podle meze na 291 kroků k otesanému s H-W-G poznamenanému kamenu, mezi dvě posléze jmenované pole a onýho Matěje Suchýho Nr 46 z

Gbella. Zde se skončuje hraničení s Hloupětínem a začíná se Gbely.

Odtud jde hranice ve východním směru podle meze na 155 kroků ke kamenu Nr 12 - a od toho vpravo jde a dosáhne na pravé straně ležící pole Matěje Bubeníčka, na pravo prohnutě přes 7 s křížkem poznamenané kameny na 118 kroků ke kamenu Nr 11, mezi polem jmenovaného Bubeníčka a oného Jana Bendla Nr 14 ze Gbell, táhne se vlevo podle meze na 210 kroků ke kamenu Nro 10, mezi dvě posléze jmenované pole a oného Fridricha Teigehe Nr 15 ze Satalic, dále potom něco na levo 119 kroků ke kamenu Nro 9 - dosáhne mezi pole C Václava Soukupa Nr 37 a Matěje Mašina čp. 58 ze Gbella, potom Josefa Vykuky Nr 33 z Vinoře. Odtud jde vpravo mezi dva posléz jmenované pole na 368 kroků až na onou ze Gbell do Satalic vedoucí cestu ke kamenu Nr 8. Zde vstoupí do prostřed oné cesty a dostává se vlevo na 297 kroků k onému napravo stojícímu kamenu Nr 7, na rohu panského pole ze Gbelle do Vinoře, kde ona onu cestu zanechává a vpravo mezi polem pravené přes jeden s křížkem poznamenaný kámen, dále běží na 478 kroků ke kamenu Nr 6 -. Od toho nalevo jde na 142 kroky ke kamenu Nro 5 - po mezi Antonína Švestky Nr 42 z Vinoře. Nyní běží vpravo z vrchu dolů, podle meze mezi jmenované pole nalevo a napravo prohnutě přes dva s křížkem poznamenané kameny na 867 kroků až na ony ze Kbel dolů tekoucí potok, kde kámen Nr 4 stojí. Zde vstoupí v prostřed onoho potoka a táhne se nahoru na 38 kroků až silniční kanál překročí a jde potom dále v pravo v prostřed té strouhy nahoru až ke zdi zahrady panského dvora Kbelského, kde vpravo kámen Nro 43 natrefí. Zde zanechá ta samá onon potok a táhne se vpravo podle tý zdi na 60 kroků, potom v tý samý míře podle meze na 204 kroky ke kamenu Nro 2 - na rohu pole panského ze Gbella a Vinoř. Odtud dosáhne vpravo vedle toho napravo ležícího pole panského z Vinoře na 291 kroků ke kamenu Nro 1 - který při vrši jedné vodní strouhy na rohu pole Jana Burka Nr 14 ze Gbella stojí. Nyní běží nalevo podle meze v mírných prohybech na 1192 kroků k s C-G-W poznamenanému kamenu mezi panské pole z vinaře a Jana Butka Nr 14 ze Gbella. Zde končí hraničení se Gbella a začíná s Przędleticzy.

Odtud jde hranice ve východní straně v prostřed meze mezi dvě panské pole a dálejc na levý straně oné polní cesty na 203 kroky ke kamenu Nr 1 - na rohu panského pole z Vinoře. U toho se obrátí na levo a běží na levé straně oné polní cesty na 275 kroků ke kamenu Nro 2, který po vrši der oberhalb eines přikopa stojí. Zde nastupuje hranice do prostřed onoho potoka a běží vpravo na 96 kroků ke kamenu Nro 3 - kde se ona z Vinoře vedoucí cesta s tímto spojí. nyní jde hranice v tý samý míře uprostřed oné cesty na 358 kroků k onomu vlevo stojícímu kamenu Nro 4 - na rohu panského pole z Vinoře a Tomáše Šebka Nr 33 z

Vinoře. Zde cestu tu samu opouští a dosáhne vlevo mezi jmenované pole na 277 kroků k lesu ke kamenu Nr 5 panství Vinoře, kde se vpravo obrátí a na pravé straně lesního příkopa ve všelijakých prohybách přes jeden s křížkem poznamenaný kámen, dále běží na 844 kroky ke kamenu Nro 6 - na ten z Předletic do Vinoře vedoucí cestě mezi pak posléz jmenovaného lesa a pole Tomáše Šebka Nr z Vinoře. V stejné míře přestoupí tu samou cestu a dosáhne na 46 kroků kámen Nr 7, na rohu pole Josefa Srpa Nr 15 z Jenštejna. Odtud se táhne něco na levo přes kameny a dálejc mezi do Předletic vedoucí cestu a pole z Vinoře vlevo v prohybách na 90 kroků ke kamenu Nr 8 vedle jednoho vodního pramenu mezi loukou Josefa Čejky Nr 26 z Předletic a obecním polem z Předletic, odtud se dostane vpravo mezi panskými grunty na 49 kroků ku kamenu Nro 9 - který na pooli Josefa Fojta Nr 32 z Vinoře, dohraničí. Nyní běží nalevo podle meze na 1900 kroků ke kamenu Nro 8 - vedle prv jmenované studánky mezi loukou Josefa Čejky Nr 26 z Předletic a obecním polem z Předletic. Odtud se dostane vpravo mezi jmenovanýma grunty na 40 kroků ke kamenu Nro 9, který na poli Josefa Fikla NC 31 z Vinoře dohraničuje. Nyní běží vlevo podle meze na 190 kroků ke kamenu Nro 10 - k začátku jmenovaného příkopa na rohu Jana Srba Nr 7 a Josefa Vykuky Nr 34 z Vinoře. Zde se táhne vlevo příkopa v prostředku na 85 kroků ke kamenu Nr 11 - se ta smá ostře obrátí na pravo a k vlevo ležícího pole posléz jmenovaného Vykuky v rozličných prohybách vedle Schustery jámy, dále přes jeden s křížkem poznamenaný kámen na 122 kroků ke kamenu Nro 12 - mezi kameny lesa a posléz jmenovaného pole, potom na rohu pole Martina Hraběte NC 25 z Vinaře. Odtud se táhne vlevo přes jámu na 30 kroků ke kamenu Nro 13 - u pole Václava Nejedlého z předletic a Martina Hraběte Nr 25 z Vinaře. Odtud následuje ona něco vpravo podle toho polní meze napravo prohnutě přes dva s křížkem poznamenaný kameny na 315 kroků kámen Nr 14 mezi poli Josefa Srba Nr 15 a Josefa Antoše Nr 13 z Vinaře, potom Josefa Bláhy Nr 23 z Předletic, odtud dosáhne sama vlevo mezi posléz praveného pole na 77 kroků ke kamenu Nr 15 - kde se ta samá vpravo obrátí na pravo prohnutá vedle meze na 262 kroky ke kamenu Nro 16 dosáhne mezi polem posléz praveného Bláhy z Předletic. Potom mezi Jana Mikšovského NC 3 a Martina Hraběte Nr 25 z Vinaře. Odtud se táhne vlevo podle meze na oné vpravo stojící pole zmíněného Hraběte na 127 kroků ke kamenu Nro 17 - mezi posléz jmenované pole, potom Jana Šetáka Nr 40 z Předletic a ladem panství uhříněvského. Nyní se obrátí vpravo a běží na kraji oného s lesem porostlým prořízne vedle posléz panského pole z Vinaře na 368 kroků ke kamenu Nro 18 na rohu pole Antonína Krejčara Nr 5 z Podolánky a lada panství Vinoře leží, a běží nalevo dolů

z vrchu a na pravý straně oné protržené hráze přes ten z
Vinoře tekoucí potok a přes jeden s křížkem poznamenaný
kámen na 59 kroků k onomu s W-P-G poznamenanému kamenu na
rohu pole panství Vinoře a na rohu oné površí Václava
Lukáše z Kostomlátek, kde hranice počala.

Vinoř dne 28. května 1841

Cvrčovice

Václav Tikalský, rychtář

Matěj Vojta, soused

Karel Tůma, soused

Jenštejn

Matěj Zalabák, rychtář

Josef Strach, soused

Jan Dvořák, soused

Radonice

Václav Žitný, rychtář

Jan Hüttl, soused

František kučera

Satalice

Josef Jandečka, rychtář

Václav Kouba, soused

František Novák, soused

Kyje

František Čermák, rychtář

Jan Prchlík, soused

Václav Tomek, soused

Hloupětín

Jan Skupek, rychtář

Václav Svoboda

Franz Sklenář

Kbely

Matěj Mašín, rychtář

Josef Ryčl, soused

Josef Nekvasil, soused

Předletice

Jan Velt, rychtář

Jan Šesták, soused

Josef Skrčený, soused

Přehled popisných čísel z roku 1780

1. - Janatka Jan
2. - Mašek Jan, kovárna
3. - Müller Jakub
4. - Nedvídek Karel
5. - Jandl Karel
6. - Němeček Josef
7. - Němeček Josef
8. - Mikšovský Václav
9. - Farská chalupa
10. -
11. - Kutla Jan
12. - Reitenhammer Josef
13. - obecná pastouška
14. - Muller Tomáš
15. - Srp Jan
16. - Fara
17. - Pivoňka Jan
18. - Antoš Jan
19. - Tuma Václav
20. - Myller Josef
21. - Škola
22. - Antoš Václav
23. - Triemer Matěj
24. - Liczky Václav
25. - Řepka Jan
26. - Kostelecký Josef
27. - Klifner Jan
28. - Šimůnek Matěj
29. - Novák Martin
30. - Junek Martin
31. - Metelka Jan
32. - Černý Josef
33. - Janatka Václav
34. - Jindřich Matěj
35. - Janoušek Václav
36. - Malina Jan
37. -
38. -
39. -
40. - Nauše Vojtěch
41. - Schneidrová Eva
42. - Janatka Jindřich
43. - Vyhnálek Leopold, hospoda
44. - panský mlýn
45. - Janoušek Jan
46. - Marek Václav
47. - Lynek Jan
48. - Chalupa Jan

74. - Adamec František
75. - Koudela Pavel
76. - Chvála Jan
77. - Černý Josef
78. - Janata František
79. - Valter Jan
80. - Urban Kašpar

Přehled popisných čísel z roku 1841

1. - Vikuk Josef
2. - Mašek František, kovárna
3. - Kozel Jakub
4. - Plosová Barbora
5. - Kvisová Kateřina
6. - Urban Jan
7. - Srba Jan
8. - Mikšovský Josef
9. - Janoušek Jan
10. - Procházka Josef
11. - Tomek Matěj
12. - Šimáček Václav
13. - Manžel Jan
14. - Nedvídek Václav
15. - Srb Josef
16. - Fara
17. - Tichý Václav
18. - Makovec Antonín
19. - Michalec František
20. - vrchnostenská budova
21. - Škola
22. - Pokorný Josef
23. - Putz Karel
24. - Bubeníček Matěj
25. - Hrabě Martin
26. - Čejka Josef
27. - Klifner Jan
28. - Karoušek Petr
29. - Patras František
30. - Bubeníček František
31. - Metelka Jan
32. - Fojt Jan
33. - Šebek Tomáš
34. - Vykuk Josef
35. - Černý Antonín
36. - Douša František

37. - vrchnostenský dvůr
38. - vrchnostenský zámek
39. - vrchnost, zahradní dům
40. - Nauše Jan
41. - Zítek Josef
42. - Švestka Antonín
43. - Krousek Petr
44. - Charvát Karel, mlynář
45. - Pokorný Jan
46. - Bečvářová Anna
47. - Linek Matěj
48. - Srp Josef
49. - Lanský Václav
50. - Fojt Jan
51. - obecní domek
52. - Pokorný František
53. - Loebel Jan
54. - Beran Josef
55. - Dufek František
56. - Antoš Václav
57. - Vogelschmidt Václav
58. - Machač Josef
59. - Jandečka František
60. - Egert Václav
61. - Linhart František
62. - Janatka František
63. - Vostrovský Václav
64. - Nohejl František
65. - Kouba František
66. - Kostelecký Josef
67. - Linek Václav
68. - vrchnost dům
69. - Vodvářková Kateřina
70. - Šindelář Václav
71. - Musil Jan
72. - Janoušek Václav
73. - Hora František

Hejtmané - rychtáři - konšelové

Vrchnost zastupoval na panství hejtman nebo správce, v obci vedl správu a staral se o pořádek rychtář, od nově zřízeného zemského zřízení starosta, od roku 1948 předseda národního výboru. Jeho právo bylo omezeno vrchnostenskými předpisy. Vybíral daně, staral se o robotu, vyřizoval rozkazy jemu udělené apod. Jak vidíme ze zápisů v pozemkových knihách, někteří starostové nebo rychtáři neuměli čísti ani psátí ještě v letech 1840. Rozkazy vyhlašoval a spisy vyřizoval buď učitel nebo farář. K ruce rychtáře byli přidělováni dva nebo tři

konšelé, kteří se též zúčastňovali svými podpisy na prodeji, koupi nebo směně nemovitostí, též svatebních smluv. Konšely nahradili později členové obecního zastupitelstva a od r. 1948 poslanci národních výborů.

Hejtmané

Straka slánský Jiří Nikodem r. 1676

Jaroška David František 1691-1694

Král František Josef 1707-1706

Rychtáři

r. 1738 - Bodlák Pavel

r. 1738 - Pfenig Vavřinec

r. 1746 - Fojt Jiří

r.1759 - Janatka Jiří

r. 1760 - Schnaider Josef

r. 1763 - Marek Jan

r. 1769 - Janatka Jiří

r. 1793 - Jindřich Matěj

r. 1805 - Vitův Matěj

r.1806 - Řepka Jan

r. 1808 - Švestka Martin

r. 1810 - Vikuk Josef, 1811

r. 1814 - Pokorný Tomáš, 1815

Konšelé

r. 1676 - Kyselo Adam

r.1676 - D Srp Jan

r. 1738 - Byšický Pavel

r. 1747 - Fojt Jiří

r. 1759 - Schneider Josef

r. 1763 - Antoš Václav, 1769

r. 1769 - Vidra Jan

r. 1794 - Brepta Jan

r. 1806 - Bubeníček František

Pomístná jména

Dříve než byly pozemky označeny topografickými čísly, musely býti pole, louky, pastviny, lesy pro lepší orientaci označeny nějakými názvy, jež by určily jejich polohu v obecním katastru. Tak vznikla „pomístná jména“, jichž počet se určoval množstvím luk a polí. Za název vzata místa, kde pozemek ležel (za kostelem, za hájem, nebo událost, kde se kdysi něco stalo - za zabitým, u voběšence, nebo jakost půdy - na hliništi, za pískovnou). Rozvoráním mezí, zcelením malých polí v jeden celek, zmizely názvy po staletí v obci užívané a tyto celky označovány jen čísly. Pro zachování starodávných názvů pro budoucí pokolení a badatelskou činnost uspořádala

Akademie věd, resp. místopisná komise, soupis těchto jmen, jichž dosud shromáždila na čtvrt milionů z celých Čech.

Uvádím zde pomístná jména naší obce z let 1713 - 1780 a z roku 1842. Z výpisu možno seznat, že některá pomístná jména se po celá staletí nezměnila. Berní rulle z roku 1654 pomístná jména neuvádí. Před rokem 1713 lze získat pomístná jména jen z pozemkových knih, jsou-li uchovány a starší roku 1713.

Josefínský katastr z roku 1713

Na drahách - na hradišti - na hranici - na hranicích - na klínku - na ladě - na malých dolíkách - na neckách - na pískách - na sekeře -
na strouze - na struhách - na velkých dolíkách - vedle polní cesty - vedle cesty k Satalicům - nad velkými dolíky - nad zádušním polem - k hospodě - k silnici - ke zdi u háje - u cesty - u Gbelské cesty - u homoly - u chmelnice - u písečníku - u poštovní silnice - u pražské silnice - u satalické cesty - u silnice - u cesty poštovní - u vsi - u zdi háje - po mezi - v háji - v pískách - v neckách

Teresinský katastr z r. 1713

Na homolce - na struhách - pod Satalicí - pode vsí - pod vesnicí - proti mlejnu - proti vrchnostenskému mlejnu - u chalupy - u chvalský cesty - u louky - u necek - u Počernic - u poštovní cesty - u satalický cesty - u Satalic - u Počernic - u satalických polí - u předletický cesty - u vinařice - u silnice - u předletický louky - u pražské silnice - u vsi - u trávniho vrchu - u vrchnostenské zahrady - u pískovny - u silnice - za kovárnou - za Kovářem - za Satalicí.

Počet domů a obyvatel

r. 1654 - 9 usedlostí a 7 zbořených

r. 1713 - 15 domů

r. 1780 - 48 domů

r. 1842 - 80 domů

r. 1848 - 88 domů 666 obyvatel

r. 1850 - 642 obyvatel

r. 1870 - 82 domů 735 obyvatel

r. 1900 - 106 domů 946 obyvatel

r. 1910 - 114 domů 928 obyvatel

r. 1921 - 1029 útv.s.

r. 1947 - 2202 obyvatel

r. 1950 - 319 domů 1508 obyvatel

r. 1961 - 1804 obyvatel

Prameny k statistice

1. Berní rulle z roku 1654 Kouřimský kraj. Tiskem - Ústřední státní archiv Praha Hradčany
2. Katastr Marie Teresie z roku 1713. Ústřední státní archiv Praha Hradčany značka 1691
3. Josefínský katastr z roku 1780 Ústřední státní archiv Praha Hradčany číslo
4. Stabilní katastr z roku 1842 Ústřední státní archiv Praha Hradčany značka
5. Palacký - Popis Čech roku 1848 fol. 2
6. Zevrubný popis rozdělení země království českého z 9. prosince 1955
7. Sládek Ort - Topograficko statistický slovník Čech z r. 1870 folil 310 heslo Vinoř
8. Ottův naučný slovník, Praha viz heslo Vinoř
9. Seznam míst v království Českém, Praha 1907 dle sčítání osob z roku 1900
10. Podrobný seznam míst pro Čechy, Praha 1916 dle sčítání z roku 1910 fol.154, z toho 453 mužů, 475 žen, 921 katolíků, 1 evangelík, 17 Němců, 904 Čechů, 3 Židé, 2 jiné
- 10 a. Statistický přehled obcí v Čechách z roku 1927 dle sčítání osob z 15. února 1921
11. Seznam obcí v zemi České z 5. února 1949 dle sčítání ze dne 22. května 1947
12. Statistický lexikon republiky Československé z roku 1955 dle sčítání z roku 1950
13. Statistický lexikon Československé socialistické republiky z roku 1965 dle sčítání z roku 1961.

Duchovní správci kostela ve Vinoř

Pod správu kostela náležely obce:

Cvrčovice (Czwrczowicz, primo 1718 nominata)
 Čakovice (Czakow 1671, Czakowicz 1677, Czachowicz 1676)
 Třeboratice (Strzeboratotz 1671, Třeboraitz, Przevoratic 1689).

- A. 1671 - Paul Ignatz Wirzbeta
- A. 1677 - Jan Vincenc Rolle
- A. 1683 - Vít Ignác Beran
- R. 1684 - Johann Hendrich Soukup
- R. 1692 - administrátor Franz Antonín Pallea
- A. 1695 - administrátor Johann Car. Vavák
- A. 1709 - Mathias Josef Hayek
- A. 1709 - administrátor Bernard Horner
- A. 1711 - non subscriputus
- A. 1712 - Johann Augustin Kraus
- A. 1722 - Augustyn J. Verner
- W. 1724 - Frantz Fritsch
- A. 1725 - Vencl František

Poslední čísla popisná domů ve Vinoři

První číslování domů ve Vinoři se stalo roku 1780 v josefínském katastru, druhé roku 1840 v katastru stabilním. Roku 1780 měla Vinoř 48 popisných čísel, roku 1840 již 80 popisných čísel, která se udržela až do roku 1875. S tím počtem domů se také uzavírá poslední pozemková kniha - Kniha aktiv a pasiv z roku 1785 Pozemkové knihy, svatebních smluv, cessí, knihy listin a podobně vedených do roku 1848 u hospodářských úřadů každého panství. Po zrušení roboty a poddanostilidu zaniklo právo a povinnost vedení knih u vrchnosti a knihy byly předány nově zřízeným okresním úřadům, kde v nich bylo pokračováno ve změně držitelů až do zavedení nových pozemkových knih.

Do „knihy aktiv a pasiv“ vepsán poslední zápis změny držebnosti a dále se v něm postupně zápisy vkládaly. Na levé straně byly psány změny u majitelů usedlostí, na pravé straně dluhy - pasiva. Pro každé popisné číslo bylo ponecháno několik volných listů, neboť v době zakládání této knihy se ještě o zavedení nových knih o mnoho let později nevědělo. Písař označil list v levém rohu nahoře novým popisným číslem, pod ním ve zlomku staré číslo. Některá čísla nejsou opatřeny majiteli, u jiných písař obě čísla přeškrtnl. Tyto snad zanikly, nápis a zápis o tom ničeho nepíše. Číslo popisné 1 - 4 jež má býti předepsáno na prvních listech, není vůbec číslu opatřeno, z celkového počtu 80 popisných čísel schází zápisy u 22 usedlostí, bez označení majitele. Komu tato čísla patřila, na které usedlosti měla přijíti, to dnes jest ze zápisu této těžko určit, zvláště když písař používal jednou strého po druhé opět nového číslování. Zajímavé jest při Vinoři, jak zcela rozdílně byla měněna stará a nová čísla, jaké jest rozpětí mezi číslu, což u jiných obcí se nevyskytovalo. jen některá čísla veřejných budov zůstala nezměněna.

Tak zámek není ještě r. 1788 uváděn, r. 1840 dostal čp. 38,

Obecní pastouška r. 1788 dostala čp. 13, r. 1840 čp. 51

Fara r. 1788 - čp. 15, r. 1840 - čp. 16

Škola své číslo popisné 21 vůbec nezměnila

Kovárna čp. 2 beze změny

panský dvůr čp. 37 r. 1840, r. 1788 čp. 37, 38 a 39 jsou bez označení

Mlýn si udržel svoje číslo popisné 43

V podrobném přehledu nových popisných čísel jest patrný přehled starých a nových čísel i těch, která zůstala neobsazena nebo úplně zrušena.

Nové

1-

2 -
3 -
4 -
5 -
6 -
7 -
8 -
9 -
10 -
11 -
12 -
13 -
14 -
15 -
16 -
17 -
18 -
19 -
20 -
21 -
22 -
23 -
24 -
25 -
26 -
27 -
28 -
29 -
30 -
31 -
32 -
33 -
34 -
35 -
36 -
37 -
38 -
39 -
40 -
41 -
42 -
43 -
44 -
45 -
46 -
47 -
48 -
49 -
50 -
51 -
52 -

53 -
54 -
55 -
56 -
57 -
58 -
59 -
60 -
61 -
62 -
63 -
64 -
65 -
66 -
67 -
68 -
69 -
70 -
71 -
72 -
73 -
74 -
75 -
76 -
77 -
78 -
79 -
80 -

Staré

-
-
-
-

36
35
34 bez zápisu
32
32
62
31 bez zápisu
30 bez zápisu
28
48
46
47
49
58 bez zápisu
60
27
67

66 bez zápisu
69
70
71 bez zápisu
74
61
50
51 bez zápisu
75 bez zápisu
73
26
24
25
19 bez zápisu
23
22
59
20 bez zápisu
18
68 bez zápisu
64
32
65
64
53 bez zápisu
54
55
56 bez zápisu
57
63
-
-
77
-
17
16 škrtnuto
45
9 bez zápisu
10 bez zápisu 11
12
14 bez zápisu
15
13 bez zápisu
8
7
6
5
4
3
55
-

1
79
76 pekárna
43 škrtnuto
42
41
73

Škola

Za vlády císařovny Marie Teresie bylo všem držitelům panství nebo statků _ Vrchnosti _ nařízeno v těch obcích, v nichž měla vrchnost právo podací, t.j. právo jmenování faráře, zříditi školy s povinností poddaných posílati děti do školy, jichž patronem byla vždy vrchnost. Farní školy navštěvovali žáci od 6 do 12 let ze všech obcí přiřazených do farního obvodu. Škola byla pod dozerem faráře, který také doporučoval vrchnosti učitele.

Příjmy učitele byly nestejně, vše záleželo na milosti vrchnosti. Příjem záležel na počtu dětí a bohatosti obce. Rodiče platili učiteli školné a to dle velikosti majetku. Bohatí sedláci platili za každé dítě školou povinné 2 kr., chalupníci půl krejcaru, ostatní po 1 krejcaru. Školné za chudé žáky platila obec. Malé příjmy učitele nutily jej k vedlejšímu zaměstnání. Tak hrál v kostele na varhany, vyučoval děti hudbě, hrál na křtinách, sňatcích, pohřbech, psal sedlákům žádosti a zúčastnil se všech venkovských zábav. Také od sedláků a vrchnosti naturalie pomáhaly učiteli se probíjet mnohdy trdným jeho životem. Dostával posnopné, koledy, školní krejcar, též podpory od kostelního záduší, školního fondu a v některých obcích i úrody z různých fundací.

Roku 1790 nařídila zemská školní komise sestaviti přehled příjmů učitelů a uvésti počet dětí školou povinných.

Každá vrchnost obdržela německy předtištěný tiskopis o několika stranách, který musel učitel, též německy, vyplniti dle všech otázek a odevzdati na vrchnostenské kanceláři. Tyto záznamy nám ukazují přehled všech škol v Čechách roku 1790. Jednotlivé archy jsou svázaný v pevné knihy, rozdělené dle krajů, s farními obcemi, sestavenými dle abecedy. Knihy jsou uloženy v Ústředním státním archivu v Praze na Hradčanech pod názvem „Školní fasse“ - kouřimský kraj.

Tiskopis nese v úvodní části tento německý nápis -
Fassion
oder

wahrhafte Bekentnis und Anzelge der i dorfe Vinarz befindlichen unter der Herrschaft Winarz gehorigen Schule, wie hoch sich die Anzahl der schulfahingen Kinder, sowohl manlichen und weiblichen Geschlets,

gegewartig bekannte, und was selbs an Einkunfem, sowol von Realiaten, Kapitalien ale auch andern verschidenen Zuflüssen besitz.

K farní škole Vionořské byly přiškoleny obce:

Kbely, Radonice, Satalice, Předletice, Podolánka a Kostomlátky.

Školu ve Vionoři navštěvovalo r. 1790 ze všech obcí 68 chlapců. 49 děvčat, celkem 117 dětí. Chudých, školní krejcar neplatících, bylo 30 chlapců, 22 děvčat, celkem 59 dětí.

Vionoř

11 letých dětí 3 chlapci 1 děvče
10 letých dětí 7 chlapců - děvče
9 letých dětí 1 chlapec 4 dívky
8 letých dětí 3 chlapci 4 dívky
7 letých dětí 3 chlapci 3 dívky
6 letých dětí 2 chlapci 2 dívky
celkem dětí 19 chlapců 14 dívek

Kbely a Radonice

11 letých dětí 5 chlapců - dívek
10 letých dětí 5 chlapců 1 dívka
9 letých dětí 8 chlapců 2 dívky
8 letých dětí 3 chlapci 5 dívek
7 letých dětí 7 chlapců 6 dívek
6 letých dětí 6 chlapců 4 dívky
celkem dětí 34 chlapců 18 dívek

Satalice a Předletice

11 letých dětí 2 chlapci - dívek
10 letých dětí 1 chlapce 1 děvče
9 letých dětí 1 chlapec 3 děvčata
8 letých dětí 2 chlapci 4 děvčata
7 letých dětí 1 chlapec 1 děvče
6 letých dětí 2 chlapci 6 děvčat
celkem dětí 9 chlapců 15 děvčat

Příjmy učitele

zahradka od obce postoupena oceněna na 30 krejcarů
pole na 20 zlatých

z kostelního fondu Vionoře a Cvrčovic dostával za vyučování a hudbu v kostele 18 zl 31 kr

od vrchnosti 50 zlatých

za svatby 16 zlatých

školní krejcar vynášel od dětí 18 krejcarů

za 1 krejcar 18 krejcarů

za 2 a půl krejcaru 25 krejcarů

za 2 krejcaru 30 krejcarů

celkový příjem učitele činil 130 zlatých

Kostel ve Vionoři

Farní kostel, zasvěcený povýšení svatého kříže, postaven původně v románském slohu, pozměněn v baroko. Poslední úprava se prováděla roku 1888.

V průčelí kostela vidíme hranolovitou věž, krytou nízkou cibulovitou stříškou s velkými okny v bocích. Románské zdivo tvoří opuka. Hořejší patro zdiva si zanechalo zbytky potrojních okének na všech čtyřech stranách rozměru 1.32 m, rozdělené dvěma sloupy ve tři části. Na východní straně bylo podobné okénko zazděno. Na obložení okének bylo použito zelenavého pískovce. Síla zdí u okének měří 0.70 m.

Loď chrámu s křížovou cihlovou klenbou ve dvou polích jest 10.8 m dlouhá a 6.7 m široká a jest rozšířena po obou stranách o dvě užší (4.65 m široké) lodě, do nichž se otevírá se dvěma plkruhovými arkadami, stojícími na čtyřbokém piliři. Postranní lodě mají stejnou klenbu jako hlavní loď.

Vedle segmentového oblouku jest apsidovitý presbystář, 5.15 m široký a 5.62 m dlouhý, zbudovaný pravděpodobně na místě staré románské absidy. Okna jsou tvaru obdélníkového.

Na hlavním oltáři nacházíme obraz na plátně malovaný „ ovýšení sv. Kříže“ rázu Raušova. Boční branky jsou ozdobeny dosti umělecky vyřezávanými sochami sv. Václava a sv. Lidmily. Postranní oltáře zdobí bezcenné obrazy. Křtitelnice, tesaná z pískovce, spočívá na profilovaném podstavci. Víko má dřevěné, zdobené barokními řezbami a soškou znázorňující křest Páně. Do kamenné nádrže jset vložena cínový kotlík, označený značkou a staroměstským znakem a písmeny II D. Dalšími památkami v kostele jsou z bílého mramoru vytesané sošky sv. Lukáše a sv. Marka. Z inventáře kostela možno jmenovati čtyry rokokové pluvialy, tepané z ědi, zlacené, upevněné na dřevěné desce asi z XVIII století. Část nodu a kuppa z počátku XVIII století, krásně tepané. Na číši s ornamenty motiv beraní hlavy, z podníž vyčnívají obilní snopky a hrozny. Mezi těmito ornamenty oválové, na smaltu malované obrázky, kolem nichž vytepány vkusné rámce s allegorickými sedícími postavami.

Druhý kalich, pozdně barokní, má mezi tepaným dekorem na smaltu malovaný obrázek Panny Marie Karmelské. Rokokové ciborium jest tepané z mosaze, pozlacené, 30 cm vysoké, s rokokovým dekorem zdobené na vrchu figurkou beránka. Mešní roucho, velmi vkusně stříbrem zdobené, pochází z 18. století.

Na vnější zdi kostela jset vsazen pískovcový náhrobek. Z části zápisu shledáváme, že patří rodu pánu z Dubče, později Zapských ze Zap a na Vnoři, který rod po dlouhá léta vlastnil Vnoř. Část nápisu zní - Anno ..... Genofa dua Elisabet de Kraselov, ux or deu Johannes de

Dubecz, septima de Anno. Ve znaku třmen, v klenotu půl koně, vztyčeného nad Kolčí helmou se spuštěným hledím. Zvony - první o průměru 0.87 m, výšky 0.80 m s hladkými uchy. Při koruně řada gotických minuskulí, bez všeho smyslu seřazenými, jenž jest zcela hladký. Druhý zvon pochází z r. 1559, litý do Briksího, přelit od Diepolda. Na návsi před kostelem pískovcová socha sv. Jana Nepomuckého se dvěma anděličky, práce z let 1755. Podlaha - Šittler. Soupis památek hist. Karlínský okres fo 326.7

Náboženské reformace

Po skončení třicetileté války a porážce protestantských stavů snažila se katolická církev opět se ujati na čas ztracené moci a přivésti „zbloudilé ovečky“ zpět do lůna katolické samospasitelné víry. Se souhlasem katolického krále Ferdinanda II započal klerus a zvláště Jesuité s náboženskou reformací - členové řádu Kristova chodili od vesnice k vesnici, hledali kacířské knihy a s výružkou trestů tělesných i duševních se snažili přeorientovat poddané jiného náboženství. Kdo byl označen za kacíře, musel navštěvovati kostely, zúčastniti se mší, zpovědi a sv přijímání. Aby farář měl přehled o podezřelých osobách, učitel nebo kostelník vydával nuceným návštěvníkům lístky na důkaz, že byli v kostele a tyto lístky musel vydávati poddaný kostelníkovi, po př. přímo faráři. Lístky byly odevzdávány hromadně do pražské konsistoře a nyní nám svědčí o počtu osob té které fary, které se po tajmu však drželi svého náboženství. Také v samé farnosti, zvláště v Třeboraticích, nacházíme „kacíře“ - jak je uvádějí zpovědní seznamy. Roku 1671 přifařeny k Vinoři Cvrčovice, Čakovice, Třeboratice, v kterých obcích nacházíme četné osoby, podléhající dozoru faráře -

Vinoř

Roku 1671 - Nicol. Čermák, faber (kovář), Johann Kudelka molitor (zedník), Wenceslaus, rotarius, Matias, sutor.

Roku 1674 - Václav Beneš, Martin krčmář s ženou, Judita stará, sloužící u Řídelíka.

Roku 1675 - Andreas, písař, Václav, sládek, Václav, mládek, Kateřina Kostecká.

Roku 1676 - Andreas scriba reddituum, Anna Vlachová, Wenceslav Hromada braxator, Dorota Vláchová, Paul Vláchův, Justina Trpková Lucas, sutor, Anna sutorisa, Anna villica.

Roku 1682 - Florianus Řídelník, Georgius vigil cum uxor (s manželkou)

Roku 1683 - Wenzel Procházka famulus ex cilla Winorzesi

Roku 1695 - Paulus Křtěn, Venc. Špaček, cum uxor ex Winorzicensi

Roku 1710 - ex villa Vinorž - famuli 2 et senex opilio, item persona clauda et veletudinaria

Roku 1715 - Magdalena Mathiae uxor žena

Ještě roku 1745 pokračovala cirkev v pronásledování Jinověrců. Vinořský farář hlásí na vikariat v Libeznici, že v posledních 20ti letech usvědčení, odsouzení a absolvování - roku 1745 Václav Beránek, bývalý hostinský, z Letňan, že kacířsky mluvil a při držel se kacířského učení, byl proto z hostince Letňan hraběnkou Černínovou přeložen do Toušeně a Václav Dušek, mlynářský pomocník z Čakovic, jenž roku 1754 byl odsouzen pro kacířskou posilu, kterou držel 7 let

Šimák - Zpovědní seznamy arcidiecese pražské z let 1671-1725 - fol. 334-338

Reformační sborník z roku 1921 - fol. 123

Matriky

Farní obec Vnoř má matriky-narozerných, oddaných a zemřelých zachovány již od roku 1691. Farní obec tvoří vesnice, níže v textu uvedené. Matriky do roku 1862 jsou deponovány v oblastním státním archivu Praha Karlov k badatelským účelům, od roku 1862 jsou uloženy u patřičného matričního úřadu.

Od roku 1691-1784 jsou matriky společné pro zápisy narozených, oddaných a zemřelých, od roku 1784 jsou skupiny zvláště uváděny. Celkem bylo zachováno 26 svazků. Do roku 1781 - t.j. do zavedení popisných čísel byly matriky vedeny neuspořádaně. Uváděny jen otec, matka, kmotři /matka bez rodného jména /. Od roku 1781 dle nařízení pražské konsistoře museli faráři rozdělit každou stranu na kolonky-sloupce do nichž zřetelně a soustavně museli uvést - pořadové číslo, popisné číslo, jméno otce dítěte i jméno otce, podobně u matky, kdy byly ohlášky a kdy vydáno povolení ke sňatku. Později dostávají faráři již předtištěné archy, po př. celé matriky.

Faráři šetřili co nejvíce matriky a proto starší zápisy jsou psány tak u sebe. že jsou mnohdy ani nečitelné. A není divu !! Jediný farář v Mnichovicích poznamenal za titulním listem matriky ulehčující poznámku - „ Tato matrika jest koupěna ode mne, stála mne 20 zl 13 kr, osadníci mi na ní nic nepřidali“ - V té době bylo možno za 20 zl koupiti - krávu -

- 1.- Roku- 1691-1711- Cvrčovice, Čakovice, Chvaly, Kbely, Kostomlátky, Letňany, Mirovice, Miškovice, Podolánky, Předletice, Radonice, Satalice, Svépravice, Ctěnice, Třeboradice, Veleň, Vinoř.
- 2.- Roku- 1711-1736- Cvrčovice, Čakovice, Chvaly, Kbely, Kostomlátky, Letňany, Mirovice, Miškovice, Podolánky, Předletice, Radonice, Satalice, Svépravice, Ctěnice, Třeboradice, Veleň, Vinoř.
- 3.- Roku- 1737-1771- Cvrčovice, Čakovice, Chvaly, Kbely, Kostomlátky, Letňany, Mirovice, Miškovice, Podolánky, Předletice, Radonice, Satalice, Svépravice, Ctěnice, Třeboradice, Veleň, Vinoř.
- 7.-Roku -1771-1784 - Ctěnice, Kbely, Předletice, Radonice, Satalice, Svépravice, Vinoř.
- 8.- Roku-1784-1802 - Kbely, Předletice, Radonice, Satalice, Mirovice, Vinoř, Cvrčovice, Čakovice, Letňany, Třeboradice, Miškovice, Veleň.
- 9.- Roku - 1804 - 1821 Ctěnice, Cvrčovice, Kostomlátky, Podolánky, Předletice, Radonice, Satalice, Kbely, Vinoř.
- 10.- Roku-1822-1826 - Cvrčovice, Předletice, Radonice, Satalice, Kbely, Vinoř, Ctěnice.
- 11.- Roku- 1827-1833- Ctěnice, Cvrčovice, Kbely, Předletice, Radonice, Satalice, Vinoř.
- 12.- Roku-1845-1854- Ctěnice, Cvrčovice, Kbely, Předletice, Radonice, Satalice, Vinoř-
- 13.- Roku- 1845-1854- Ctěnice, Cvrčovice, Kbely, Předletice, Radonice, Satalice, Vinoř.
- 14.- Roku-1855-1862- Ctěnice, Cvrčovice, Kbely, Předletice, Radonice, Satalice, Kbely.

Od roku 1691 do roku 1784 jsou matriky společné pro narození, oddávky a úmrtí, od roku 1784 jsou již zavedeny pro oddávky a úmrtí zvláštní knihy.

10. - sňatky Roku 1784 - 1826 obce viz nahoře
16. - sňatky Roku 1827 -1833 -"-
17. - sňatky Roku 1834 -1844 -"-
18. - sňatky Roku 1845 - 1860 -"-
19. - sňatky Roku 1861 - 1878 -"-
20. - úmrtí - Roku 1784 - 1808 výše uvedené obce
21. - úmrtí - Roku 1808 -1819 -"-
22. - úmrtí - Roku 1822 -1826 -"-
23. - úmrtí - Roku 1827 -1834 -"-
24. - úmrtí - Roku 1835 -1850 -"-
25. - úmrtí - Roku 1851 -1860 -"-
26. - úmrtí - Roku 1861 -1874 -"-

Soupis rodných jmen

Rodná jména jsou sestavena dle zápisu pozemkových knih z let 1676 - 1875. Letopočty uvádějí, od kdy do kdy drželi usedlíci své nemovitosti v obci. Zápisy z pozemkových knih jsou starší, než zápisy v matrikách, které byly ve Vinoři založeny teprve roku 1694. Značka BR 1654 udává jméno usedlíka dle berní rulle založené v Čechách po třicetileté válce.-

A - Adamec 1822-1871, Antoř 1747 - 1871,
B - Bambaek 1709 -1710, Balcar 1691-1708, Bendelmajer 1869, Beran 1831 - 1870, Beryl 1847, Bičak 1852, Bodlácký 1738 -1779, Bosák 1847 - 1862, Bosák BR 1654 Brodáček 1830. 1831, Brdlík 1829, Brejcha 1847, Brodský 1829, Bubeníček 1857 -1861, Burda 1676, Byšický 1725 -1788
Č - Čech 1785 -1824, Čejka 1875, Černín z Chudenic hrabě 1866-1876, Černý 1793 - 1865, Červenka 1833,
D - Doležal 1676, Douše 1848- 1878, Dufek 1833-1869,
E - Egert 1834-1855, Ebregdon 1793- 1852, Ebregelt 1738-64
F - Fetter 1833, Fojt 1736-1849, Fričal 1860, Fridrich 1852-1872, Fučík 1807,
G - Guttleben 1831 - 1840,
H - Hakl 1830-1877, Halík 1711, Hanza 1402, Hanzlík 1822-1828. Hlaváček 1733-1741. Hlavička 1733-1751, Hloupý 1828, Hoffmann 1879, Holec 1868-1871, Hora 1860-1873, Horký 1676, Hrabě 1810 -1877, Hrdlička 1846, Hřebík 1676, Hřebka 1676, Horák 1676-1693, Hüttl 1845-1861,
CH - Chalupa 1710-1748, Charvat 1847-1873, Chmelík 1843-1847, Chvála 1841,
J - Janáček 1773-1860, Janáček 1773-1860, Janatka 1676-1862, Jandečka 1852-1876, Jandl 1840, Janek 1788-1825, Jansa BR 1654 a 1676, Jaroch 1837, Jarolímek 1877, Jedlička 1753 -Jindřich 1779-1805, Jiřbička BR 1654, Jizbický 1676,
K - Kafka 1845-1857, Kalina 1817, Kalivoda 1676, Kaprál 1847, Karous 1819, Karousek 1829-1875, Kazda 1676-1693, Kirchner 1843, Klifner 1788-1858, Klimeš 1765, Klouda 1835, Kolařík 1844-1897, Kopecký 1806, Kopřiva 1686-1768, Koreček BR 1654, Kostelecký 1780-1875, Kotek 1809, Kouba 1852-1867, Kozel 1836, Kožišník 1760, Křivánek 1789-1795, Křtěn, jinak Svatoň 1695-1708, Kubant 1676-1701, BR 1654, Kukla BR 1654 a 1676 až 1793, Kukovic 1872, Kulhavý 1694, Kunc 1815, Kuřpach BR 1654, Kyselina jinak Stolička, 1676, Kysela 1676,
L - Lagus 1875, Lamr 1688-1695, Lánský 1854, Lebl 1814-1875, Linek 1788-1874, Linhart 1846, Lomin 1852-1867
M - Machač 1823-1875, Malý 1824-1849, Mann 1869, Marek 1787-1861, Maršál 1792-1820, Mařenec 1840-1870, Mandl

1676, Merunka BR 1654, Metelka 1759-1786, Miškovský 1744-1849m, Modřanský 1876, Mulle 1814-1739.

N - Nauše 1817, 1841, Nedvídek 1764-1852, Nechvíle 1849, Nekolný 1695-1819, Neuhold 1849, Nezbeda 1676-1685, Němeček 1848-1852, Nohejl 1846-1849, Novák 1746-1824, Novotný 1856,

O - Oves 1793-1838

P - Pavyšťa 1676, Pelz 1857, Peršan 1723-1730 § Pfenig 1723-1746, Pič též Poč 1793-1846, Plos 1800-1846. Plzák 1869, Podláký 1708, Pokorný 1738-1876, Polda 1844-. Poličanský 1841, Ponec 1876, Procházka 1741, Putz 1842-1867,

R - Rautenhamer 1795, Rautenkreis 1823, Ričl 1831-1864, Roztočil 1808-1820,

Ř - Řehák 1811, Řepka 1793-1808, Řídek 1788.

S - Sedláček 1797-1863 Semecký 1685 a 1869, Skalický 1688-1744, Sláma 1707 - 1738, Soja BR 1654, Sojovský 1676, Soukup 1850, Srb 1676-1844, Strach 1397, Starý 1505 a 1839, Stoličář jinak Kysela 1676, Stříška 1839, Suigner 1823, Svatoň 1695-1708, Svatoš jinak Křtěn 1695-1708, Svoboda 1748, Sýkora 1857, Sylaba 1749-1760,

Š - Šebek 1848, Šimáček 1738-1868, Šimek 1714-1743, Šindelář 1837-1861, Škorpil 1866, Škrach 1835, Šneider 1725-1797, Špánek 1846, Štastný 1811 -1839, Štara 1857, Švarz 1863, Švestka 1845-1846, Šýdr 1730,

T - Tichý 1843, Tikač 1823, Tomek 1852-1861, Tonner 1790, Tupal 1844, Tůma 1793, Tyrychter 1685-1725,

U - Urban 1807-1862, Urkovský BR 1654,

V - Valter 1837-1853, Vandauer 1807-1852, Vejšnauer 1845-1849, Veselý 1708-1723, Vikuk 1805-1873, Vinš 1835-1876, Vít 1798, Vituj 1817, Vodvářka 1827-1863, Volf 1847, Vondřej 1817-1860, Vostrovský 1821 -1863, Všetečka 1717-1760, Vydra jinak Dolejš 1747-1780, Vyhnánek 1780

Z - Zarožeň 1821, Zicha 1810-1811,

Ž - Žitný 1823-1845

Poddanost a roboty

Zrušení roboty a poddanosti lidu patentem a zákonem z roku 1848. Zanikla navždy právomocnost vrchnosti k poddaným. Po staletí vykonávaly vrchnost resp. vrchnostenský úřad veškerá práva, která tímž rokem přešla na nově zřízené úřady- okresy, hejtmanství. Vrchnost měla dříve právo soudní, berní administrativní, jen s jejím svolením se mohl poddaný ženit, vystěhovat z panství. Živnost předat, prodat nebo někomu jinému postoupit. Své statky prodávala vrchnosti i s lidmi, osedlými na vesnicích, a to lidmi osedlými, nebo z gruntu zběhlými, které si vrchnost vyžadovala poslat zpět na

původní panství, odvolává se na staré královské patenty.

Jen tehdy, když poddaný obdržel od vrchnosti vejhostní nebo zhostný list Loosbrief - mohl se odstěhovat na jiné panství a tam se oženit- Vrchnost podobné zhostné listy nerada vydávala neb odchodem poddaného na cizí panství ztrácela pracovní sílu někoho, kdo ji zdarma pracoval. Platil daně a udržoval hospodářství v dobrém stavu - Uvádí zde jeden z mála zachovalých zhostných listů, jež byly vždy pěkně napsány s význačnou inicialkou - My úředníci chrámu Páně svatého Štěpána Velkého v královském novém městě pražském, známo činíme vůbec, obzvláště pak, tu kde toho potřeba ukazuje, že na předcházející od Jeho Excellence vysoce důstojného a vysoce urozeného pana pana Gundakra Poppo, JMsti římské říše hraběte z Ditrichsteijna, pleno titulo, na slavném magistrát král. Nového města Pražského učiněné připsání s vůlí a consesem nyní podotknutého slavného magistrátu Rosalii Beránkovou ze vsi Jesenice nad jmenovaného chrámu Páně Svatého Štěpána Velkého v král. Novém městě pražském poddanou, z té poddanosti a pravého člověčenství, kterým až posavade témuž chrámu Páně zavázana byla, i spravedlnosti, která by pohledávati měla a mohla rozvazujeme a Jeho Vysoce důstojné Excellenci / pleno titulo/ k panství strakonickému za vlastní poddanou, Šimonovi pak Hurkovik stavu manželskému propouštíme, na ní nám ni žádného flšího práva nepozůstavující nyní i na časy budoucí.

Na potvrzení toho pečeť ouřadu našeho menší, sme přitiskli a rukama vlastníma podepsaly. Jenž se stalo v královském menším městě Pražském dne 8. Octrobis ao 1729
Havel František Nigrin

František Josef Poříčský

Poddaný byl i předmětem prodeje. Vrchnost, když potřebovala peníze, prodala jen část vesnice na svém panství a v prodejní smlouvě jmenuje i osoby, které s domky prodává. Tak se vyskytují v některých obcích dva nebo tři rychtáři, vždy na několika domky různých majitelům.

Každý poddaný měl přeepsanou povinnou práci - robotu dle velikosti gruntů a pozemků. Robotu byla každému držiteli usedlosti v pozemkových knihách a předcházela z jednoho držitele na druhého. Dle zápisu v knihách rozeznáváme robotu dvojího druhu - Potažitou - prováděno párem koní nebo volů (krav se k tomu nikdy neužívalo) na některých statcích byli předepsáni i 3 koně -2 jezdící vejhostní, a ruční, rukovitou nebo pěší, předepsanou jen chalupníkům a domkařům. U některých statků byla potažitá robotě připsána ještě robotu ruční, v počtu 13 dní. Aby mohl sedlák obdělávat i svoje pole, najímal nádeníky, nebo podruhy. Dalším břemen poddaných byly různé povinnosti k

panství - rozhazování hnoje, hlídání zelí a hrachu, při vojenských pochodech poskytovatí útulek vojákům, je i živit, odvádět vejce, slepice, přizi, kapouny, husy nebo kmín, pracovat na panském mlatě a pod.

Některé práce na vrchnostenských pozemcích byly placeny, jiné nikoliv. Aby se poddaný nemohl zpečovati pracovat na vzdálených pozemcích, zajistila si vrchnost jeho poslušnost clausulí „bude pracovat tam kde mu milostivá vrchnost nařídí “ což mu vložila i do prodejní smlouvy. Když poddaný nechodil na robotu a ani peněžitě tresty nepomáhaly, měl vrchní moc, zbaviti ho gruntu a usaditi na něm jiného poddaného.

Živnost přecházela z osoby na osobu, buď prodejem dědictvím, odkazem. Grunt přecházel z otce na syna, na matku vdovu, která na něm měla hospodařiti buď do své vůle, nebo libosti, když právní dědic dosáhl „ plných let“ Provdala-li se vdova znovu, byl druhý její manžel na statku „ administrátorem“ nebo na čas hospodářem. Dříve než byla živnost předána novému hospodáři, byla prošacována neb odhadnuta a inventář při živnosti podrobně popsán, po př. jednotlivě finančně oceněn. Šacuňk prováděl vždy místní rychtář se dvěma konšely. Byla-li obava, že by rychtář šacoval grunt buď v neprospěch prodávajícího, nízko nebo vysoko, byli přibráni k šacuňku dva okolní rychtáři a tak byl grunt šacován, trojím právem rychtářským“ - jak jest velmi často vypsáno v pozemkových knihách. Každá změna na chalupě musela být schválena vrchností. Nedodržováním nařízení vrchností přicházel často poddaný o grunt, který byl předán novému usedlíku. Často se stalo, že vrchnost nemohla na prodlužený nebo zchátralý grunt naléztí zájemce. Taková usedlost byla obsazena násilím pod výhrůžkou trestu. Vrchnost zde měla někoho, kdo ji za to zdarma pracoval na poli, platil daně, a nenechal hospodářství v zašlém stavu. Předala mu vrchnost ujatý grunt i bez závadku, bez peněz, a nový robotýř měl cenu gruntu splatit ročně po menších částkách až do úplného zaplacení, buď rychtáři nebo na vrchnostenské kanceláři. Robotu byla časově vyměřena větou v prodejní smlouvě pracovati od slunka východu do slunka západu.

Zvýšená potřeba potravin si vyžadovala i větší úrody. Lesy káceny, paseky proměněny v pole, luka. K tomu bylo zapotřebí více lidu, který po dlouhých válkách nebyl, a proto vrchnost zvyšovala počet pracovních dnů.

Nespokojení sedláci a rolníci se často bouřili proti pánům, vrchnost tlumila tyto selské bouře vojenským zásahem.

Velkou změnu hlavně na císařských statcích přinesl tak zv. Raabuv systém. Pobočník císaře Josefa II Raab - podal návrh, aby na státních statcích byla zrušena robotu, panská pole buď prodána nebo dána do věčného nájmu,

hospodářská stavení rozdělena. Na půdě od statků získané hospodařili bezemci a tak vznikly nové vesnice, zvané Nové vsi. Místo roboty se platila zvláštní daň, označena v pozemkových knihách „jménem roboty“- z které si vrchnost platila zaměstnance na svých zbylých statcích. Z pozemků, na kterých stála usedlost se platil úrok neb činže a to dle toho komu půda patřila. Vrchnosti do vrchnostenského důchodu, obci - do obecní kasy, záduší, za pozemky zádušní. Velkou, nekonečnou zátěží mnoha usedlostí byla daň resp. činže, zvaná vždy železná kráva. Již název daně udává, že opravdu pevně, železně lpěla na každé usedlosti, jejíž majitel kdysi věnoval farnímu záduší ovci, krávu nebo pole, aby farář se modlil za spásu jeho duše. Farář, který měl vždy dostatek svého dobytka, jak ukazuje příznávací tabella v teresiánském katastru, pronajímal krávu nebo pole chudším chalupníkům nebo domkařům za určitý roční poplatek neb činži. Když domkáři kráva nebo ovce pošla, musel za ní dáti v náhradu svůj dobytek, měl-li jaký „nebo musel stále platiti nájem“, jakoby krávu měl. Podobný poplatek platil i nový držitel gruntu. Přísloví „neuvaž si přec železnou krávu na krk“ nebo „to by byla pro mne železná kráva“ svědčí o zátěži držitele chalupy. Železná kráva zmizela zároveň se zrušením roboty.

Pro případ neúrody a zásobování vojska v době válek zřizovala vrchnost zvláštní sklady obilí- panské sýpky nebo špejchary, do nichž museli sedláci odváděti každý pátý věrtel obilí, tak zv. patověrtelní přídavek. Každý usedlík obdržel kontričenskou knížku, do níž mu na vrchnostenské kanceláři zapisovali jeho odvod. Když obilí v čas neodvedl, platili „obilní daň“ jednu desetinu povinnovaného obilí. Dlužné obilí musel po něm převzít i nový držitel gruntu, jak mu je poznamenal hospodářský úřad v prodejní smlouvě a v pozemkových knihách. Zřizování sýpek vláda nejdříve doporučovala všem majitelům panství, později dokonce nařizovala vystavění sýpek, které se zachovaly někde až po dnešní dobu. Nejmladší syn zdědil grunt, sourozenci dostali podíly na gruntě, rodiče si vyměnili a určili vejminek, mnohy velmi značný, nového hospodáře citelně zatěžující. Kdo opustil grunt, buď pro dluhy, mnohdy pro náboženství, jeho usedlost zabrala vrchnost, která ji předala novému zájemci, bez ohledu na to, byl-li grunt úplně zaplacen neb nikoliv. Také podíl po „padlé dívce“ přináležel vrchnosti.

Uvedené poměry se tady udržely až do roku 1848, kdy zákonem byla zrušena robota a poddanost lidu. Uvádím zde celý edikt, tak důležitý pro všechny obyvatele naší země.

My, Ferdinand První, konstituční císař rakouský král uherský a český, toho jména Pátý, král lombardský a

benátský, Dalmátský, chorvatský, Slavonský, Ladoměřský a Illirský, arcikníže rakouský, vévoda lotarinský, Solnohradský, štyrský, korutanský, velký kníže sedmihradský, makrabí moravský, kníže hrabě tyrolský ect
e xt-

Uzavřeli Jsme a nařizujeme na návrh Naší ministerní rady ve srovnalosti s ústavním sněmem říšským, jakož následuje-

1. Poddanost a vrchnostenská ochrana, jakož i všechny zákony, které z těchto závazků pocházejí jest zrušena.
2. Grunt a půda se zbaví břemen, všechn rozdíl mezi panskými a vrchnostenskými gruntů (čili dominikálními a rustikálními) docela přestane.
3. Pominou veškerá břemena, práce a platy jakéhokoli jména, co pocházejí z poddanství nebo co na poddané půdě leží, jehož i všechno odvádění přirozeného výtěžku (tak řečené naturální povinnosti), všechny práce a platy, které se konají pro vrchnost co vrchního majetníka a pána půdy, které pocházejí z desátkového, ochranného vinohradního a horní práva a vesnickoprávního vrchnostenství a která až dosud z majitelství gruntů nebo osob (i obcí) požadovány. Také platy, když se přepouští nebo postupuje grunt mezi živými nebo v případě smrti, tak řečené laudemium, se od nynějška zrušují.
4. Za některá břemena, ježto od nynějška pominou má se dáti náhrada, za jiná žádná.
5. Za všechna práva a příjmy, které pocházejí ze závazku poddanosti, ochrany, z vrchnostenské pravomocnosti a vesnického vrchnostenství, nemůže se žádná náhrada žádati, naproti tomu ale všechny z toho počínající břemena přestanou.
6. Za takové práce (robotu) naturální a peněžitě poplatky, které majiteli gruntu, jako majiteli svému gruntovnímu a desátky beroucím pánu dávatí povinni byli, má se co nejrychleji náhrada vyjednatí.
7. Právo pastvy a odebírání dříví, jehož i služebnosti mezi vrchnostěmi a posavadními podanými čili tak zvané servituty, mají se zrušiti za výplatu, vesnicko právní trhání kvítí Blumensuchtrecht) a právo pastvy na úhorech a strništatech bez výplaty.
8. Z poslanců všech zemí má se utvořiti zvláštní komise, ta vypracuje navržený zákon o těch věcech a předloží je potom říšskému sněmu. Tato navržení má obsahovati následující ustanovení a sice
  - a). o výplatním vyzdvižení oboustranných práv a povinnostech, které se na zákupních, na empfiteutických nebo jinak přidělené majetnosti v uzavřených smlouvách zakládají.
  - b). o možném zrušení břemen gruntovních, které nejsou v § 3 jmenovány.

c). o způsobu, dle jakého se mají v § 6tém uvedena práva vyzdvihnouti a nebo uspořádati.

d). o míře a velikosti náhrady, která se má dáti, pak o založení akapitálu nebo fondu důchodu každé země pro sebe, z kterého se pak sprostředkování zemské správy zase jenom náhrada vyplatí, za ty země, v které se kapitál složil.

e). o té otázce, má-li se dáti nějaká náhrada a jaká za daně, poplatky a práce, které se mají dle 2-3 a 8 § vyzdvihnouti a 5tém a 6tém § ale pojmenovány nejsou.

9. Vrchnostenské úřady povedou zatím soudní a politickou správu na útraty státní čili zemské až do zřízení nových zemských úřadů.

10. Vyslovené v 6tém článku náhrada za práce naturální a peněžité poplatky, nemá však vylučovati všelijaké pozdější návrhy komise podle 8. článku, jimiž se zásada tato vysvětliti nebo omeziti mohla.

Našim ministrům domácích záležitostí, justice a financí jest uloženo vykonání tohoto zákona.

Dáno v Našem sídelním městě Vídni, sedmého září tisícího osmistého čtyřicátého osmého a Říši Naší léta čtrnáctého.

Ferdinand m.p

Wessenberg

President ministerní a ministr zevnitřních záležitostí

Doblhoff

ministr veřejných záležitostí

Bach

ministr justice

Kraus

ministr financí

Latour

ministr vojenských záležitostí

Hornbostl

ministr obchodu

Velkostatek roku 1930

Velkostatek Satalice, Kbely a Vinoř.-

Okresní úřad Praha Venkov.

Okresní soud Praha Východ.

Terén-většinou rovina, nadmořská výše 280m

Povaha půdy-hlinitá

Podnebí a povětrnostní poměry- Mírné, spíše suché podnebí.

Patronáz- žádný

Zámek - žádný

Satalice 87 domů 635 obyvatel české národnosti, pošta, telegraf, telefon, fara VINOŘ, železniční stanice, továrna porcelánu, továrna tužek, továrna margarínu. Výměra v hektarech- role 130.0795 , zahrady o. 4460- pastviny o.2084, stavební porcelny o.6642, úhrnem 131.1548 Hospodářství propachtováno Karlu Puchovi. Prameny- Schmatismus Velkostatků v Čechách 1933 fol.64

Pozemkové knihy VINOŘE.-

Právním držitelem gruntu nebo usedlosti byl jen ten poddaný, jehož chalupa byla zapsána v pozemkových knihách, uložených a vedených u hospodařských úřadů každého panství. Stávalo se často, že poddaný držel chalupu, již buď si sám vystavěl, nebo koupil, po celá desetiletí bez zápisu. A teprve když ji chtěl prodat, předat nebo darovat, žádal dodatečně vrchnost o vypsání do pozemkových knih. Dle velikosti obce zakládány pozemkové knihy pro každou obec zvlášť nebo společně pro několik vesnic. Mnohdy nacházíme jednu vesnici vedenou pod několika panstvími, když původní držitel prodal z ní jen několik chalup.

Mimo pozemkových knih, nacházíme v archivu hlavního města Prahy (kde jsou staré pozemkové knihy asi od roku 1870 uloženy) ještě knihy svatebních smluv, obligací, testamentů a hlavních knih, ukončující zápisy starých knih. Pozemkové knihy /mimo městských urbářů, nejstarších pozemkových knih, jež si města ponechala po zrušení roboty odevzdány nově zřízeným okresním soudům, které v nich pokračovaly se zápisy. Roku 1875, kdy byly zavedeny nové pozemkové knihy „ byly staré“ (do roku 1875) odevzdány do patřičných oblastních státních archivu. Dříve než byly knihy odevzdány dle oblastí, byly uloženy v byv. Archivu země České (Nyní Ustřední státní archiv) kde jich bylo soustředěno z celých Čech na 45. 000 svazků, někdy knihy abnormální síly (jen císařské panství mělo 230 pouze nových knih o síle 300 -350 stran).

Naše pozemkové knihy jsou uloženy v archivu města Prahy, v Clam Gallasově paláci pod panstvím Kbely - VINOŘ. Deposti obsahují tyto knihy.

Panství Kbely, VINOŘ -

obce - Cvrčovice, Kbely, Kostomlátky, Letňany, Myškovice, Podolánka, Radonice, Satalice, Třeboradice, VINOŘ.

Gruntovní knihy.

VINOŘ Radonice rkp 2945 rok 1676 -1738

VINOŘ, Radonice, Cvrčovice, Kostomlátky rkp 5030 rok 1738 -1815

VINOŘ rkp 5047 rok 1805 -1876

Dominikální knihy -
rkp 5053 - 1762 -1813
rkp 5052 rok 1795 -1824
rkp 5046 rok 1824 -65
rkp 5039 rok 1833 -1860

Knihy listin
I. rkp 5029 rok 1833-1843
II. rkp 5041 rok 1843 -1845
III. rkp 5092 rok 1845 -1850
IV. rkp 5040 rok 1850 - 1870

Knihy sirotčích obligací -
rkp 5056 rok 1802 -1812

Knihy cessí
rkp 5054 rok 1804 -1819

Knihy kvitancí
rkp 5230 rok 1816 -1831

Knihy svatebních smluv
rkp 5060 rok 1795 -1832

Hlavní kniha aktiv a pasiv domikální-
Kbely a Vinoř rkp 5037 rok 1800 -1878

RKP čis 2945- Kniha velmi dobře zachovalá, v původní dobové vazbě. Obsahuje 461 stran a jsou v ní záznamy obce Radenic. Na titulním listě čteme zápis:
V šťastném panování vysoce urozeného pána pana Humprechta Jana Černína, svaté římské říše hraběte z Chuděnic, dědičného pána na Petersburku, Kysýblu, Neudeku, Schonhofu, Sedčicích, Miličovsy, Kostomlatech, Kostí, Velichovkách, Vinoři, Žďáru, Landštejnu, Šlysburku, Šmídeberku, též v zástavě majícím královského zámku a panství Mělníka nad Labem, jeho císařské a královské milosti skutečný tajný rada, komorník, zlatého rouna rytíře, královského místodržícího a ouřadu zemského většího přisedícím v království Českém- za zprávy hejtmanské urozeného pána Jiřího Nikodima Straky Slánského, tato kniha purkrechtní obnovena a v dokonalejší pořádnost nad předešlou dopadena. Letha Paniel676 - k panství Vinoř patřící-

Rejstřík vyznamenání gruntův sedláckých a chalup, na kterým listu pro snadnější vyhledávání najít se mohou-

Ve vsi Vinoři
Chalupa Jakuba Kukly fol.1

Grunt Mariany Kazdové 18
Bohuslava Kopřivy 35
Krčma hořejší panská 83
Chalupa- Václava Janatky 88
Václava Kysely 98
Jana Kundranta 108
Grunt Adama Kyselo 128
pustý Jakuba Sojovského 131
Jakuba Mendla 157
Chalupa Jana Pawyšky fol.185
Václava Husáka 190
Václava Kalyvody 201
Jana Janatky 211
Jana Horkého 285
Jana Srba 223
Dvůr svobodný Řídelovský 241.

Následuje zápis 16ti stavení obce Radenic.

Rukopis čís -5030- Zápisy z let 1738 -1815 Na jedné straně titulního listu velký barevný erb rodu Černína z Chudenic na druhé straně nápisy - Registra purkrechtní, jinak soudní a spolu urbární strany vinořské a vesnic Vinoře, Radonic, Cvrčovic a Kostomlátek obnovené na kanceláři Kbelské za času šťastného panování Jeho excellence vysoce urozeného pána pana Františka Antonína, sv. říše římské hraběte Černína z Chudenic, pána panství Mělníka, Byšice, Stieslavy, Nebylova, Veselý, Drhlove, Čížové, Sedlyce, Světlý, Vinoře a Kbel, Jeho Milosti královské katolické skutečný tajný rady. Komorníka dědičného šenka v království Českém též slavné král. Commerciensi coll. rady - skrze vyznamenání toho času panství Vinořského a statku Kbely zřízeného správce Jana Josefa Tachezého vypracované. Léta Páně 1738. Kniha ještě obsahuje zápisy obcí - Vinoř fol.1-29, Radonice fol.31 - 52, Cvrčovice fol. 53 - 60, Kostomlátky fol.61-74-

Rukopis čís 5047 - Kniha bez titulního listu. Obsahuje zápisy z let 1805 -1876 - Kniha výhradně se zápisy obce Vinoře.

Rkp čís 5053- Zápisy z let 1762 - 1813- Obsahuje popis usedlostí dominikálních - panských, jako mlýnu, kováren a hospod, všech obcí, náležejících v té době k vinořskému panství. Zápisy české a německé. Kniha bez titulního listu jen na papírové vazbě jest uprostřed nalepen ozdobný štítek bez nápisu. Na prvním listě knihy jest seznam všech usedlíků a držitelů dominikálních gruntů s označením strany a popisného čísla.

Rkp 5053 - Dominikální kniha z let 1762-1813. Obsahuje zápisy panských chalup, mlýnů, kováren a hospod, všech obcí připojených k panství Vionoři. Vazba papírová, s nalepeným bílým štítkem na deskách. Zápisy většinou německé, kupovala-li se usedlost od vrchnosti, při prodeji mezi poddanými zápisy v českém jazyce. Špatně čitelná.

Rkp 5052 - dominikální knihy z let 1795 - 1824. Papírová vazba se štítkem čistým, nepopsaným na deskách knihy, obsahuje zápisy mlýnů, kováren a hospod na vionořském panství. Zápisy česko německé, jak výše označeno.

Rkp 5046 - dominikální kniha z let 1824 - 1865. Papírová vazba se štítkem, obsahuje zápisy mlýna, hospody a kovárny. Kniha jest popsána jen na 90 stranách, ostatní listy zůstaly prázdné, poněvadž se zápisy psaly jen do nově zřízených pozemkových knih.

Rkp 5037 Hlavní kniha activ a pasiv obce Vionoře. Kniha velkého formátu, váhy asi 6 kg. Obsahuje zápisy usedlostí od roku 1800 - 1878. V knize jsou opsány poslední zápisy usedlíků na grunty a domky, s oznámením starých a nových popisných čísel, které jsou psány červeně. Zápisy končí rokem 1878, kdy byly založeny nové pozemkové knihy, uložené dnes u okr. soudů.

Popis
usedlostí
obce
Vionoře

Zámek

Vinořský zámek postaven v druhé polovici XVIII. století dle návrhu Františka Maxmilian Kankou. Zámek tvoří půdorys 30 m dlouhý, 29 m široký s vydutými rohy. Průčelí ustupuje uprostřed čtvrtkruhovitě vydutými zděmi o 3,5 m zpět. Uprostřed budovy nad prostorným podjezdem, plackou klenutým velká obdélníková dvorana 9-76 m široká, 11,2 m dlouhá, osvětlena nahoře polygnomálním světlikem. Z dvorany vedou schody do ostatních komnat kolem ní rozložených. Zevnějšek prostý, velmi úhledný.

Ve středu v přízemí troje arkádové zasklené schody-vchody, na středním z nich z kamene tesané znakové kartuše. V prvním patře tři široká obdélníková okna. V ostatních svých průčelých jeví se zámek jako jednopatrový. Nad hlavní římsou obíhá prostá masivní zděná attika, jen po obou stranách střední průčelní části barokními kamennými vázami ozdobené. Nad průčelím a nejvýše vikýřovitá vyzdívka s hodinovým ciferníkem. Uprostřed nad budovou vyniká polynální světlik na způsob nízké věže nízkou dvojitou jehlancovou střížkou přikryté. Ve vnitřním zařízení bylo kdysi- velmi cenné, umělecky a krajově zajímavé portréty dřívějších majitelů zámku z 18. století. Zvláště zajímavá a cenná jest podobizna Jana Karla Černína z Chudenic z roku 1765, 80 cm široká a 90 cm vysoká, polopostava, v černém krátkém kabátu, šerpou přepásného v ruce čekán, stříbrem kovaný. Umělecky nejvzácnější jest však podobizna Wolfganga hraběte Černína z Chudenic. Dále zde byly 4 barokové obdélníkové obrazy, patrně opět portréty, na každém mladistvé postavy v bohatém honebním úboru s velmi dovedně aranžovaných krajinských oblastí, dva velké obrazy honby, rovněž barokní. Zrcadlo, 1.40m široké, 1.10 m vysoké v bílém porcelánovém pozdě barokním, pěkně malovaným rámu, s ozdobami shora po stranách splývajícími. Většina množství vkusného empirového nábytku višňově leštěného se zlaceným tepanými ozdobami. Hodiny kyvadlové v rokokové, červeně natřené skříně se zlacenými kovovými ozdobami, ciferník i terč kyvadla bohatě tepány.

Dr Podlaha-Šittler. Soupis uměleckých památek Karlínský okres

fol. 326-327

Kontrakt na vinořskou kovárnu

Dle právního protokolu ze dne 18. února 1796 na listu 121 Jan Mašek, kovář vinořský předstoupil před vrchnostenský úřad a přednesl, že pro neduživost a vysoký jeho věk svou onou ve Vinoři pod Numerem domu 2 zakoupenou kovárnu svému synu též ministru kovářskému Františkovi Maškovi v umluvené ceně 500 zl na dědično postoupil s tou vejmkou, aby se syn se svým otcem o zisk dělil, v případě však, kdyby otec již pracovati nemohl, že syn

jeho bude povinnen jej živit a šatit. Kupní částku rozdělil otec mezi svých pět dětí.

Povinnosti držitele kovárny- platiti císařské a královské daně jakéhokoliv jména vrchnosti ročně nájem z kovány 5 zl k sv. Janu, též tolik k svatému Havlu, ruční práci robotovat 13 dní. Když syn František Mašek se všemi od otce určenými podmínkami spokojen býti se prohlásil vložen byl mu zápis na kovárnu do pozemkových knih pod datum 20. února 1796- Rkp 5053 fol. 29

Dne 10 července 1820 stala se mezi Františkem Maškem mistrem kovářským z VINOŘE a jeho synem též Františkem Maškem smlouva taková - Nadřčený otec František Mašek, nemohouce skrze sešlý věk práce kovářské zastávati, svou ve vsi VINOŘI mající kovárnu pod Nrem popsání 2 se vším kovářským náradím a k němu potřebami, jak on vše tu má a držel, svému synovi postupuje za 400 zl. Kupující složil hotově 360 zl, zbytek si ponechal u něho pro další potřebu. Rkp 5053. fol.21

Zápis Jana Maška na kovárnu ve vsi VINOŘI

Dne 29. 9bris 1768 - poněvadž Jan Klimeš prostředkem časné smrti z tohoto světa vykročil a na smrtelné posteli svou od milostivé vrchnosti za 155 zl zakoupenou kovárnu, na ten způsob odkázal, aby on po sobě běžící 3 léta pozůstalý manželce a vdově po Janu Klimešovi třetí peníz z díla dával a ona naproti tomu zase do řemesla třetí díl peněz vložila, pak aby opáčený Jan Mašek ty od nebožtíka na kovárnu zaplacených 77 zl 30 kr, když se potřebovat budou, totiž Barboře 25 zl, Marianě 25 zl, Kateřině 10 zl a 17 zl 30 kr vdově Klimešové najednou složil, ostatně ale ještě nesložené 77 zl 30 kr do důchodu milostivé vrchnosti zapravil. I uznáváje vrchnostenský hospodářský ouřad, že by poslední vůle a žádost Jana Klimeše slušná byla, pročež Janovi Klimešovi, manželce a dětem s tím doložením se tuto připisuje s podmínkou, aby nový hospodář kovárnu v pořádku držel, práce vždy dobře zhotovoval a udělal a kdyby se státi mělo, že by on nebo jeho děti neb dědici kovárnu prodat chtěli, vrchnost právo prvního kupce sobě vyhrazuje. Rkp 5052 fol.107

Čp 36 staré, nové 5

Dle prvnějšího zápisu z 13. srpna 1848 ujal František Douša před lety od manželů Václava a Anny Černých chalupu tak nazvanou pekárnu pod Nre. 36 ve VINOŘI za 950 zl a že tu celou cenu dosavade vyplatil tak se potřebnými kvitancemi vykázal, dosavade ale žádný zápis na ní neměl, dále udal, že tu chalupu Václava a Magdaleny Černých od Františka Janouška a ten František Janoušek zase od Jana Nekolného odkoupil, však ani ty kontrakt na tuto chalupu neb pekárnu neuzavřel a jenom Jan Nekolný dle knihy

gruntovní Nro II. fol 42 jako knihovní držitel předepsán jest. Poněvadž Jan Nekolný se vyjádřil, že z toho prodeje odstoupí, tak se ta celá chalupa pod Nrem 36 ve Vinoři Františkovi Doušovi se vším právem připisuje za 950 zl s podmínkou, že bude ročně 13 dní pěší robotou pracovat a do vrchnostenského důchodu bude platiti jménem činže 1 zl 10 kr Rkp 5030 fol. 304

Dne 26. února 1851 odstoupil, předal a odevzdal František Douša ten jemu dle knihy kontr Nr 2 fol. 7 vlastně přináležící v obci Vinoř pod číslem Nr. 5 fol 36 patřící domek nazvaný pekárna se všemi právy a povinnostmi- synu Václavovi Doušovi a jeho manželce Anně za 280 zl. Rkp 5039 fol. 358.

Od 12. prosince 1848 držel František Douša za 950 zl. Od 27. února 1851 Josef a Anna Doušovi za 280 zl. Dne 30. června 1863 na základě odevzdací listiny lit. A na pozůstalost Anny Doušové dtto v Karlíně z 20. srpna 1859 vkládá se právo vlastnické Josefu Doušovi na polovici domku Nr 36 ve vsi Vinoři v ceně 140 zl. Na základě odevzdací listiny na pozůstalost Josefa Douši z 6. května 1862 vkládá se Václavovi Doušovi a jeho manželce Marii právo na domek Nr 36 v ceně 600 zl. Dle odevzdací listiny z 13. července 1878 vloženo právo vlastnické na Václava Doušu patřící polovici pro Marii Doušovou (Kniha activ a pasiv)

Dne 5. srpna 1817 Josef Kalina prodal Janovi Nekolnému z Předletic ve vsi panství Vinoř pod Nrem 36 ležící chaloupku, jak ji sám užíval neb užívat mohl za 165 zl. Nekolný mu zase prodal svou chalupu ve vsi Předletice čp 23 v ceně 800 zl. Rozdíl ceny použil Nekolný na zaplacení dluhu. Nový držitel byl povinnen Janovi Kalinovi, otci prodávajícího byt až do jeho smrti. Rkp 5047 fol. 43

Druhý grunt pololání Řídelovský, nyní Václava Janouška Dle zápisu z 1. května 1738 v staré knize purkrechtní na foliu 243 byla dolejší polovice stavení se stodolu a 6 kopami polí od gruntu neb dvora Řídelovského prošacována a prodána Václavovi Janouškovi za 151 kop gr míšenských. Polí bylo u ní 32 strychů 2 věrtele, od dobytku zanecháno 2 koně, 2 krávy jalovice a 3 svině.

Povinnosti držitele k vrchnosti a faráři- Desátek vinořskému faráři odvádět po 1 věrteli pšenice, ovsa, žita a ječmena, letní z každé dojně krávy 3 kr, za půl železné krávy platiti 4kr, úrok neb činži platiti do panského důchodu a o sv. Jiří a o sv Havlu vždy 1 zl 10 kr, za 4 slepice po 10 kr - 45 kr, císařské kontribuce platil držitel z 6 kop záhon polí. Panská robota- potažní každý týden po páru, 1 den pěší, pak od sklizení otav až

do sena dělání po 11/2 dni, od začátku senaale až otavy sklizeny jsou po třech dnech, naproti čemuž ve žních po srážce povinnovaných 7 a půl dne beze platu, vaření na stravu a za každý den na tvrdém obilí po 5 kr a ovsích po 4 kr, z důchodu panského platu dostane.

Poněvadž Václav Janoušek před jedním rokem z tohoto světa na věčnost se odebral a pozůstala vdova Kateřina pro sešlost věku svého a zdělání velkých dluhů na této živnosti dálejc hospodařiti nemohla, pročez vrchnostenská kancelář skrze vinořského a cvrčovckého práva rychtářského živnost prošacovala a vložila ji do knih pozemkových synu Pavlovi Janouškovi- za 163 kop míšenských zápisem z 4. prosince 1740.

Pro sešlost svého věku postoupil Pavel Janoušek tuto familii 4. února 1788 svému synu Václavovi Janouškovi za 240 kop 30 grošů (3050 fol. 7-11-1)

Poněvadž Václav Janoušek v této své ve vsi Vinoři mající pod Nrem popsání 35 kontribučenskou živnost pro sešlost svého věku dálejc hospodařiti v stavu není, proto tu svému synovi Janovi Janouškovi se všemi patřícími grunty v těch mezích a právech, jak sám užíval zápisem z 31. července 1808 v ceně 1000 zl postoupil. Při živnosti mu zanechal 2 tažný koně a všechny hospodářské potřeby. Svým sourozencům měl vyplatiti nový držitel Františkovi, Pavlovi, Vojtěchovi, Josefovi a Anně podíly po 100 zl. Polí bylo při živnosti 17 jiter 600 čtv.s. zahrady 108 čtv.s.

Povinnosti nového hospodáře k vrchnosti- platiti císař. král daně jak budou vypsány pod jakýmkoliv jménem, vrchnosti platiti úrok neb činži 3 zl. 5 kr. potažení roboty vykonávat se 3 koňmi 52 dní, ruční práce 99 dní, k záduší a polovici železné krávy 4 kr, faráři desátek 1 věrtel s každého obilí, učitelovi z každého druhu obilí jeden snop.

Odstupující otec si určil vejminek- pšenice 2 str. 2 věrtele, žita 6 str, ječmena 2 str 2 věrtele, másla 8 liber, soli 3 čtvrtce, hotových peněz 10 zl a v domku pokojný byt až do smrti, komoru ponechat a kus zahrádky u vrat. Rkp Nr 4 5047 fol. 12

Dne 27.července 1839 Anna Janoušková v zastoupení svých rodičů Jana a Kateřiny Janouškových se provdala za Antonína Černého ze vsi Stránky, brandejského panství. Otec nevěsty postoupil novým manželům jemu dle knihy kontraktní Nro II fol. 12 v obci Vinoři pod Nrem 26 ležící se vším příslušenstvím, při živnosti, ku které bylo připsáno 17 jiter 600 čtv.s. polí a zahrádka pod 108 čtv.s. Přídavkem dostali jednu krávu, pluh a brány vše v ceně 1000 zl. Ženich Antonín Černý přinesl do živnosti protivěnem hotových 1000 zl. pár koní, jalovic, pět ovcí, 2 špalky včel a almaru na šaty. Rkp 5039. Folio 144

Od 17. července 1819 držel Jan Janoušek s manželkou Kateřinou, od 3. února 1841 Antonín Černý s manželkou Annou za 1000 zl - Na základě odevzdávající listiny z 8.srpna 1865 vloženo právo vlastnického na polovici usedlosti Anně Černé patřící v ceně 525 zl Antonínovi Černému za summu 525 zl (Hlavní kniha activ a pasiv)

ČP 7

Dne 21.srpna 1807 předstoupila Anna Fučíková před vrchnostenskou kancelář, poslušně oznamující, že poněvadž ona se svým manželem Josefem Fučíkem dle svého odchodu z tý svý ve vsi Vionoři na obecním gruntě se vycházející chalupě pod Nrem 6 svý živobytí míti nemůže, tu samou s vůlí a vědomím svého manžela Josefa Fučíka Josefovi Srpovi z Vionoře za umluvenou summu 520 zl prodala. Povinnosti držitele platiti předepsané cis. a král. daně, robotovati 13 dní pěší práci, vrchnosti platiti úrok neb činži ročně 35 kr obci z místa, kde chaloupka stála nájem 35 kr. a vykonává všechny posilky jako jiní domkař. Rkp 5047 fol. 8

Čp. 33 - nové 8

Grunt (sedmnáctý) s šenkem Melichara Bynkla a nyní nového hospodáře Jana Srba jinak Vionoře. Náleží k ní role orné v 5ti kusech - 4 kopy záhonů, zahrada při chalupě s některým vysazeným stromovím, platí úroku o sv. Jiří 40 gr o sv. Havlu 40 gr, za slepice po 10 kr - 9 kusů.

Dne 3. února 1676 ujal Jan Srb pro sebe, manželku i budoucí své po Melicharovi Bynklovi se vším příslušenstvím za 150 kop grošů. Místo závdavku na chalupu si srazil za zlepšení 30 kop, zbytek splácel po 3 kopách ročně. Ve starých purkrechních knihách bylo poznamenáno, že za předešlých let na tý chalupě pivo z jistého platu šenkováno bylo a také masný krám tam byl, však nedajíce se to nyní dělati, ten způsob zanechán byl, tolika pro paměť toho se tuto zmínka činí.

Od 12.srpna 1688 převzal chalupu Šimon Šimek, který ji prodal 5. března 1698 za 115 kop gr Václavovi Lamrovi bez závdavku jen s povinností spláčet kupní částku po 3 kopných ročně. Přídavek dostal nový hospodář-půl kovného vozu, pluh se železy, brány s hřebíky nabité, vše na polovic s Janem Kuklou k užívání. Poněvadž Václav Lamrnatý chalupě již předešle sešli hospodařiti a napravovati nechtěl, nýbrž nemaje k tomu také žádných prostředků, ještě jí více spustit, jest z ní svržen a na jeho místo dosazen Pavel Svatoš jinak Křtěn zápisem z 30. Junil695

Poněvadž Alžběta Křtěnová na té sešle chaloupce dále hospodařiti v stavu nebyla a nájem nemaje žádných prostředků jí ještě více spustila, byla též z chalupy svržena a dne 20. Mai 1708 na ní dosazena za 129 kop Pavel Podlacký.

Chalupa robotní Urbanská, nyní Pavel Podláccký.

Léta Páně 1738 dne 1. května, jak stará kniha purkrechtní fol 234 obšírněji ukazuje, ujal jest tuto robotní chalupu na stavení i v jiném hospodaření velmi pustou Pavel Podlacký po vdově Alžbětě Křtinové, kterážto v lethu 1708 dne 20. Obrís skrze právo konšelské a povážení kanceláře za summu 109 kop míšenských prošancováno a tím opáčenému Pavlu Podlácckému se vším k ní od starodávna příslušenstvím postoupena byla, na takovou nynější hospodář až do vyjití roku 1737 dle šetření rozličně vyplatil, co se jemu tuto k lepšímu vypisuje - 81 kop, ostatních pak 28 kop každoročně po kopách ještě do důchodu milostivé vrchnosti k doplácení zůstane, k čemuž tuto pořádný zápis se obnovuje na foliu 17. Polí bylo při živnosti 19 strychů 3 věrtele, zahrada 2 věrtele. Od dobytka mu předáno - 1 tažný vůl, 2 krávy, jalovice a 2 svině plemenice.

Povinnosti držitele k vrchnosti a faráři letníku z každé dojné krávy ročně 3 kr, úroku vrchnosti o sv. Jiří a sv. havlu po 47 kr 4 denarech, za 3 slepice po 10 krejcařích. Císařská kontribuce a jinší daně po 4 kopách platiti. Robota panská od sklizně otav až do sen dělání obyčejně po 3 dnech, když se ale sena dělání začnou, tedy má celý až do sklizení vycházet, naproti tomu z důchodu vrchnostenského od sekání trávy a obilí po 10 kr, od žetí však tvrdého obilí po 5 kr a na ovsy 4 kr platu dostane, též také ve žních vaření na stravu se pasíruje, co se dotýče hrabání sena od toho se nic nedává, mimo toho také 15 dní ve žních bez platu vykonávat on povinen jest a bude.

Zápis Matějovi Mikšovskému na chalupu robotní Urbanskou ve vsi Vinorži, - Léta 1744 dne 15. ledna předstoupíce Pavel Podláccký před tyto knihy purkrechtní se zetěm svým Martinem mikšovským, poslušně přednášeje „ačkoliv tuto chalupu jeho starší dceři Dorotě budoucně opustiti sliboval, však majíce on ještě jednu mladší dceru Annu, kteroužto sobě za manželku Matěj Mikšovský pojal, pro větší k ní mající lásku rozmyslíce takovou chalupu jí Anně s manželem jejím v předešlý summě 109 kop na následující způsob knihami pojišťuje a dává, aby on Pavel Podláccký ještě na tý chalupě do jeho libosti hospodařiti právo měl, budoucně ale když opáčenou chalupu k hospodaření nadepsaným manželům popustit chtíti bude, tehdy při ní vynacházející stranu zimních rolí obilí

zsíti též půl vozu s jedním hřibětem při ní zanechati chce, aby ale také starší dcera Dorota z ohledu toho, že chalupu nedostane, před jinšími dědici něco pretenze napřed měla, tedy otec na tyto chalupě z těch vyplacených peněz 17 kop pojistit dává s tím oumyslem, jestli jí podle připovědi jeho jednu krávu jako jinším dcerám dáti moci bude, aby se dle dobrého uznání z těch 17 kop srazili a jiné toliko ostatní peníze od budoucího hospodáře složiti dali. Uznávajíce vrchnost jeho sdělení za spravedlivé vložila zápis do ozemkových knih.

Dne 1. června 1763 poněvadž Bůh Všemohoucí hospodáře z tohoto světa pryč odvolal, Matěje Mikšovského a pak potom po něm pozůstalou vdovu též na věčnost povolati ráčil a po nich pozůstaly 4 malí sirotci, skrze nedospělých let tuto chalupu držet nemohli, pročež z příčiny té se Václavovi Janatkovi tato chalupa za summu 109 kop připisuje.

Dne 20. března 1802 prodal Václav Janatka s vůlí a vědomím své manželka Barbory svůj od roku 1703 dne 1. června po Matějovi Mikšovském převzatou živnost ve vsi Vionoři pod Nrem Const. 33 situřovanou s přidavkem vozu, bran a pluhu postoupil Vojtěchovi Tvrďmu za 1 580 zl. Polí bylo při ní 13 jiter 1 396 čtv.s., zahrada 208 čtv.s.

Povinnosti držitele cí. král dáno dle repartice, úrok vrchnosti ročně 2 zl 3 1/2 krm, ruční práce ročně 156 dní, příspěvek učiteli po 1 snopu žita, pšenice a ječmena (Rkp 3058 Folio 17, str 1-11).

Dne 4. června 1817 Vojtěch Tvrď prodal Josefovi Nekolnému svou ve vsi Vionoři pod Nrem 33 ležící kontribučenskou živnost se vším k ní příslušenstvím, t.j. domovním stavením a jiným potřebným stavením, se vším zasetým obilím, zahradou 3039 útv.s. s ponecháním jednoho koně, vozu, pluhu a 2 bran za 3750 zl. Kupující hotově složil 1500 zlatých, zbytek byl použit na zaplacení dluhů. Rkp 5047 fol.

Dne 4. září 1819 J. Nekolný s manželkou Barborou jejich ve Vionoři pod Nrem 33 ležící kontribučenskou živnost, se vším příslušenstvím, polmi a zahradami, jak on jí užíval a užívati mohl Václavovi Černému z Velkých Popovic za 2200 zl, na kterou částku složil kupující jen 962 zl, ze zbytku se platily dluhy. Kupující manželé se zavázali, všechny vrchnostenské povinnosti vybejvat, též i vejminek pro Vojtěcha Tvrďého jak uvedeno na fol. 44. Poněvadž obě strany v rozepři skrze jedny brány a kámen, který na dvoře vyrovnaný je asi 3 sáhy obsahující, to se zavazuje

Jan Nekolný manželům Černým navrátiti, též i kámen při té živnosti ponechat. Rkp 5047 fol. 61.

Dne 18. května 1820 Václav Černý s manželkou Magdalenou předstoupili před kancelář vrchnostenskou a přednesli, že oni jejich ve Vionoři pod Nrem popsání ležící kontrubuční živnost čp 33 se vším k ní od starodávna příslušenstvím, jak ji sami užívali neb užívat právo měli s přídavkem jednoho vozu, pluh a bran s bidelcem, jedním párem koní se vším nádobím a třemi prasaty za 2320 zl Josefovi Pičovi z Jiřic, panství Brandýs. Nový hospodář se zavázal vybejvati a vydávati dřívějšímu držiteli dle gruntovní knihy fol 48 Vojtěchovi Tvrdýmu jeho vejměnek - Rkp 5047 fol 63/64.

Dne 14. května 1825 Anna, ovdovělá Pičová, odstoupila z příčiny jejího starého a již sešlého věku dobrovolně ve vsi Vionoři pod Nrem popsání 33 ležící a jí vlastně přináležející gruntovní chalupu se vším inventářem a dobyt看 svému synu Josefovi Pičovi za 2011 zl s podmínkou, že zaplatí na chalupě vězící dluhy v částce 200 zl. polí bylo při chalupě 13 jiter 1379 čtv.s. luk 308 čtv.s.

Povinnosti držitele gruntu - platiti císař král daně, vrchnosti robotovat 156 dní ročně, učitelé odvádět posnopné.

Dne 4. dubna 1830 Josef Pič se svolením své manželky prodal Antonínovi Bradáčkovi svou živnost se vším příslušenstvím, jak on ji sám a jeho předkové drželi a užívali i právo užívatí měli za 1240zl, na kteroužto summu kupující složil hned při zápisu do knih jen 120 zl, zbytek zůstal na zapravení dluhů. Prodávající byla povinen ode dne zápisu ve 14 dnech se z chalupy vystěhovat. Přídavkem dostal kupující nějaké obilí, vůz, pluh, brány, trakař, putinku, řezací stolicí, kopáš. motyku, konev, žebřiny, škopek, žlaby, žebřík, který se v chlévě nachází, 1 svini se šesti prasaty, truhlík na písek, škopek, koryto a všechn hnůj a slámu.

Dne 18. Septembris 1831 prodal Antonín Leopold Bradáček živnost čp 33 Josefovi Gutlebenovi a jeho manželce Marii, rozené Willimové, za 1560 zl. Rkp 5047 fol 82.

Dne 19. února 1840 koupil živnost pod Nrem 33 ve Vionoři od Josefa a Marie Guttlebenovských manželů Tomáš Schebeck za 3300 zl. Rkp 5039 fol 131.

Od manželů Marie a Josefa Gutleben převzali živnost 16. prosince 1840 Tomáš Šebek s manželkou Mandalenou za 3300 zl. Na základě postupní listiny vystavené od manželů Tomáše a Mandaleny Šebkových jako odstupujících ze strany

jedné a Josefem Šebkem nastupujícím z 31. ledna se jemu připisuje v ceně 2234 zl zápisem z 31. prosince 1878 vloženo právo vlastnické a vlastnost té živnosti Josefa Šebka v ceně 6197 zlk ruce Josefky Šebkové (Rkp 3057 hlavní kniha activ a pasiv).

Čp 32, nové 9

Grunt (šestnáctý) chalupa Martina Hřebky a nyní nového hospodáře Jana Horkého. Náleží k ní role orné se zahradou při chalupě ve 4rech kusech - 3 záhony, platí se úroku ři sv Jiří 30 gr. a při sv havlu 30 gr, za slepice po 10 kr - 4 kusy.

Dne 13. února 1676 Jan Horký ujal sobě, manželce a dětem svým chalupu od Martina Hřeblova se vším k ní od starodávna příslušenstvím za 63 kop, na kteroužto summu místo závdavku srazil si za zlepšení stavení 3 kopy.

Dne 12. března 1698 převzal pustou chalupu za 76 kop Jakub Sokol, a to za pusté místo zaplatil 10 kop, za místo, kde chalupa stála 3 kopy, za pole a zahradu 3 kopy, celkam 33 kopy, ze zahrádky se stromovím 6 kop, za zlepšení na chalupě jakubovi Sokolovi 24 kop. Pro těžké časy žádný závdavek nesložil a kupní částku splácel ročně po 3 kopách při držených obecních oučtech - začnouc od roku 1701. Poněvadž chalupa byla pustá byla mu kontribuce a robota odpuštěna na 3 léta.

Tak jako v knize gruntovní při Třeboratici v zápise Jakuba Sokola obmezeno, že tento Peršan s ním dobrovolný frejmark bez nejmenšího přídavku udělal, tak také tato chalupa Sokolova se tuto Jakubovi Peršanovi pořádně připisuje. Poněvadž ale Jakub Peršan prostředkem smrti z tohoto světa vykročil a po něm pozůstala vdova Dorota Peršanka pro sešlost svého věku vůbec hospodařiti nemohla, popouští tudíž tuto chalupu svému synu Václavovi Peršanovi se vším k ní náležejícím příslušenstvím, jak ji jeho otec držel neb držeti mohl za 70 kop zápisem z 12. prosince 1723.

13. prosince 1730 propouští Václav Peršan svou, velmi sešlou a na spadnutí za 76 kop Janovi Kožišníkovi. Poněvadž ale předchozí držitel mnoho dluhů nadělal, ty byly z kupní částky zaplacený a on sám nic nedostal. Dle zápisu v staré purkrechtní knize na foliu 225 shledáno, že Jan Kožišník koupil tuto na stavení velmi sešlou chalupu od Václava Peršana za 76 kop. Polí při ní bylo připsáno 16 strychů, přídavkem dostal 1 vola, 2 krávy, jalovici a dvě svině. Vinořskému faráři neodváděl žádný desátek jen letník z každé dojně krávy 3 kr, za železnou krávu platil 23 kr 3 denary, vrchnosti platil úrok neb činži vždy o sv Jiří a

sv Havlu po 35 kr, za 2 slepice po 10 kr - 20 kr,
císařské kontribuce platil z 3 kop.

Robotní povinnost - začínou od sklizně otav až do sen
dělání jest povinnen po 3 dnech, od sen dělání ale až do
sklizení všech otav celej týden vycházet, naproti čemuž z
vrchnostenského důchodu za každý den na sekání trávy a
obilí 10 kr, na tvrdém obilí po 5 kr. a na ovsy 4 kr.,
též vaření na stravu ve žních dostává jen toliko 15 dní
bez platu v času žní se defalciruje, na hrabání sen a
otavy však beze všeho úplatku, když potřeba jest,
vysílati musí.

Dne 1. března 1760 poněvadž předešlý hospodář Jan
kožišník mající přísahu poklasenskou své milostivé
vrchnosti se zpronevěřil, pročež dle vrchnostenského
dekretu nejen z poklasenství propuštěšn ale i také
chalupu opustiti musel, na kterouž chalupu nový hospodář
Jiří Fojt nastoupil v šacovní ceně 60 kop (Rkp 5030 fol
16 - fol 1.4).

Zápis Josefovi Černému na chalupu robotní, tak nazvanou
Hořskou po Jiřikovi Fojtovi. Dne 2. listopadu 1763 když
tak Jiřika Fojta Pán Bůh Všemohoucí prostředkem šťastné
smrti z tohoto světa na věčnost povolati ráčil, s
povolením úřadu vrchnostenského hospodářského, pojal sobě
Josef Černej pozůstalou vdovu za manželku se 4mi sirotky
z ohledu toho opáčená chalupa k dobrému hospodaření a
vládnutí až do zrostu pravého dědice Jiřika, Josefovi
Černému, tak jak takovou zemřelý Jiřík Fojt upsanou měl,
za sumu 17 kop.

Při živnosti mu zanechal vůz se vším příslušenstvím za 24
zlaté, pluh a brány za 3 zl 30 krm, vola za 27 zl, krávu
za 15 zl, prasnici za 7 zl. Dne 2. listopadu 1784, když
první dědic této chalupy Jiřík Fojt dosáhl plných let a
uznán byl samostatně hospodařiti, převzal od svého otčima
chalupu za 70 kop se stejným inventářem. (Rkp 5030 fol 16
- 3-10).

Dne 20. května 1820 vida Jiřík Fojt, poddaný k panství
Vinoři a držitel oného ve vsi Vinoři pod Nrem constr 32
stojícího a jemu dle knihy panství vinořského purkrechtní
fol 16 vlastně náležejícího kontribučenského gruntu, že z
příčiny množství dětí a na této živnosti zdělaných dluhů,
na tej samej dále hospodařiti v stavu není, odstoupil a
prodal takovou svému nejstaršímu synu Janu Fojtovi se
všemi případnosti, polem, zahradou s přídavkem jednoho
koně, se vším jarním i ozimním osetím (z kterého
nastupující hospodář svému odstupujícímu otci jen tento
rok každý čtvrtý mandel vydávati má) - za 1000 zl -. Polí
bylo u řivnosti 8 jiter 14 čtv.s., zahrada výměry 1188
čtv.s.

Povinnosti držitele k vrchnosti - platiti cís. král. daně
dle repartice, vrchnosti platiti úrok neb činži ročně 1

zl 30 kr, ruční prací robotovat 156 dní, k vinařskému záduší desátek 23 1/4 kr, učiteli posnopné z každého druhu obilí jeden snop. Vyminuje sobě odstupující hospodář při tímž gruntě za sklepem se nacházející pusté místo pro vystavění chaloupky, kterouž on sobě sám postaviti chce, také pro sebe a své budoucí dědice pro obydlí zanechává, po jeho smrti však měla připadnouti držitelu gruntu k jeho vlastnímu držení a užívání. Rkp 5047 fol 21.

Dne 8. dubna 1845 Jan a Anna Fait prodali Václavovi Huttlovi z Libně jemu dle knihy kontr Nr II folio 16 na základě zápisu z 28. května 1810 a svatební smlouvy z 13. listopadu 1810 společně patřící rustikální grunt pod Nrem 32 starým ve Vnoři se vším příslušenstvím, polem výměry 8 jiter 1485 čtv.s., zahrádkou s ponecháním 4 kusů hovězího dobytka, vozu se vším příslušenstvím, pluhem, branami a forotou slámy, která se při ruce vynachází za mezi sebou dobrovolně ujednanou summu 1680 zl. Robota zůstala ještě stejná, jak byla dříve. Rkp 5039 fol. 30.

Od manželů Jana a Anny Fojtových koupil chalupnickou živnost s polmi výměry 8 jitr dne 8. dubna 1845 Václav Huttel. od 23. prosince držel Tomáš Huttel, od 8. dubna 1855 držel usedlost Václav Huttel s manželkou Kateřinou za 3800 zl na základě odevzdací listiny z 6. října 1872 a snímku notářském vloženo právo vlatnické na tuto usedlost se vším příslušenstvím v ceně 4400 zl k rukám Josefa Modřanského, dále právo vlastnické na polovici této v ceně 2000 zl k rukoum Antonie Kukovicové provdané Modřanské. A Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 62 staré, 10 nové

Na základě výnosu okresního soudu v Karlíně z 1. července 1861 a vyjádření manželů Václava Huttla a Kateřiny pak Františka Janatky a manželky Anny vkládá se odepsání výměry 20 čtv.s. od usedlosti čp 32 ve Vnoři a právo vlastnické k výměře této pro Františka a Annu Janatkovou pro domek čp 62 ve Vnoři postavený v ceně 694 zl na základě mezi Františkem a Annou Janatkovými pak Antonínem a Alžbětou Šimáčkovými uzavřené ve Vnoři 28. října 1860 vkládá se těmto manželům právo vlastnické k domku Nr 62 ve vsi Vnoři za 340 zl. (Hlavní kniha activ a pasiv fol 38).

Čp 13

Obecní pastouška

Dne 18. května 1798 koupil Jan Antoš s povolením vrchnostenské kanceláře od vnořské obce tu ve Vnoři pod Numerem 13 na obecním místě stojící chalupu - pastoušku za 75 zl. Obec mu ji prodala proto, že za obydlí svého

obecního pastýře jinou chalupu, totiž od vdovy Doroty Janatkové ve vsi Vionoři pod Nrem 51 na vrchnostenském gruntě stojící, koupila jež v místě obsahuje délky 6 $\frac{3}{6}$ sáhů, špičky 2 sáhy a půl stěevíce, též zahrada 8 sáhů. Z chaloupky musel držitel platiti ročně vrchnosti úrok 2 zl. 20 kr, robotovat 13 dní pěší prací, posilky z jedné do druhé vsi konat bez odporu i ostatní práce jako jiní podruzi vykonávat. Chalupa byla prodána za 75 zl a vložena do knih 28. března 1806. Rkp 3050 fol 314.

Čp 48 staré, 14 nové

Zápis Janovi Srpovi

Léta 1793 dne 3. května předstoupil před slavnou vrchnostenskou kancelář Jan Srp a poníženě prohlásil, by jemu, z jeho vlastního jmění vystavěnou chaloupku na panském gruntě ve vsi Vinoři vedle obsažení v knihách purkrechtních dědičně připsanou a pojištěnou měl. Chalupa stála na pozemku šířky 3 sáhy, délky 7 sáhů, stodůlka 3 sáhy šířky, 2 sáhy délky a když nebylo od obce námitek byla mu chalupa vložena do knih s podmínkou, že bude platiti ročně vrchnosti 1 zl 10 kr úroku, ze zahrádky 10 kr, robotovat 13 dní pěší práce, posilky z jedné do druhé obce vykonávat a s jinými podruhy choditi sekat obilí. Rkp 5030 fol. 22/3.

Dne 30. ledna 1844 stala se smlouva trhová dokonalá a nezrušitelná mezi Václavem Kolaříkem z Velké Loučnice a Františkem Srpem v zastoupení své dcery Kateřiny, dle níž František Srp odevzdal své dceři svou chalupu pod Nrem 48 ve Vinoři ležící se vším příslušenstvím v ceně 300 zl. Odstupující otec si určil na této chalupě pro sebe a svou manželku až do obou smrti obydlí a sice pospolu v jedné světnici. Rkp 5039 fol. 323.

Dle zápisu z 29. Septembris 1840 držel chalupu František Srp, dle svatební smlouvy z 30. ledna 1844 převzal ji od svého tchána Václav Kolařík s manželkou Kateřinou, rozenou Srpovou za 120 zl, na základě odevzdacího listu z 19. září 1857 vloženo právo vlastnické k polovici chalupy k rukoum Kateřiny Kolaříkové. Rkp - Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 46 nové 15

Chalupa nová - návesní Václava Marka

Dne 26. dubna 1787 předstoupil před vrchnostenskou kancelář Václav Marek a oznámil, že by rád na svůj vlastní náklad malou návesní chaloupku si postavil a jsouce to místo na vrchnostenských gruntech, však obci patřící, se svolením všech si chaloupku vystavěl, která mu byla také vložena do knih s podmínkou, že bude platiti ročně do vrchnostenského důchodu 1 kopy a vykonávat povinnosti jako jiní podruzi v obci, konat posilky z jedné vesnice do druhé atd.

Sejdouce z tohoto světa Václav Marek zanechal po sobě mimo dvou synů Václava a Jana ve vsi Vinoři na panském gruntě na svůj vlastní náklad vystavěnou chaloupku pod Nrem constr 46, kterou převzal syn jeho Václav Marek, který z poloviny kupní ceny musel vyplatiti svému bratru Janovi Markovi polovici. Povinnosti platiti úrok

vrchnosti 1 zl 10 kr úroku ročně, robotovat 13 dní pěších prací. Rkp 5030 fol. 24/2.

Dle kontraktu z 18. května 1833 držela chalupu čp. 46 Anna Marková, rozená Bečvařiková. Dle postupní a zároveň svatební smlouvy z 1. června 1857, pak oddacího listu ze 17. června 1861 vloženo bylo právo vlastnické Petrovi Bosákovi a jeho manželce Barboře, rozené Bečvárové v ceně 96 zl na domek Nr 46 ve Vinoři. Na základě odevzdací listiny na pozůstalost po dne 16. května 1862 zemřelé Barboře Bosákové jejímu manželci Petrovi Bosákovi v ceně 50 zl. Podle postupní smlouvy s Petrem Bosákem uzavřené 1. prosince 1862 vloženo právo vlastnické na polovici Kateřině Bosákové. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 47 st., 16 nové

Chalupa nová návesní Jana Linka

Předstoupil jest Jan Linek před vrchnostenskou kancelář a s ponížeností přednesl, že by oumyslu byl, jednu malou návesní chaloupku na svůj vlastní náklad vystavěti chtěl. Vrchnostenský úřad mu vykázal malý kousek místa na panských pozemcích, kde si Linka vystavěl chaloupku. Vrchnost mu ji vložila do pozemkových knih s podmínkou, že bude platiti do panského důchodu ročně úrok neb činži 1 kopy, obci nic, do díla chodit na každé panské zavolání, posilky z jedné do druhé vesnice vykonávat - zápisem z 26. září 1788 - Rkp Nr 5030 fol 23/5.

Po smrti Jana Bičáka držel od 13. února 1852 Matěj Linek za 100 zl. Na základě svatební smlouvy mezi Matějem Linkou a Marií Jančovou v zastoupení otce Václava Janče, vkládá se převod společného vlastnictví v ceně 100 zl. Po smrti svého manžela Matěje Linky, vloženo manželce druhá polovice chalupy do pozemkových knih zápisem ze dne 25. července 1855 v ceně 100 zl. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 49 - nové 17

Návesní nová chalupa Václava Lonského

Dne 17. dubna 1780 svolila vrchnost, aby na vrchnostenském pozemku mohl si vystavěti svým vlastním nákladem malou chaloupku, kterou mu vrchnost vložila do pozemkové knihy. Byl povinen zaplatiti vrchnosti ročně úrok neb činži 1 kopy, obci nic, vvykonávat posilky z jedné vesnice do druhé a ostatní povinnosti vykonávat jako jiní domkaři. (Rkp 5030 fol. 24/3).

Podle právního narovnání na pozůstalost Václava Lonského vydaného okresním úřadem v Karlíně 3. června 1854 vloženo Josefovi Lonskému právo vlastnické na domek čp 49 ve Vnoři v ceně 176 zl 40 kr. Podle kupní smlouvy s Josefem Lonským uzavřené 12. května 1853 vloženo právo vlastnické Janu a Marii Semeckým na domek v ceně 330 zl. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

ČP 60, nové 19

Podle odevzdací listiny z bývalého právomocenství panství Vnoře od 30. června 1834 vloženo Václavovi Egertovi a jeho manželce Anně potahem její pozůstalosti, právo vlastnické na domek Nro 60 v ceně 70 zl. Na základě odevzdací listiny na pozůstalost po Anně Egertové z 30. března 1858 vloženo nezletilým dětem Anně, Václavovi právo vlastnické na polovici domku v ceně 100 zl. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv

Čp 27 - nové 20

Nová návesní chalupa Jana Klifnera

Hlásil se na kanceláři jeho milosti hraběcí ve Kbelích Jan Klifner, kde v poníženosti přednesl a žádal, by mu dovoleno bylo, by sobě malou návesní chaloupku na jeho vlastní náklad mohl vystavěti. I jsouce jemu takové místo na gruntech vrchnostenských, k obci vnořské však připadající, vykázano s tím však obmezením, by v obci pokojně žil a život vedl a do vrchnostenského důchodu ročně platil úrok neb činži jednu kopy grošů, obci nic, do díla panského, když jemu nařízeno bude, vycházel. Zápis do knih byl mu vložen dne 15. dubna 1788. (Rkp Nr 5030 fol. 23/4).

Po svém otci Janovi Klifnerovi ujal chalupu čp 20/27 syn Jan Klifner, na základě postupní listiny Janem Klifnerem 25. listopadu 1857 vystavené připsána chalupa manželům Josefu a Marii Šampelinovým za 300 zl. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 67 staré 21 nové

Po svém otci Václavovi Linkovi převzal chalupu syn Václav Linek za 30 zl. Na základě odevzdací listiny ze dne 22. června 1874 vkládá se právo vlastnické k polovici domku 21, nové, 67 staré ve Vnoři Kateřině Linkové patřící k rukám Kateřiny Hrabové a Anně Prchlikové a sice každé stejným dílem - a na základě tržové smlouvy v Praze uzavřené 5. ledna 1875 vložen převod práva vlastnického k této polovici domku Nro 21, nyní Kateřině Hrabové a Anně

Prchlikové patřící k rukoum Jakuba Laguse. O vlastnictví chalupy na žádost Františka a Kateřiny jarolímovských manželů byl veden spor, který byl vložen do knih 23. března 1877, kde jest poznamenán o, že právo k vlastnictví k polovici domku 67/21 Jakubovi lagusovi patří dle rozhodnutí vysokého c.k. vrchního zemského soudu dle rozhodnutí z 14. května 1877. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 22

Kontrakt na zakoupení tak nazvané staré školy na zádušní půdě ve VINOŘI.

Dne 26. září 1792 byla jest ta nadjmenovaná stará škola ve VINOŘI, na zádušním gruntě stojící pod numerem popsání 22 na vrchnostenské kanceláři kbelské ve veřejné liciaci Jakubovi Maršálkovi, tehdejšímu šafáři vinořskému, jakožto při tej liciaci nejvyš podávajícímu za 230 zlatých 30 kr prodána a tak jemu do jeho vlastnictví odevzdána, kterážto chalupa od Jakuba Maršálka až do dnešního dne bez zápisu stvrzení používána.

Poněvadž ale nadřečený Jakub Maršálek, pozorující svůj velký věk, tuto chalupu svému synovi Matějovi Maršálkovi, jakožto právnímu dědici postupuje, oceněna byla na 250 zl. odstupující otec si určil vejminek - se svou manželkou až do obou smrti - tu komoru v síni, pokud by ale takovou on pro sebe nepotřeboval, tak syn si to právo zanechává, tu zde řečenou komoru nikomu jinému nepronajímat. Kdyby pak ale on Jakub Maršálek neb jeho manželka v tyto komoře zůstávali, tak přece jednu osobu k svý straně držet právo má.

Povinnosti držitele k vrchnosti - do hospodářského úřadu platiti úrok neb činži 1 zl 10 kr, robotovat pěší prací 13 dní ročně, a jako jiní domkáři vykonávat posilky z jedné obce do druhé.

Čp 22

Návesnická na obci stojící chalupa bez rolí Josefa Šneidra

R. 1738 1. května podle vyšetření staré knihy gruntovní folio 242 - dne 10. Marti 1725 dostal jest Josef Šneider povolení jak od nastalé Vrchnosti tak také od obce vinořské, aby on na místě obecním vedle sousedů Vavřince Pfenika a Václava Horáka chalouku pro obydlí své vystavěti mohl a při ní kousek zahrádky pod 2 čtvrtce udělati mohl, ku kterémužto místu od nad řečeného Václava Horáka kousek dvora co s jedním žejdlíkem obilí posíti se mohlo za 5 zl rýnských koupil a jemu týž peníze náležitě odvedl, jsouce tak táž chaloupka nákladem jeho vystavěna. pročež každého roku platiti musí 30 gr vrchnosti i obci.

Dne 30. října 1761 Josef Šneider svůj stav vdovský pozměnil, oženil se s Evou rozenou Dvošeckou z Telče, i majíce on na obci vystavěnou chaloupku, takovou po jeho smrti za věno své manželce EWv odkazuje, aby tady jeho děti z prvního manželství žádné právo k ní neměly a po takový chalupě se nenatahovaly. Roku 1797 byl již mrtev a chalupu převzala Eva Šneidrová, která ji však pro velké dluhy prodala Janovi Sedláčkovi za 100 zl. Rkp 3050 fol 28.

Čp 69 staré, 23 nové
Zápis Jakuba Vodrážky na drnovou chaloupku ve vsi Vinoři pod Nrem 69.

Dne 12. prosince 1827 prodal Václav Svoboda tu jeho jemu dle knihy gruntovní na listu 78 přináležející drnovou chalupu Nro 69 ve vsi Vinoři se vším právem a spravedlností, jak tu sám užíval a právo užívat měl, Jakobovi Vodrážkovi za dobře umluvenou summu 120 zl. Povinnosti držitele k vrchnosti - platiti úrok neb činži ročně 4 zl, ze zahrádky 1 zl, 13 dní pěší roboty, posilky vykonávat. Rkp 5042 fol 22.

Na základě protokolu ze dne 21. dubna 1836 vyjednané pozůstalosti po Jakobovi Vodrážkovi zavedeného na tu po něm pozůstalou mohovitost totiž pod Nrem sepsání Nro 69 ve Vinoři ležící pazdernovskou chalupu do společné vlastnosti pozůstalých sirotek totiž syna Jana, Václava, Franze, Antonína, dcery Kateřiny, Barbora a Marie naproti tomu v ceně 200 zl, přiřkouc a odevzdává že ona Kateřina Vodvářková až do její smrti v tej chalupě samolibě vládnouti a hospodařiti a v čase jejího odstoupení to dítě, které tu chalupu do vlastnosti nastoupit a držet má, které ona za nejupřímnější a výhodnější uzná, aneb které slavná právomocnost za nejlepší uzná a sice proti vyplacení ostatních dítek ve stejných dílech dle odhadní ceny per 270 zl CM a že také jí vdově Kateřině Vodrážkové to právo zanechává, pro lepší sirotek tu chalupu odprodat neb zadlužit bez povolení sama nesmí. Rkp 5052 fol 101.

Dle zdejšího právního odevzdání z 12. června 1854 na vlastnictví té držebnosti k ruce Jana Vodvářky a připsána v ceně 226 zl 34 kr. Na základě smlouvy Františka Škracha a Jana Vodvářky z 24. října 1855 vkládá se právo vlastnické v ceně 650 zl k ruce Františka Škracha. Rkp hlavní kniha activ a pasiv.

Čp staré 70, nové 24.

Dne 8. listopadu 1837 Václav Šindelář z Vinoře v zastoupení svého otce Josefa Šindeláře se oženil s

Kateřinou, dcerou Josefa Jarocha z Troje. Otec ženicha Josef Šindelář věnoval a postoupil svému synovi a jeho nastávající manželce tu jemu dle knihy gruntovní Nr II fol 99 z právního přiřknutí od 20. února 1834 vlastně přináležející v obci Vinoři pod Nrem 70 staré, 24 novém, ležící barák se vším příslušenstvím, tak jak takový stojí a leží za 120 zl WW. Otec nevěsty věnoval své dceři protivěnem 200 zl, které otec ženicha převzal k vyplacení podílu ostatních dětí. Rkp 5227 fol. 1022.

Dle dědičné pravomocnosti z 4. března 1837 převzal chalupu za 120 zl Václav Šindelář s manželkou Kateřinou. Podle trhové smlouvy mezi manžely Šindelářovými dne 30. dubna 1861 ve Vinoři uzavřené, vloženo právo vlastnické Františkovi Ričlovi a jeho manželce Kateřině za 800 zl. Rkp hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 74 staré, 26 nové

Dne 13. června 1848 František Adamec s manželkou Marií Adamcovou odstoupili jejich na panském místě ležící chalupu pod Nrem 74 ve Vinoři s tou při ní patřící zahrádkou svému synovi Antonínovi Adamcovi a jeho manželce Marii, rozené Novotné, za 224 zl. Odstupující rodičové si určili vejminek až do obou smrti a sice pokojný byt zdarma, totiž tu sednici vzadu, 2 hrušky, které u strouhy stojí, 2 švestky na zahradě, 1 chlívek pro prase nebo kozu, po smrti jich vystrojiti jim slušný pohřeb.

Od manželů Františka a Marie Adamcových převzal domek 1. února 1848 za 224 zl Antonín Adamec se svou manželkou Marií, rozenou Novotnou. Na základě zdejšího prisouzení z 27. května 1856 se spoluvlastnictví té chalupy k ruce nezletilých dětí Marie, Josefa a Anny Adamcových připisuje v ceně 240 zl. Dle trhové smlouvy z Martinem Novotným poručníkem nezletilých sirotek a na základě dekretu z 14. dubna 1869 vloženo právo vlastnické Josefovi Plzákovi za 640 zl. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 61 staré, 27 nové

Dne 26. května 1846 František Linhart v zastoupení své dcery Kateřiny, jakožto nevěsty a František Kafka jako ženich - uzavřeli mezi sebou svatební smlouvu, dle níž František Linhart jménem věna odstoupil své dceři Kateřině a nastávajícímu jejímu manželci Františkovi Kafkovi jemu dle knihy kontraktní Nro II fol 111 vlastně přináležející chalupu pod Nrem popsání 61 ve Vinoři v odstupní ceně za 100 zl. Ženich František Kafka přinesl protivěnem 100 zl, které by otci nevěsty Linhartovi

náležet měly, on ale tu celou částku Anně, jménem otcovského dědičného podílu obětuje. Odstupující si vymínil v domku svobodný byt až do jeho smrti. Rkp 5030 fol. 220.

Chalupu vystavěl Josef Pelc, od něho ji převzal 21. září 1857 za 62 zl František Linhart, svatební smlouvou jí ujal v ceně 100 zl František Kafka s manželkou Kateřinou. Na základě právního přiřknutí z 4. listopadu 1869 vtělena vlastnost k ruce Kateřiny Semecké na polovici od Františka Kafky polovice domku Nr 61 za 125 zl. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 50 staré, 28 nové

Dne 15. září 1844 Václav Polda z Rohatska, černokosteleckého panství, se oženil s Kateřinou, dcerou Jana Foyta a jeho manželky Anny. Jménem věna odstoupili rodiče nevěsty tu jim dle knihy svatebních smluv z roku 1794 fol 155 vlastně přináležející na panském gruntě vystavěnou chalupu pod Nrem 50 do společné vlastnosti nových manželů za 100 zl s podmínkou, že vyplatí svému bratru podíl 40 zl. Co se týče dluhu Jana Poče 100 zl, tak se zde připamatovává, že ten samý před 30ti lety zaplacen jest, „že se ale na kvitaci zapomělo“ a Jan Poč zemřel, pročez v tom pádu, když nastávající manželé vymazání částky sobě vybudou, ta sama jim k lepšímu přijde. V té chalupě Nro 50 Jiří Fojt bezplatný byt až do své smrti dle svatebních smluv od 19. listopadu 1810 pojištěný má. Po jeho smrti budou odstupující manželé Jan a Anna Fojtovi nápodobně bezplatný byt v té chaloupce užívat.

Povinnosti nového držitele - vrchnosti platiti úrok neb činži ročně 2 zl, 13 dní robotovat pěší prací o žních, posilky jako jiní domkáři z vesnice do vesnice konat. Rkp 5039 fol 17.

Václav a Kateřina Poldovi ujali tuto chalupu dle svatební smlouvy z 5. Augusty 1844 za 100 zl. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 30

Dne 9. června 1825 Kateřina Junková prodala Františkovi Bubeníčkově tu její, ve vsi Vnoři pod Nrem popsání 30 na obecním místě stojící chaloupku i s tou k ní patřící zahrádkou, obsahu 9 sáhů délky a 4 sáhy šířky, pak dvoreček 4 sáhy délky a 2 sáhy šířky za dobře umluvenou summu 400 zl vídeňského čísla, na kteroužto summu složil hotově 200 zl, které obdržel z domku svého otce Nro popsání 20 ve vsi Vnoři. Rkp 5039 f 77.

Povinnosti držitele chaloupky - vrchnosti platiti úrok 35 kr, obci z místa, na kterém chalupa stála 35 kr, ruční prací robotovat 13 dní, vykonávat posilky z obce do obce a konečně ponechat v domku až do její smrti byt Kateřině Junkové.

Čp 31

Chalupa návesní nová Jakuba Metelky

Dne 20. ledna 1759 Jakub Metelka předstoupil před vrchnostenskou kancelář panství Vnoře a poslušně přednesl, že by on sobě rád malou návesní chaloupku na svůj vlastní náklad vystavěl, jsouce to místo na gruntě vrchnostenském, však ale obci vnořské připadající, pročez jemu grunt jak od vrchnosti, tak od obce popřáno jest, aby sobě takovou chaloupku vystavěl, však žádné škody obci nečinil, obci a vrchnosti po 30 kr platil úroku jménem schutzgeldu, 13 dní robotoval pěší prací, vykonával posilky z jedné obce do druhé.

Po vykročení z tohoto světa do věčnosti Jakuba Metelky připadla jest tato chaloupka, od Jakuba Metelky stavěná, na pozůstalého syna Jana Metelku k vlastnímu bydlení a vládnutí s tím však obmezením, aby jako jeho otec platil vrchnosti úrok a vykonával robotu. Zápis do knih vložen 15. března 1788. Rkp 5030 fol.22/4.

Dne 3. listopadu 1823 se stala dobrovolná svatební smlouva mezi Marií, pozůstalou dcerou po neb. Matějovi Žitným z Radovesnice, jakožto nevěstou a Janem, vlastním synem Jana Metelky z Vnoře, jako ženichem - dle níž věnovala Marie Žitná svému nastávajícímu namželi Janovi Metelkovi ze svého siročenského kapitálu, který při slavném úřadu složený má své věno 100 zl a k tomu jednu krávu a tři kusy ovčího dobytka, který dobytek u svého bratra Matěje Žitného uchovaný má. Naproti tomu otec ženicha Jan Metelka svému synu Janovi Metelkovi protivěnem připisuje svůj pod Nrem constr 31 ve Vnoři ležící domek neb drnovou chalupu za mezi sebou dobře umluvenou summu 100 zl, kterou částku otec pro své děti, Barboru a Mandalenu si ponechal. Ženich připsal polovici té chalupy své nevěstě resp. manželce zápisem z 20. dubna 1831. Rkp 5047 fol 100.

Vinoř čp st 73, nové 31

Dne 3. prosince 1841 Josef Tupal z Vnoře prodal Františkovi Horovi a jeho manželce Anně ten jeho s povolením vrchnosti na vrchnostenském gruntě vystavěný domek pod Nrem popsání 73 se zahrádkou za 300 zl. Povinnosti držitele - platiti roční úrok do vrchnostenské pokladny ročně 4 zl, ze zahrádky 5 zl, 13 dní robotovat

pěší prací a vykonávat posilky z jedné obce do druhé jako ostatní domkáři. Rkp 5039 fol. 149.

Od Josefa Fričala převzal chalupu za 300 zl František Hora s manželkou Annou, na základě listiny z 5. listopadu 1860 převedeno právo k polovici domku Františku Horovi patřící na Annu Horovou, na základě odevzdací listiny z 28. dubna 1873 připsáno právo vlastnické tohoto domku se zahrádkou v ceně 800 zl Bedřichovi Horovi, Ferdinandovi a Jindrovi stejným dílem. Dle smlouvy uzavřené se jmenovanými držiteli z 14. srpna 1873 vloženo právo vlastnické v ceně 1450 zl Karlu Charvátovi.

Čp 26, 32 nové

Grunt (čtrnáctý) chalupa Jana Sojovského a nyní nového hospodáře Václava Kalivody. Náleží k ní rolí orných i se zahrádkou ve 4 kusech - 4 kopy záhonů, platil úroků o sv Jiří 40 grošů, o sv Havlu 40 gr, slepic po 10 kr odváděl 3 kusy.

Dne 13. února 1676 ujal tuto chalupu Václav Kalivoda od Jana Sojovského se vším příslušenstvím za 120 kop grošů míšenských. Od něho ji převzal 12. února 1685 za 120 kop Martin Semecký. Byvše však tato chalupa na stavení velmi sešlá, odpisuje se novému hospodáři za napravení jak stodoly tak i za vystavené nové chlívky na místě závdavku na chalupu 20 kop, takže zaplatil jen 100 kop ročními vejruňky či splátkami po 3 kopách. Od 4. Novembris vlastnil chalupu za 125 kop Martin Veselý. Po jeho smrti připsána chalupa za 125 kop synovi Jakubovi Veselému (který od léta 1709 po smrti svého otce až do léta a dne dnešního zde sám hospodařil) zápisem z 28. února 1715. Od 15. března 1715 držel chalupu za tutéž cenu Václav Sláma. Dne 14. března 1738 přistoupil před knihy purkrechtní Jiří Špýdr a oznámil, že koupil chalupu pro sebe, manželku a děti své i s tou při polosedlském gruntu vystavěnou chaloupku. Sláma si při prodeji vymínil, aby nový hospodář jemu Pavlovi Slámovi tu v nově vystavěné chalupě až do jeho smrti k vlastnímu užívání a vládnutí tu chalupu zanechal, která po jeho smrti k témuž gruntu zase má připadnouti na věčný čas.

Grunt Dolejšovský, nyní Pavel Špýdr. Dne 14. března 1738 jest Pavlovi Špýdrovi nový zápis učiněn, který v starých knihách purkrechtních na listu 202 od slova k slovu takto zní - předstoupice před knihy purkrechtní Jiří Šýdr, rychtář letňanský, Jan Kostelecký, rychtář cvrčovickým přednášejíce, že jim tento polo potažitý grunt spolu při něm nově vystavěnou chalupou Pavel Sláma pro děti jejich, totiž Pavla Vydru a jeho manželku Dorotu za 198 kop 55 gr dobrovolně a dědičně prodal. Podmínkou si učinil, aby on nový hospodář prodávajícímu Pavlovi Slámovi tu nově

vystavenou chalupu až do jeho smrti k vlastnímu užívání a vládnutí ponechal. Rolí bylo při živnosti 28 strychů, zahrada 3 str. Od dobytka převzali - 2 koně, 2 krávy, jalovici a 3 frišlinky.

Povinnosti nového hospodáře - desátek vinořskému faráři neodváděl žádný, letník z každé dojně krávy platil 3 kr, za jednu krávu, k záduší odkázanou, platil ke kostelu Povýšení svatého kříže ve Vinoři 8 kr 1 dena, za živou krávu k témuž záduší 23 kr 2 denary. Vrchnosti platil úrok neb činži ročně vždy o sv Jiří neb svatém Havlu po 1 zl 10 kr, za 4 slepice po 10 kr, 45 kr císařské kontribuce platiti z 60 kop záhonů polí.

Panská roboty - potažní týdně obyčejné po páru 1 den, pěší pak od sklizení otav počnouc až do sena děláni po 1 a půl dne, když se ale seno kliditi začně, musí po třech dnech až do shromáždění otav vycházeti. Za tu robotu pěší se o žních vaření na stravu dává a na tvrdým obilí po 5 krm, na ovsu však 4 kr platu z důchodu vrchnosti dává a jen toliko povinných 7 a půl dne ve žních bez úplaty za stravu se vykonává.

Leta 1747 dne 14. ledna tak jak zápis Františka Antoše na gruntu Jiřbičkovským dokazuje na listu 5tým z příčiny, že jest opáčená Jiřbičovská živnost rozdělena byla, tak také se k tomuto gruntu Pavla Vydry jinak Dolejšovskému řečenému 2 kopy záhonů za 60 kop 50 gr připsáno.

Dne 17. května 1780 s vědomím milostivé vrchnosti koupil Josef Kostelecký pro sebe i potomky své tento grunt od Pavla Vydry, nemajíce on žádný dědice, toliko jednoho syna Jana, kterýž ale na vojně furýrem pozůstává, který dle dopisu otci svému poslanému docela tohoto gruntu se vzdává a se vším spokojen jest, co by teprve po smrti jeho otce a máteře po nich zůstalo, za summu hotových peněz 400 zl, jenž na míšenské kopy vynášší 342 kop 51 gr. Odstupující si určil až do své smrti vejminek - pokojný byt v té, při gruntě se vynacházející chaloupce do své smrti užívat, 4 strychy obilí pro své obživení, na zahradě 20 stromů.

Dne 10. září 1798 odstoupil Josef Kopecký živnost svému pastornímu synu Janovi Vítův, který jej drželdo 21. července 1804, kdy jej opět prodal Josefovi Kosteleckému, když se sám dobře přiženil na brandejské panství do vsi Popovic, za 1907 zl 13 kr. (Rkp 3050 fol. 9-1-8).

Dne 28. února 1806 postoupil Josef Kopecký svému synovi Václavu Kopeckému tu svou ve vsi Vinoři pod Nrem 26 kontribučenskou živnost se vším právem a povinnostmi, se vším hospodářským nářadím, poli a zahradou s ponecháním jednoho koně, 2 krav, jedné jalovice, 12 kusy skopového dobytka za 1700 zl, však s tím doložením, že on otec Josef Kopecký žádný vejminek míti nežádá ani žádný co více na této živnosti k pohledávání míti nemá. Kupní částku Václav Kopecký svému otci z přínosu své manželky

Kateřiny rozené Bohuslavové v hotovosti vyplatil. Polí bylo u živnosti 20 jiter 748 čtv.s., zahrada 1294 čtv.s. Povinnosti držitele k státu a vrchnosti. Platiti cís. král. daně jakéhokoli jména mající, do zádušní pokladny každoročně 31 2 kr, vrchnosti úroku nebo činže 4 zl 6 1/4 kr, potažití roboty vykonávat se dvěma koňmi 78 dní, ruční roboty 99 dní, učitelé posnopné ze všeho obilí - pšenice, žita a ova po žních vždy jeden snop. Poněvadž jeho Václava Kosteleckého manželka Kateřina a vlastní dcera Františka Bohuslavová z Kobylis dle svatební smlouvy z 10. 11. 1805 přinesla hotových peněz 1700 zl, jednu klisnu, krávu, 12 kusů ovcí, prasnici a 2 prasata, vše dohromady v ceně 1866 zl, byl její přínos pojištěn na živnosti. Nový hospodář musel převzít na sebe i dluh do sirotčí kasy - 660 zl naproti čemuž otec synovi postoupil tu svou za magancínské Lieferuňky, jak na svém gruntě tak i na gruntě Josefa Vítovského ve vsi Cvrčovicích k pohledávání mající bonifikace, jež měl stát zaplatiti mnohým osadníkům. Rkp 5047 fol. 3/4.

Dne 30. dubna 1852 Antonín Kostelecký žádal o gruntovní vtělení dle libro Nro A zapsání do knih živnosti Nr 26 ve Vionoři, který obdržel od své matky Kateřiny provdané Cejnové a sice jen polovici.

Od svého otce Václava Kosteleckého převzal živnost syn Václav Kostelecký za 1700 zl. Ten se oženil s Kateřinou, dcerou Václava Bohuslava, které připsal 10. listopadu 1805 za 1866 zl polovinu živnosti. Od 20. října 1851 držel Antonín Kostelecký, na základě svatební smlouvy Antonína Kosteleckého, jakožto ženicha, odevzdal polovici usedlosti své nevěstě Anně rozené Řehákové se souhlasem svého pastorního otce Josefa Čejky v předávací a odhadní ceně, dobře mezi sebou umluvené, 1800 zlatých. Po smrti svého manžela Antonína Kosteleckého převzala vdova zápisem v pozemkové knize z 14. prosince 1875 i druhou polovici gruntu Kateřina Kostelecká.

Čp 25 staré, 33 nové

Grunt (dvanáctý) chalupa Jana Kezbena a nyní nového hospodáře Jana Pavyšky. Náleží k ní roli orných se zahrádkou u chalupy ve 12ti kusech - 4 kopy záhonů. Povinnost k vrchnosti platiti úrok o sv Jiří 40 gr, o sv Havlu 40 gr, za slepice po 10 kr odvádět 3 kusy. Dne 13. února 1676 ujal Jan Pavyšta pro sebe, manželku a své potomky chalupu Jana Kezbena se vším příslušenstvím za 125 kop míšenských. Chalupu na stavení velmi sešlou za 10) kop převzal 12. února 1685 Řehoř Tyrychter. Jsouce nyní těžké časy, kdy peněz neylo, splácel chalupu po 3 kopych ročně přidržaných obecních oučtech. Od 1. března

1716 držel ji Jan Balcar, který ji také jen splácel, bez složení závdavku.

Dne 1. května 1738 se vynašlo v staré purkrechntí knize fol. 183, že leta 1716 dne 1. března Jan Balcar chalupu za statek od Řehoře Tyrychtra, se vším k němu potřebným náradím však ale bez stavení, poněvadž každý na svém seděti zůstal - a to za summu 109 kop míš. V tom způsobu se tento zápis obnovuje a to v nové knize na foliu 8. Při živnosti zůstali 2 tažní voli, dvě krávy, jalovice, 3 svině.

Desátku faráři vinořskému nedával, jen z každé dojně krávy platil držitel 3 kr, za jednu odkázanou k záduší krávu k chrámu Páně vinořskému 8 kr 1 denar, za jednu na živě jsoucí 23 kr 2 den.

Úrok vrchnosti platil ročně o sv Jiří a sv Havlu po 1 zl 10 kr za 40 1/2 slepíc po 10 kr - 45 kr celkem. Císařské kontribuce platil ze 6 kop záhonů polí.

Robotní povinnost - potažní každý týden obyčejné s párem koní, pěší od toho času sklizení otav až do sen dělání každý týden po 1 1/2 dní, když se ale sena kliditi začínají, po 3 dnech vysílati tak až do sklizení otav setrvati musí, za tu pak po vykonání pěší roboty ve žních na pšenících po 5 kr a na ovsa vázání po 4 kr, při obyčejné strvě (za kterouž mouka, vaření a sůl, též máslo a mléko peněz se platí) pasírováno jest, přičemž jen toliko 7 a půl dne bez úplaty defediruje.

Dne 31. Augusty 1746 předstoupil před knihy gruntovní majitel tohoto gruntu Jan Balzar a prohlásil u přítomnosti rychtáře Jiřího Fojta, že tento grunt pololání svému synovi Janovi Balzarovi dobrovolně s tím vším k němu od starodávna příslušenstvím za 141 kop postupuje.

Poněvadž on Jan Balzar dílem pro sešlost velkého věku, dílem skrz porušení oudu ramene, své hospodářství zastati nemůže, když sám neměl žádného dědice, s Josefem Tůmou k panství cís. brandejskému poddaným, dobrovolně se porovnal, že (pokud by vrchnostenský vinořský úřad za dobré uznal) on jemu jeho mající hospodářství, jak stojí a leží i s tím nově vysetým obilím na ten způsob jemu zanechá, aby mu on jemu hotových peněz 800 zl položil a od hodiny všechny jak vrchnostenské daně a povinnosti, robotu vykonával. Zápis do knih byl mu vložen 4. července 1768. Tůma neměl peněz na zakoupení gruntu a proto si je vypůjčil od svého otce, nynějšího jenštejského rychtáře. Poněvadž Josef Tůma prostředkem časné smrti z tohoto světa vykročil a pozůstalá vdova sama hospodařiti nemohla, pojala sobě za manžela Jana Řepku, kterému vrchnost tu Tůmovskou živnost do zrostu právního dědice Mařeny Tůmové odevzdala, zápisem z 1. září 1793.

Dne 6. srpna 1808 předstoupil Jan Řepka na slavnou vrchnostenskou kancelář, poslušně přednášeje, že on tu

svou ve vsi Vionoři pod Nrem popsání 25 se vynacházející sedlskou živnost svému zeti Antonínovi Kotkovi a spolu jeho manželce Lidmile odstoupiti chce, k čemuž také své povolení vrchnost dala. Nový držitel převzal živnost za 1400 zlatých s přídavkem 2 tažných koní, krávy, vozu, pluhu a bran se vším příslušenstvím. Polí bylo při živnosti 16 jiter 572 čtv.s. zahrad 825 čtv.s. Nový hospodář byl povinen vydávati svému tchánu každý rok až do jeho smrti 2 str. pšenice, 8 strychů žita, 2 str. ječmena, 1 věrtel hrachu vrchovaté čisté rakouské míry, jemu dovážeti obilí do mlýna i ze mlýna zdarma beze všech námitek. Jednu krávu na hospodářově píci chovat, dobrý byt a dobré stravování, při hospodářově dříví svoje jídlo vařit nebo, když vařit nebude, jemu ročně přivést dva sáhy dříví.

Povinnosti držitele k vrchnosti - platiti cís. král. daně jakéhokoliv jména, vrchnosti úrok neb činži ročně 3 zl 5 kr, potažní robotou se dvěma koňmi robotovat 52 dní, ruční jen se statnou, ku vši práci schopnou osobou 99 dní, k záduší vionořskému úrok 31 1/2 kr, učitelí jménem posnopného ročně p 1 snopu ječmena, ovsa a pšenice. Rkp 5047 fol. 10.

Zápis Martina a Lidmily Hrabíčkovským manželům na onou po Antonínu Kotkovi pozůstalou Janu Řepkovou kontručenskou živnost.

Po smrti Antonína Kotka, jakožto předešlého držitele onoho pod ním Jana Řepkovského gruntu ve vsi Vionoři Nrem contr. 25 ujatý - ujali ten samej dne 23. Septembris 1810 Martin Hrabě s manželkou Lidmilou, se vším právem a příslušenstvím, tak jak té živnosti Kotek užíval, nebo právo užívati měl, se všemi k němu náležejícími polmi, lukami a zahradami, se zimním a jarním osetím, s párem koní, 2 kravami, vozem, pluhem, branami se železnými hřebíky nabitými a ostatním rozličným na Anton Kotkovskou pozůstalost předsevzatého inventáře specifice označeného - za 3910 zl, na kterou částku složil kupující 2180 zl, zbytek 1730 zl 44 kr náleželo Lidmile Hrabětové rozené Řepkové k její vlastní dispozici. Polí bylo u živnosti 16 jiter 572 čtv.s., zahrad 825 čtv.s.

Oni Hrabětovští manželé povinni byli, Jan Řepkovským manželům a rodičům Lidmily Hrabětové, jakožto předešlým držitelům toho často jmenovaného gruntu následovní osobní vejminek vydávat - žita 8 str., ječmena 2 str., hrachu 1 věrtel a to vše vrchovaté míry s přivážením do a ze mlejna, pak 2 sáhy dříví, též s přívozem dávat aneb při svém ohni vařiti nechat. V této živnosti svobodný a teplý byt ponechat až do jejich obou smrti a jednu krávu na svůj obrok držet. Povinnosti k vrchnosti zůstaly stejné jako při předchozím zápise. Rkp 5047 fol -

Dne 31. ledna 1852 Matěj Hrabě, gruntovník ve Vinoři Nro 25 žádal o knihovní vtělení a vepsání svatební smlouvy spoluvlastnictví gruntu Nr 25 ve Vinoři, Kateřině roz. Škorpilové. Rkp 5039 fol, -

Od Marie Hrabě-ové převzala polovici živnosti v ceně 840 zl dne 20. března 1843 Kateřina Hrabě rozená Škorpilová, dne 28. října 1877 vloženo právo na polovici gruntu Janovi Hrabětovi a jeho manželce Anně. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Grunt Řídelovský, nyní Pavla Bodlackýho.

Čp 34

Dle zápisu ve starých purkrechtních knihách na listu 241 z 1. května 1738 jest poznamenáno, že Pavel Bodlacký s vůlí vrchnosti polovici tohoto gruntu Řídelovského s 12 kopami záhonů polí a hořejším stavením a spolu se stodolou dle šacuňku čtyř rychtářů dne 30. Augusty 1725 za 257 kop grošů pro sebe, manželku, děti i budoucí své ujal. Při živnosti bylo 64 strychy polí, od dobytka zanecháno 3 tažní koně, 3 krávy, 2 jalovice a 4 svině plemenice.

Povinnosti k faráři - odváděti mu ročně vždy při svatém Havlu desátek po 1 strychu pšenice, ječmena, ovsa a žita, letník z každé dojné krávy 3 kr, za železnou krávu platiti ročně 8 kr, z jednoho kusu zádušního pole 23 kr, vrchnosti platiti jménem úroku neb činže o sv Havlu a sv Jiří po 2 zl 20 kr, za 9 slepic po 10 kr, celkem 1 zl 30 krejcarů. Císařskou kontribuci platiti z 12 kop záhonů polí.

Panská robota - každý týden po třech a když těžší práce jest, po 4 koních pracovat 2 dny, na orbě k jarnímu a ozimnímu setí obyčejně po páru se vysílá, pěší od sklizení otav až se sena dělati začnou, každý týden po 3 dnech, od sen ale až do sklizení otav jeden celý týden, jakož také ve žních potažní, ostatní dny po dvouch pěších vysílati, naproti tomu ve žních vaření na stravu, jakož také na tvrdým obilí denně 5 kr, na ovsa vázání jen toliko po 4 kr, platu z důchodu pasírováno jest, z čehož

však 15 dní pasírováno ve žních bez platu za mající vaření k deklaciování přichází.

Dne 14. července 1744 - poněvadž Bůh Všemohoucí Pavla Bodlackého na věčnost povolati ráčil a pozůstalá živnost na nejmladšího syna Matouše Bodlackého dědičně připadla za 257 kop. Když svrchovaný Bůh prostředkem časné smrti Matouše Bodlackého z tohoto bídného světa k sobě povolal, zanechavše on vdovu Alžbětu se třemi sirotky, Matěje, Marii a Dorotu, vdova ale svůj stav proměnila a vzala si za manžela Tomáše Veselého, z takové příčiny, by on bohabojný život vedl do zrostu syna Matěje až do 24 let jeho věku, by grunt nezpustl a dobrým hospodářem byl, připsána mu byla živnost 3. září 1759 v ceně 365 kop 51 gr. S živností převzal též 2 pluhy, 2 brány, 2 táhla, stůl, 2 stolice, 3 plátěné truhly, mandl, stírku, polici, jarmaru, díž, stoupu s nohama, postel, dvě police, sud na zelí, 2 sudy na obilí, sejto, 2 řečice, 2 hnojný vidle, podávky, kraci, špic motyku, kladní sekeru, pilku, 2 nebozízky, 12 pytlů a 1 věrtel.

Dne 30. dubna 1771 byl již Matěj Bodlacký plnoletý a proto jeho otčím mu předal živnost za 405 kop 15 kr. Matěj Bodlacký převzal živnost právě před jarním setím roku 1771 - toliko s ozimním zasetím proti vší slušnosti, musel hned jarní obilí (když otčím jarní zasetí nevykonal) musel hned potřebné obilí k jarnímu setí dle svědectví rychtáře a konšelů vinořských draze kupovat a skrze pád konského a hovězího dobytka i skrze své nehospodaření do takových nemožností zabředl, že grunt přišel do licitace a koupil jej 18. října 1779 Matěj Jindřich ze vsi Třeboratic za 1000 zl. (Rkp 3050 fol. 10 str 1-15).

Zápis Josefovi Vikukovi po svém tchánu Matějovi Jindřichovi.

Dne 6. června 1805 předstoupil Matěj Jindřich před vrchnostenský úřad poslušně přednášeje, že on tu svou sedlskou živnost ve Vinoři pod Nrem constr 34 svému zeti Josefovi Vikukovi a spolu dceři Rosalii, jakožto Vikukové manželce se vším příslušenstvím, zimním a jarním osetím, 2 krávy, 2 koně, jalovici, vůz, brány s hřebíky nabité, též ostatní hospodářské nářadí za 2200 zl odevzdal a postoupil.

Josef Vikuk přinesl do hospodářství 1108 zl. Odstupující otec měl na živnosti svatební smlouvou zajištěno ještě jeden rok sám zde hospodařiti, zřekl se této výhody, podobně vejminku každý čtvrtý mandel ze zasetého obilí za odškodnění 150 zl, které otec ženicha Jan Vikuk z Miškovic také hned při podepsané smlouvy vyplatil. Nový hospodář musel svému odstupujícímu otci resp. tchánu Matějovi Jindřichovi na jeho vyživení každý rok vybývat

pšenice 4 str, žita 10 str, ječmena 3 str, hrachu 2 věrtele, na místě másla 1 krávu na hospodářově píci chavat, hotových peněz ročně 10 zl vydávat a 2 sáhy dříví k palivu a čtvrtý díl ovoce, co se na zahradě urodí. Povinnosti držitele - platiti cís. král. daně jakéhokoliv jména, vrchnosti platiti úrok neb činži 6 zl 10 kr, potažní robotou pracovat se 3 koňmi ročně 156 dní, ruční prací se statnou osobou 39 dní, vinořskému učiteli vydávat po jednom snopu od každého obilí. Rkp 5047 fol. 1.2.

Dne 1. října 1829 předstoupil před ouřad vrchnostenský Josef Vykuk s manželkou svou Rosalií a se svým synem Josefem Vykukem přednášejíco, že poněvadž již věkem velmi sešlí jsou a jen jediného tohoto syna mají, jemu Josefovi Vikukovi, který již také 24 let dosáhl, jejich dle knihy vinořské Tom II fol 1 a patřící ve Vinoři pod Nrem 34 ležící grunt v těch mēzech a právech jak oni ten samý užívali, se vším dobyt看em a náradím hospodářským v trhové summě 2000 zl stříbra odevzdali a postoupili.

Odstupující rodiče si určili vejminek, když na živnosti žádné dluhy nebyly - vždy při sv Havlu - pšenice 6 strychů, žita 11 strychů, ječmena 3 strychy, ročně 12 zl na hotovosti ve vídeňském vejrunku, 1 krávu vyživit, neb místo krávy ročně 40 liber másla vydávat, při svatém Janu Křtiteli a od sv Havla až každodenně dva žejdlíky mléka vydávat, ovoce ze zahrady čtvrtý díl, 3 sáhy dříví rakouské míry, každý rok při Vánocích jedno prase vykrmit, 6 slepic vyživit, pak byt a to 1 světnici, kuchyň a komoru, furu do mlejna a ze mlejna, pak také dříví přivést.

Povinnosti držitele k vrchnosti - platiti úrok neb činži ročně 6 zl 10 kr, potažní robotou pracovat s třemi koňmi 156 dní, faráři odvádět desátek 2 věrtele žita, ječmena a prosa, učiteli posnopné od každého druhu obilí jeden snop, za železnou krávu 8 1/4 kr, též od starodávna z 2 strychů polí platiti 23 a půl krejcaru. Polí bylo při živnosti 37 jiter 1495 čtv.s., zahrada měřila 113 čtv.s. Podle snímku ze zprávy notářského ouřadu z 12. února 1879, pak oddacího listu z 12. února 1879 vkládá se právo vlastnické na Františka Hofmanna na polovici. Rkp 5047 fol. 89.

Vinoř - čp 24 staré, 34 nové

Zápis Matěje Bubeníčka na kontribučenskou živnost ve vsi Vinoři po jeho otci Janovi Bubeníčkoví.

Dne 20. května 1820 Jan Bubeníček (jména se střídají Bubeník-Bubeníček) - soused a poddaný k panství Vinoři z ohledu svého věku a s tím spojená ustavičná neduživost a z obojího toho povstale neschopnosti k vedení dalšího hospodářství, jemu na vinořské panství knihou purkrechtní fol 7 vlastně přináležející kontribučenskou živnost se všemi případnostmi, se zahradou, domovním stavením pak s párem koní, tří krav, vozu a pluhu, odstoupil svému nejstaršímu synu Matějovi Bubeníkovi za 3000 zl. Polí bylo při živnosti 31 jiter 972 čtv.s., zahrad 1160 čtv.s., luk 348 čtv.s.

Povinnosti držitele k vrchnosti - do vrchnostenského důchodu platit ročně 6 zl 43 kr, potažní práci robotovat s třemi koňmi - 156 dní, ruční práci 26 dní, k záduší vinořskému 46 kr, učitelé posnopné vždy po žních po jednom snopu ječmena, ovsa a pšenice ....

Odstupující otec si určil vejminek - 20 str pšenice, 9 str žita, 2 str hrachu, másla 20 liber, mléka 60 žejdlíků, 2 věrtele erteplí sázet tak, kde hospodář sám sázet bude, dva sáhy dříví a 1 kopu otýpek s přivezením, kousek zahrady k užívání, pak zde se nacházející malé stavení k jejich obydlí k užívání. Rkp 5047 fol. 19/20.

Dne 4. října 1843 Matěj Bubeníček, vlastník rust živnosti pod Nrem 24 ve Vinoři prodal Matějovi Čmelíkovi a jeho manželce Lidmile tu jeho zde mající živnost jemu dle grunt. knihy II fol 50 vtěleného zápisu z 5. ledna 1818 vlastně přináležející pod Nrem 24 s přídavkem jednoho pluhu, 2 bran, se vším obilím osetým i neosetým za 348 zl. Rkp 5035 fol. 167.

V následku protokolu z 14. března 1845 stran vyjednání pozůstalosti Matěje Chmelíka zavedeného, se na základě kšaftu a dědičného přihlášení, polovička zůstalé živnosti pod Nrem 24 ve Vinoři, která se na jméno Matěje Chmelíka knihovně připsaná vynachází v šacovní ceně 2833 zl, dále peřiny v ceně 5 zl, pak ta pohledávajícnost Jan a Marie Boháčkovských manželů 1879 zl 54 kr s ohlednutím na to, že k té samé syn Antonín Chmelík 200 zl a vdova Lidmila Chmelíková 100 zl v právním povolení vyzdvihla se vše vdově Lidmile Chmelíkové právně připisuje proti do její vlastnosti, že polovička knihovného dluhu na ní upsána bude a že Josefovi Srbovi jeho dluhu na živnosti jemu pojistí. Rkp 5030 fol. 194.

Dne 27. Novembris 1847 Lidmila Chmelíková vlastnice rust živnosti Nro 24 starého popsání prodala Jiřímu Berylovi resp jeho manželce Marii, rozené Frýdlové - tu ji dle knihy kontr. I fol 167 patřící za 6420 zl. Rkp 5030 fol. 254.

Dne 23. června 1847 koupil živnost u níž bylo 31 jiter 972 čtv.s. polí, zahrada 1160 čtv.s., luk 278 čtv.s. za 4200 zl. matěj Chmelík s manželkou Lidmilou, po smrti svého manžela nechává si vdova Lidmila připsati dne 27. Novembris 1847 jeho polovici živnosti, dne 27. července si nechává připsati živnost v odhadní ceně 6420 zl Marie Breylová, rozená Foytová, od ní ji koupila v odhadní ceně 15.000 zlatých Octavia hraběnka Černínová z Chudenic, od 28. července 1862 Otakar hrabě Černín z Chudenic za 15.000 zl, od něho Rosina hraběnka Černínová z Chudenic.

Čp 23 st., 36 nové

Grunt (jedenáctý) s potahem Ondřeje Jansy a nyní nového hospodáře Jakuba Mendle. Nyní k němu připsáno rolí vorných ve 2 kusech, 12 kop záhonů, mimo 3 kopy záhonů, které jsou Janovi Kunratovi vyzdvižené a k nové chalupě připsané. Povinnosti držitele - platiti úrok o sv Jiří 2 kopy, o sv Havlu též 2 kopy grošů mišenských, slepic po 10 kr 2 kusy odvádět.

Dne 13. února 1676 ujal ten grunt Jakub Mendl sobě, manželce a dětem jejím po Ondřejovi Jansovi se vším příslušenstvím, povinnostmi a robotou za 350 kop mišenských s přídavkem 2 koní, pluhem, branami a vozem. Dne 12. prosince 1688 ujal živnost Václav Lamr, dne 5. března 1692 byla živnost v přítomnosti hejtmána Jarošky prošacována „poněvadž Václav Lamr skrze svou pouhou nedbanlivost netoliko v němž neopravil, nýbrž i dluhů jak milostivé vrchnosti, tak i mezi lidem nemálo udělal, ani peněz gruntovních hned při začátku vyplatiti nemohl“, jest proto grunt svržen a na jeho místo Šimon Šimek dosazen jest za 300 kop. Od svého otce převzal živnost 1. března 1714 jeho syn Jakub Šimek. K živnosti dostal 4 kusy tažných volů se vším příslušenstvím, ale vše velice sešlé, totižto 1 hengst za 21 zl, klisna za 10 zl, mladší klisna za 21 zl a jedna za 9 zl, vůz, pluh, brány. Při živnosti bylo ještě jedno nové stavení, při kterém jedna marštal a komora za 16 zl se nachází a tak celá živnost šacována i s přídavky na 370 zl.

Dne 1. května 1738 dle vyjádření staré knihy purkrechtní na listu 163, který Jakubovi Šimkovi ten grunt 1. března 1714 prošacován právem rychtářským po jeho otci Šimonovi Šimkovi se vším příslušenstvím za 300 kop připsán, též 4 kusy tažných koní za 52 zl 17 kr, vůz se vším příslušenstvím za 12 kop, v nově vystavěná komora a marštal za 53 kop 42 kr, sumou za 378 kop. Při živnosti bylo 59 strychů polí. Nový držitel mohl chovati 3 tažný koně, tři krávy, 2 jalovice, 3 svině.

Povinnosti držitele k vrchnosti a faráři. Jménem desátku odváděl vnořskému faráři po 3 věrtelech ovsa, ječmena a žita, letník odváděl z každé dojné krávy 3 kr, za 2 odkázané železné krávy k záduší platil po 8 kr celkem 16 kr, za živou železnou krávu 23 kr 2 denary. Vrchnosti úroku nebo činže ročně vždy o sv. Jiří a sv Havlu po 2 zl 20 kr., za 9 slepic po 10 kr1 zl 30 kr. Císařskou kontribucí platil z 12 kop záhonů polí.

Robotní povinnosti - potažní robotou pracovat týdně dle starého obyčeje 2 dny po třech a když potřeba ukáže po 4 koních, mimo toho na vorbu jíti s párem, pěší pak od sklizení otav až do dělání sena po 3 dnech, od sena dělání ale až sklizení otav celý týden. Ve žních po potažní robotě druhého pěšího ostatní dny vysílati má, začez se jemu pasírujících 15 dní beze všeho úplatu ve žních vaření na stravu a za každéj den na pšenicích, žitech a ječmenách po 5 kr z důchodu vrchnosti pasíruje.

Dne 5. února 1739 poněvadž pozůstalá vdova Dorota po nebožt. Jakubovi Šimkovi na živnosti této pro nemožnost a zdělané dluhy dálejc hospodařiti a všeliké povinnosti vybejvat, taková živnost synu Kašparovi Šimkovi v předešlém šacuňku per 370 kopách postoupena. Byvše však na chalupě mnoho dluhů, tak byla postupní cena zvýšena na 420 kop 45 gr. Při živnosti zůstal jeden pár tažních koní, s potřebným nádobím, vůz, pluh, brány se vším příslušenstvím. Živnost převzal s podmínkou, že vdova Dorota, resp. jeho matka obdrží vejminek 1 str pšenice, 4 str žita, 2 str ječmena a ponechá jí ve stavení jednu komoru a pár švestkových stromů na zahradě.

Dne 20. Juli 1743 byvše na milostivé poručení pod datum v Jindřichovém Hradci dne 13. dubna běžícího roku jeho exelence vysoce urozené paní Izabely Marie, sv římské říše ovdoovělé hraběny Černínský z Chudenic, rozené Marchesky z Westerle, jakož na ten čas vysoce zřízené poručnice - Kašpar Šimek, pro jeho proti vrchnosti učiněné vejstupky z této živnosti propuštěné a na to místo Josef Šneider dosazen, kterémužto taková živnost neb grunt potažní s 12 kopami rolí s přídavkem vozu, pluhu a bran za 420 zl, kteroužto summu splácel vrchnosti ročně po 6 kopách při držaných obecních součtech.

Dne 9. června 1753 oznámil Josef Šneider, obyvatel a tehdejší rychtář, že jsouce při dobrém zdraví a rozumu a docela z rozmyslem jeho až do toho času s právem obce Vnoře - tento s knihami pojištěný grunt a 12 kop záhonem polí svému zeti Václavovi Jedličkovi, však teprve po jeho a jeho manželky smrti postupuje. Živnost měl převzít právní dědic Josef Šneider, ten však své právo prodal Jedličkovi za 150 zl.

Dne 10. března 1764 Josef Šneider, který nyní grunt svému synovi Josefovi Šneidrovi postupně odevzdal od Jiřího Šimka, jemu po učiněné vejstupky proti milostivé vrchnosti z panství musel odejít, v summě za 140 kop 45 gr ujal. Poněvadž grunt od jeho otce jmenovaného Josefa Šneidra docela zaplacen jest, tak se synu jeho Josefovi vším právem a s příslušenstvím připisuje.

Poněvadž Josef Šneider tak dalece do dluhů zabředl, že jeho živnost do cridy přijíti musela a měla, aby ale jeho dcera Kateřina od práva svého odtržena nebyla, uvolil se Šneiderův zeť Matěj Triemer-Tonner, chalupník ze vsi Kbele, tento zadlužený grunt na 6 let až do vyjití r. 1760 následujícím způsobem ujmouti. Jan Loebel, chalupník ze Kbel zapůjčil Tonnerovi 12 str žita a 300 zl na hotovosti, z kterých peněz on zaplatil dluhy a za to mu dal v zástavu svou chalupu ve vsi Kbelích. Poněvadž mu zanechali také všechno hospodářské a domovní nářadí, byl sestaven seznam všech těchto věcí, které po určených letech mu musel opět vrátiti. Dle toho seznamu seznáme ceny domácího zařízení v té době - 8 slepic za 1 zl 10 kr, stará husa za 30 kr, půl vozu zadního se vším příslušenstvím i se závěrkou za 7 zl, půl vozu předního za 3 zl, letní žebřiny za 2 zl, fasuněk za 1 zl 30 kr, hnojník za 45 kr, pluh se vším příslušenstvím za 3 zl, brány s hřebíky nabité za 1 zl, nové brány bez hřebíků za 24 kr, řezací stolice za 2 zl, kopáč za 7 kr, 2 vidle za 24 kr, motyka za 12 kr, špic za 12 kr, podávky 15 kr, travní kosa za 12 kr, sekera za 20 kr, žebřík za 36 kr, tři ovčí lisy za 30 kr, 2 škopky 30 kr, 2 konce za 14 kr. stůl za 1 zl 50 kr, stolice 24 kr, 2 židlice za 30 kr, police na hrnce 20 kr, měděnec 2 zl, železný kamnovec za 2 zl, police na talíře 20 kr, mandl za 1 zl.

Když právní dědička tohoto gruntu Kateřina od vrchnosti za plnoletou uznána byla, provdala se za Jana Loebla ze vsi Kbel, proto byla živnost oběma manželům, ležící ve Vinoři pod Nrem popsání 23 připsána zápisem z 1. května 1793 v ceně 1286 zl 58 kr. Rkp 5030 fol. 6-1/20/.

Zápis Jana Nekolného na zakoupení živnosti po Janu Leblovi.

Dne 17. února 1814 žádala vdova Kateřina po Janovi Leblovi ve Vinoři se srozuměním poručníka jejich dětí Janem Bubeníkem vrchnostenský úřad, kdy přednesla, že ona skrze množství dluhů, které splaceny býti mají, jichž jest na 4240 zl, dálejc hospodařiti v stavu není, aby jí od vrchnostenského úřadu povoleno bylo, tu po jejím manželovi Janovi Leblovi pozůstalou živnost pod Nrem constr. 23 ve Vinoři ležící, se stavením a se všemi případnostmi Janovi Nekolnému z Vinoře odstoupiti, protože všechny na této živnosti vězící dluhy k zaplacení

na sebe přijme. Jí vdově každý rok byl povinnen vydávati 1 strych 2 věrtele ječmena, 2 čtvrtce soli, 4 sáhy palivového dříví s přivezením, pak chlívek pro dříví, které ona sobě sama koupí, mimo toho jeho ve Vnoři pod Nrem constr 53 patřící a ležící chalupy do její vlastnosti odstoupiti slibuje. vrcnostenský úřad, považujíc, že právní šacuňk té živnosti jen 200 zl 38 kr vynáší, že by skrze veřejnou licitaci, za tuto živnost nikdy by se nestržilo, co dluhů na ní vázne, že by vdova Kateřina Leblová v nebezpečenství byla, potřebný byt a vejminek ztratila, kdyby se tento prodej neuskutečnil. Polí bylo při živnosti 37 jiter 895 čtv.s., zahrada 108 čtv.s.

Povinnosti držitele gruntu - platiti cís. král. daně jakéhokoliv jména, která vypsána jsou neb v budoucnosti ještě se vyhlásí, vrchnosti úrok neb činži ročně 5 zl 46 krejcarů, robotovati potažní prací 143 a půl dne, ruční prací 24 dní, k záduší vnořskému za 1 živou krávu platiti desátek 23 a půl kr, za železnou krávu 16 kr, dále faráři odvádět žita 3 věrtele 1 čtvrtci, ječmena 3 str 1 věrtel, ova též tolik. Místnímu učiteli jeden snop z každého obilí, tak zvané posnopné. Rkp 5047 fol 31.

Dne 13. března 1815 Jan Nekolný se svou manželkou Barborou z Vnoře prodali Josefovi Kunzovi ze Kbel jim vlastně připatřící ve vsi Vnoři ležící sedlskou živnost pod Nrem Constr 23 se všemi případnostmi. Polí bylo při živnosti 34 jiter 190 čtv.s., dvě zahrady obsahu 186 čtv.s. Přidavkem mu zanechal - 2 koně, krávu, vůz, pluh a brány, jeden kopáč, všechno obilí, které ve stodole se nachází, vše co ve světnici, domě a chlívě jest přibito nebo hlínou zamazáno za dobrovolně mezi nimi umluvenou summu 6950 zl, na kteroužto částku dostal jen 1000 zl, ostatní peníze použity na zaplacení dluhů. Nový držitel musel převzít i všechny závazky vejměníků, jak jsou v předešlém zápisu uvedeny. Rkp 5047 fol. 35.

Dne 1. května 1823 Karel Guignes prodal Josefovi Rautenkrancovi a jeho manželce Kateřině, dle knihy kontrakní pod Nrem 23 ležící rustikální grunt se vším příslušenstvím za 2846 zl. Polí bylo při něm 37 jiter 815 čtv. sáhů, zahrada 108 čtv.s. Povinnosti zůstaly stejné jako v předešlém zápise. Vejminek Kateřiny Leblové - 1 str 2 věrtele pšenice, 1 str žita, 1 str ječmena české míry musel kupující na sebe převzít. Rkp 5047 fol 61.

Dne 20. října 1823 Josef Rautenkranz s manželkou Kateřinou prodali Janu Tikačovi svou živnost připsanou jemu zápisem dtto v Praze dne 1. května 1823 kupním právem od Karla Guinbera nabytou ve vsi Vnoři pod Nrem 23 ležící, se vším obilím, stavením, zelenou pící i pole

s tuřínem a brambory, od kterých se jenom ty, které podruhům na jejich hnoji a mušketýrovi na polovici patří, 11 husí, 6 slepic, kohout, 10 kuřat s kvočnou, dvě roční krávy dojné, roční bejček, 2 koně, 6 kusů ovčího dobytka, vůz, pluh, ten vůz s fasaňkem a žebřinami, brány se železnými hřebíky nabité, kopáč, vidle, podávky, táhlo, klaničník, dva cepy, 2 sejta, putinka, řezací stolice, 2 kosy, sud, kád', koňské nářadí, vše ostatní, jak stojí a leží v domě, na dvoře, na zahradě - vše postupuje za 2920 zl. Prodávající si vymínili ještě 14 dní v domě bydleti, po tomto času ihned byt vyklidí. Rkp 5047 fol. 61. Od roku 1824 dne 28. května držel za 7090 zl Václav Lebl. Dle kontraktu z 10. prosince 1854 koupil živnost za 5600 zl Karel Putz. Bylo při ní 34 jiter 895 čtv.s. polí, zahrada 186 čtv.s. Od 27. února 1867 držel za 26.126 zl 68 kr Karel Bendlmajer, od něho ji koupil za 21.500 zl Otakar hrabě Černín z Chudenic. RKP Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 22 nové 37

Grunt (devátý) s potahem Matouše Jizbického a nyní hospodáře nového Adama Kysely. Náleží k němu roli orné na 3 kusy - 12 kop záhonů, držitel platil o sv Jiří - 30 grošů, o sv Havlu 30 gr, za slepice po 10 kr - odváděl 9 kusů. Dne 13. února 1676 Adam Kyselo ujal sobě, manželce a dětem grunt tento Matouše Jizbického, kde toliko jen pusté místo bylo, od něho stavení však nové vyzdviženo za 300 kop grošů míšenských. Od Kysely převzal grunt 12. února 1688 za 300 kop Václav Skalický, po smrti svého otce převzal živnost záisem z 1. října 1738 jeho syn Josef Skalický v ceně 300 kop. Když pro velkou nemožnost hospodaření a roboty konání, aby živnost více a více do dluhů nezapadala, byl donucen předati grunt svému bratru Tomáši Skalickému zápisem z 2. ledna 1738. Dne 1. května 1738 důkazem staré purkrechtní knihy na listu 132 se zjistilo, že Václav Skalický tento grunt roku 1738 dne 2. ledna ujal a zápisem pojištěný měl. Když pro velkou nemožnost dále hospodařiti a rozličné povinnosti vykonávat nemohl a aby tuto živnost do dluhů neuvedl, postoupil ji svému bratru Tomášovi Skalickému za 300 kop. Nový hospodář byl povinen všechny povinnosti náležitě vykonávat, kupní částku spláceti ročně po 8 kopách při držaných obecních oučtech a zaplatiti vrchnosti dluh 9 zl 13 kr na recruty remundový koně. Polí bylo při živnosti 61 měr, mohl chovati koně, 3 krávy, 2 jalovice, 4 svině. Povinnosti držitele k vrchnosti - Vinořskému faráři platiti při sv Havlu nebo odváděti v dobré české míře 3 věrtele žita, 3 věrtele ovsa a 3 věrtele ječmena, na

místo letníku z každé dojné krávy 3 kr, úroku vrchnosti o sv Jiří 2 zl 20 kr, o sv Havlu též 2 zl 20 kr, za 9 slepic po 10 kr - 1 zl 30 kr.

Robotní povinnosti - Potažní robotu každý týden dva dny se 4mi koňmi, mimo jarní a podzimní vorby se semenem po dva dny, pěší pak od sklizně otavy až do sena dělání a tehdy po 3 dnech, od počátku sklizení sena až do otav celý týden, neméně po vykonání potažní roboty ve žních druhého pěšího přistavit povinen držitel je, naproti tomu se mimo 15 dní bez platu v žních vaření, máslo a sůl a mléko na stravu, též na tvrdým obilí 5 kr, ovsu 4 kr platu se mu z důchodu panského pasíruje.

Dne 19. ledna 1744, poněvadž Tomáš Skalický skrze v zemi povstavší vojnu a jemu učiněné škody, tento grunt dálejc držeti nemohl a vždycky více a více dluhů přidělal, z té příčiny, na vrchnostenské kanceláři veřejné prohlášení jest učinil, že se gruntu vzdává, a vrchnost hledala někoho, kdo by ji ujal a všechny povinnosti pasíroval avyhlásila veřejně, aby takový člověk předveden byl, projdouce však cele čtvrt léta a nový hospodář se nenašel, aniž by který od kanceláře za schopna uznán byl, žádným způsobem dobrovolně se k tomu přičiniti nechtěl, pročež při konferenci urozeného pana Ferdinanda Rikla, toho čadsu všech panství Černinských zřízeného inspektora za dobré uznáno, aby při tom gruntu jen toliko stavení s 8 kopami role Václavovi Antošovi, Pavlovi Vydrovi 2 kopy a Jakubovi Myllerovi též tak pod obyčejné vvyplývající zemské a vrchnostenské platy, též roboty zanecháno, načež také jedna, druhá a třetí strana na ten způsob svolila a spokojena byla, že totižto Václav Antoš na zdělané dluhy všechno stojící stvení za 110 ko, role za 245, v jedné summě za 355 kop ujímá.

Nový držitel byl povinen vykonávat panskou robotu, týdně 1 1/2 dne, pěší při sklizni otavy až do sena dělání též po 1 a půl dni.

Dne 1. května 1793 - když prostředkem smrti Václav Antoš z tohoto světa vykročil, zanechaje po sobě vdovu Dorotu, 2 syny a 2 dcery, totižto Jiříka, Václava, Mařenu a Kateřinu. Pozůstalá vdova sama na živnosti hospodařila. Jsouce nejstarší syn a první dědic nebožtíka Václava Antoše Jiří na vojně, ujal grunt druhý syn Václav Antoš, který také na tomto gruntě již 14 let bez zápisu hospodařil a proto žádal vrchnost, aby mu statek vložila do pozemkových knih, když jeho bratr Jiří v turecké vojně byl padl. Zápis jemu učiněn byl roku 1793 (Rkp 5030 Fol. &-1/11).

Dne 1. ledna 1807 Jan Antoš, maje r. 1806 od svého otce Václava Antoše tu jeho ve vsi Vionoři pod Nrem 22 se vynacházející sedlskou živnost, se vším k ní patřícími grunty sobě postoupenou a odevzdanou za summu 2500 zl, on Jan Antoš od vrchnostenského úřadu jakožto pravý vlastník

této živnosti uznán a držan byl, a jest. Poněvadž ale z ohledu na této živnosti vážnouch velkých dluhů a rozličných nedostatků a dílem také, že Jana Antoše domovní stavení velkou správu potřebuje, on v této živnosti ještě snad větších dluhů by nadělati mohl, prohlásil se jeho švagr Tomáš Pokorný z Vinoře, že on Jana Antoše živnost, tak jak stojí a leží s následujícími povinnostmi na sebe přebírá a jemu Janovi Antošovi naproti tomu tu svou ve vsi Vinoři pod Nrem contr. 18 ležící se všemi k ní patřícími gruntů odevzdává. Polí bylo u živnosti 23 jiter 585 čtv.s., zahrady 77 čtv.s. Co se týče náradí a dobytka, takové každý sobě při své živnosti zanechává, jen to v jednom a i v druhém stavení zůstat má, co hřebem přibito a hlínou omazáno je. Živnost byla oceněna na 2500 zl.

Uvoluje se Tomáš Pokorný Václavovi Antošovi, otci Jana Antoše až do jeho smrti každoroční vejminek dávat, totiž

-
pšenice 2 str, žita 9 str, ječmena 3 str, hrachu půl strychu, másla 20 liber, soli 40 žejdlíků másla 40 liber, mléka 40 žejdlíků, pole pod 1 věrtel erteple. Zavázal se Tomáš Pokorný starému hospodáři Václavovi Antošovi pro jeho obydlí chaloupku na svůj náklad vystavěti. Povinnosti držitele k vrchnosti - platiti císař. daně jakéhokoliv jména, vrchnosti platiti úrok 4 zl 6 krm, potažní robotou pracovat s 2 koňma 78 dní, pěší 99 dní, faráři vinořskému desátek, žita, ječmena a ovsa po 3 věrtelích. Učitelé posnopné od každého druhu obilí 1 snop. Rkp 5047 f.6.

Dne 8. října 1840 v následku protokolu z 2. dubna 1838, pak dle 17. května 1834 vyjednané pozůstalosti Tomáše Pokorného se pozůstalá nemovitost na základě kšaftu takto rozděluje a odevzdává. Obdrží syn Josef Pokorný tu ve Vinoři od Nrem 22 ležící živnost, pozůstávající se z 23 jiter 580 čtv.s. polí, 770 čtv.s. zahrady za 1200 zl, potom za Janem Antošem vykázanou jistotu 33 zl 34 kr a převezme na sebe dluhy, na živnosti vězící, v částce 795 zl a svým sourozencům Janovi, Josefovi, Františkovi, Matějovi a Marii vyplatí jejich podíly po 102 zl 26 kr. Pozůstalá vdova si vymínila na této živnosti až do své smrti nebo do své vůle sama hospodařiti a v případě, že by živnost svému synovi postoupila, byl tento povinen jí vydávati celoroční vejminek a sice: 3 strychy pšenice, 6 str žita, 2 strychy ječmena, 2 věrtele hrachu, vše vrchovaté české míry na penězích 6 zl, 2 sáhy dříví, 10 žejdlíků soli, 20 liber másla, denně 1 žejdlík mléka, poskytovat jí teplý byt a komoru. 1 strych pole pro erteple, tu kde on sám hospodář sázet bude, 2 slepice na jeho zrní chovat a všechny taxy a poplatky při převodu zapraviti. Rkp 5039 fol.

Dne 27. října 1842 Josef Pokorný prodal Marii Putzové tu jí dle knihy dominikální Nro II folio 160 jí přináležející rust. živnost pod Nrem 37 nového a 22 starého popsání ve vsi Vionoři, pozůstávající se z domovních a hospodářských stavení i s polmi, výměry 32 jiter 588 čtv.s. a zahrádkou 77 čtv.s., se vším sklizuňkem za 4000 zl. Rkp 5939 folio 189.

Od 16. března 1840 držel živnost za 1200 zl Josef Pokorný. Polí bylo při živnosti 23 jiter 385 čtv.s., zahrad 77 čtv.s. Do 27. října 1842 nacházíme statek v držení Marie Anny Putz za 4000 zl. Na základě dekretu z 15. února 1869 a smlouvy z 16. srpna 1842 vloženo právo vlastnické k této živnosti v ceně 11.500 zl na Antonína Kosteleckého, dle odevzdací listiny z 14. prosince 1875 přešlo právo vlastnické po smrti Antonína Kosteleckého na jeho manželku Annu Kosteleckou, od 19. dubna 1876 nacházíme statek v držení Otakara hraběte Černína z Chudenic. (Rkp Hlavní kniha activ a pasiv).

Čp 59 st. 38 nové

Dne 28. července Jiří Jandečka z obce satalické, panství Vionoře se oženil s Kateřinou, pozůstalou dcerou po neb. Václavovi Maršálovi z obce Vionoře, téhož panství. Ženich přinesl nevěstě z otcovského podílu 80 zl ve stříbře. Kateřina Maršálová mající drnovou chaloupku pod Nrem 59 ve Vionoři, kterou postoupila svému manželovi. Rkp 5025 fol 27.

Dle zápisu 6. března 1826 držela chalupu po smrti Matěje Maršála manželka Kateřina Maršálová za 124 zl 40 kr, od ní přešla polovice na Jiřího jandečku. Na základě odevzdací listiny z 25. května 1825 přešla vlastnost chalupy Nro popsání 59 staré 38 nové v ceně 260 zl na Annu Nedvídkovou, rozenou Jandečkovou, od ní koupil chalupu za 775 zl Vojtěch rytíř z Mohrensteinu se svou manželkou Marií, rozenou Vittik. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 40

Grunt (třináctý) chalupa Jana Burdy a nyní nového hospodáře Václava Husáka. Náleží k ní roli orných se zahrádkou při chalupě 2 kusy - 4 kopy. Povinnosti držitele k vrchnosti - platiti úrok o sv Jiří - 40 gr, o sv Havlu - 40 gr, slepic po 10 kr - 3 kusy.

Dne 13. února 1676 ujal tuto chalupu prošacovanou právem rychtářským a konšelským po Janovi Burdovi za 136 kop Václav Husák, od 12. února 1688 převzal chalupu jeho syn Matěj Husák za 136 kop. Od něho přebírá 30. března 1691

Matěj Balcar bez závdavku, od 18. února 1711 ujímá chalupu v téže ceně od starodávna Husákovský, Václav Horák. Dne 22. března 1735 se stala smlouva dobrovolná a nezrušitelná, dle níž Horák postoupil svou živnost Janovi Müllerovi z Třeboratic, naproti tomu mu zase odstoupil svou chalupu ve vsi Třeboraticích se 4mi kopami záhonů polí.

Dne 1. května 1738 podle bedlivého vyšetření dle staré gruntovní knihy na foliu 198 se vynašlo, že tento pololaní grunt v létu 1735 Jan Müller s Václavem Horákem za jednu v Třeboraticích mající obecní chalupu proti přídavku 60 zl se vším příslušenstvím za 287 zl zhandloval. Polí bylo při živnosti 1 strych a 33 strychů, zahrada 1 strych. Mohla chovati dobytka - 2 tažný koně, 2 krávy, jalovici, 3 svině. Desátek faráři neplatil, letník z každé dojné krávy platil ročně o 3 kr, za jednu železnou krávu musel skládati 8 kr, vrchnosti úrok neb činži 1 zl 10 kr, vždy o sv Havlu a sv Jiří.

Dne 11. Novembris 1763 - poněvadž Bůh Všemohoucí z tohoto světa hospodáře na věčnost k sobě povolal, a po něm pozůstala vdova Mařena bez manžela hospodařiti sobě si netroffala, pročez pojavše sobě za manžela Vojtěcha Nauše, byla mu živnost připsána se všemi právy a ppovinnostmi za 347 kop 30 gr.

Poněvadž Vojtěch Novák pro sešlost věku svého a nedostatek zdraví a síly na této živnosti neschopen dále hospodařiti se viděl, předstoupil před knihy purkrechtní ve Kbelích, v slušnosti žádal, by takovou živnost svému synovi Janovi Novákovi mohl v předešlém šacuňku postoupit a odevzdat, k čemuž vrchnost svolila a vložila do pozemkových knih zápisem z 12. října 1790. Rkp 3050.

Zápis Jana a Kateřiny Naušové po Janovi Naušovi. Dne 17. července 1817 předstoupil Matěj Vituj z Vinoře na vrchnostenskou kancelář panství Vinoře a prohlásil, že z příčiny dorostu pastorního syna Jana Nauše, tu jemu dle otcovského kšaftu odkázanou ve vsi Vinoři pod Nrem popsání ležící sedlskou živnost, se vším dobytken za 3018 zl postupuje. Povinnosti jeho k vrchnosti - platiti úrok neb činži 4 zl 6 kr, robotovat se dvěma koňmi 7 dní. Kdyby snad jednou matěj Vituj ze Skalice se do Vinoře vrátiti měl se svou manželkou až do své smrti, měl mu ponechati jednu světnici co by vejminek. Rkp 5039 fol. 162

Čp 18 - nové 40

Grunt Pokorného

vznikla rozdělením svobodnického dvora Řihelského.

Dne 12. prosince 1734 - poněvadž matěj Pokorný s manželkou jeho zemřel a po něm čtyry děti pozůstaly, tedy pozůstalý syn Matěj Pokorný tu chalupu se 3mi kopami polí skrze rychtáře vinořského a letňanského Jiříka Šýdra, též konšelův vinořských prošacován se vším k němu od starodávna příslušenstvím, totiž domovní stavení a stodůlka za 34 kop, za 3 kopy záhonů, rolí orných 33 kopy, celé stavení za 67 kop, kterou částku skládal ročně po 3 kopích.

Dne 1. května 1738 jak zápis v knize purkrechtní na foliu 244 obšírněji ukazuje, byla chalupa po smrti Matěje Pokorného skrze rychtáře vinořského Vavřince Pfenika, též konšela Pavla Byšického připsána Matějovi Pokornému v šancovní ceně za 61 kop. Stavení, chlív a stodola byly oceněny na 34 kop, role na 3 kopy. Při předání živnosti bylo k ní upsáno 16 strychů polí, od dobytka 1 vůl, kráva, jalovice a svině.

Vinořskému faráři odváděl desátkem 2 věrtele žita, ovsa a ječmena, letník z každé dojně krávy 3 kr, vrchnosti platil jménem úroku vždy o sv Jiří a sv Havlu po 35 kr, za 2 slepice po 10 kr - celkem 30 kr, císařské kontribuce platil z 2 kop záhonů polí.

Panská robota - od sklizení otav až do sena dělání každý týden 3 dny, když se ale dělání začnou, tedy celý týden až do sklizení otav vycházet má, naproti tomu ale milostivá vrchnost od sekání trav a obilí po 10 kr, od žetí však tvrdého obilí po 5 kr a ovsa po 4 kr, též také vaření na stravu pasíruje od hrabání pak sen a otav nic se nepočítá, mimo toho také 15 dní ve žních bez úplaty vykonávat musí, za těch 15 dní se strava vynahrazuje.

Dne 10. listopadu 1768, když vdova nemohla sama hospodařiti, postoupila chalupu svému synovi Václavovi Pokornému za 200 kop. Od 1. května 1794 držel syn Tomáš Pokorný za 104 zl 16 kr. (Rkp 5030 14-fol 1-7).

Dokazuje zápis Tomáše Pokorného na tu od Jana Antoše zhandlovanou živnost, kterak on Tomáš Pokorný naproti tomu pod datum 1. května 1807 mezi sebou uzavřeného handle zase jemu Janovi Antošovi tu svou ve vsi Vnoři pod Nrem contr. 18 stojící živnost se vším příslušenstvím do jeho vlastnosti postoupil. Polí bylo u živnosti 9 jiter 671 čtv.s., zahrada 143 čtv.s. Poněvadž Tomáš Pokorný dle svého zápisu zavázán jest svému pastornímu otci Janovi Tomášovi mimo toho obyčejný vejminek ještě pod 4 strychy vrchnostenského pole obhospodařovati musí, nový držitel převzal i tuto povinnost.

Povinnosti k vrchnosti - platiti cís. král. daně jakéhokoliv jména, vrchnosti platiti úrok 1 zl 30 kr,

pěší prací robotovat 156 dní v roce, faráři 1 1/2
achtlíku, učitelé po jednom snopu od všeho obilí. Rkp
5047 fol. 14.

Dne 25. února 1840 držel chalupu Antonín Mařenec s
manželkou Kateřinou za 650 zl. Polí bylo při ní 4 jitra
617 čtv.s., zahrada 343 útv.s. Dle odevzdací listiny z
31. května 1870 přešlo právo vlastnické na Františka
Mařence. Rkp Kniha activ a pasiv.

Čp 64 staré, 42 nové

Dne 3. května 1849 nechává Kateřina Malá vložit do
pozemkové knihy zápis - Dle knihy A jest zápis mého otce
Františka Nechvile na onen na chalupu, na vrchnostenském
místě postavenou pod Nrem popsání 64, při které se jedna
zahrádka, který zápis však dosavade v gruntovních knihách
není a tak po jeho smrti by měl jeho dceři připsán býti,
což se dodatečně stalo.

Dle zápisu z 10. dubna 1846 vlastnil chalupu za 200
zlatých František Nohejl, od 3. srpna 1849 za 200 zl
Kateřina Nohejlová, ovdovělá Malá. Rkp Hlavní kniha activ
a pasiv.

Čp 43 nové, 32 staré

Po Václavovi Štastném ujala chalupu dne 30. října 1835 za
200 zl Marie Haklová, na základě trhové smlouvy z 25.
května 1877 vloženo právo vlastnické na Františka Sýkoru
a jeho manželku Marii.

Čp 44

Panskej mlejnc pod odsadním vinořským rybníkem stojící.
Při tomto panském mlejnci se jedno složení a 1 stoupa a
stavení chatrné, též kousek role vedle strouhy pod 3
věrtele, jakož také kousek trávníku pod 1 kopu sena
vynachází, kterýž nyní mlynáři cvrčovskému pod roční
činži 15 zl, poněvadž nad ním ležící rybník strhanej a k
vyvážení zanechán byl, když ale teď opravený rybník zase
spravený a vodu míti bude tehdy předešlá činže z takového
mlejna k placení přijde jiná, totiž 39 zl 40 kr.
Léta Páně 1749 dne 24. dubna na poníženou žádost Jana
vlastního tehdejšího mlynáře Valchovského - Matěje Sylaby
obdrženého vrchnostenského dekretu, datum jest ve Švihově
dne 20. Obrís 1748 - tento mlejnc s jedním složením, celým
stavením a kouskem pole pod 3 věrtele vejsevku vedle
strouhy a břehu ležící, spolu s kouskem trávníku pod 1
kopku sena jemu zaprodán dědičně míti chtěl, poněvadž ale
pravený Jan Syllaba mezi tím časem prostředkem časné
smrti z tohoto světa povolán byl, pročež vejš opáčený
mlejnc jeho otci matějovi Sylabovi tímto právem kupeckým a
dědičným užívání za summu 250 zl rejnských zachován
jest.

Při tom bude míti také pravený držitel tohoto mlejna z důchodu milostivé vrchnosti od každého mletí panského sladu na várku 24 kr peněz, z pivovaru soudek piva Marka tak řečeného, 10 pinek držic pasírování, naproti čemuž ale jeho povinností bude slad na každou várku dobře semlít, mlejn panský sladovní ve Kbele se nacházející vždycky v dobrém stavu zachovávat a tu všechnu drobnou správu bez ouplaty k němu přináležet, též také vždycky jej dobře rychtovat, kdyby nějakou velkou správu potřeboval tehdy takovou ihned časně oznámiti má, tak aby co by komu scházelo, se opatřit mohlo, jakož také ten vejš pravený rybník podsadnický, z toho voda ke mlejnu běží, nikdy přes vykazovanou míru pod skutečnou pokutu od vody vztahovat se opovážil nemá z obzvláštní příčiny, poněvadž ten rybník skromný rozchod neb chobot má, takže ryba z ohledu toho také špatnou pastvu míti může. Lidem, kteří k němu s melivem přijedou, bedlivě a beze všeho fortele sloužit, od panské čeledi jako i mlatců žádné obilí buď jakékoliv nikdy nepřijímat. Kdyby přes čs pravený mlejnc nynější držitel neb dědicové jeho do jiných rukou odprodati měli, tedy pokaždý milostivá vrchnost první právo kupce si zanechává.

Dne 24. dubna 1760 zhandloval si Sylaba ten mlejnc s Františkem Vsetečkou, valchovským mlynářem za 250 zl. Povinnosti k vrchnosti platiti úrok o sv Jiří a o sv Havlu po 19 zl 30 kr. Rkp 5030 fol. 20 f. 1. 4.

Zápis na mlýn vinořský Václava Roztočila po svém otci Josefovi Roztočilovi 20. května 1805.

Dle z 9. května 1805 narovnaní postoupila vdova Marie Roztočilová, nyní provdaná Mašková, též její dcera provdaná Šnajdrová, ten ve vsi Vinoři Nro 44 po Josefovi Roztočilovi pozůstalý pod podzadním vinořským rybníkem stojící mlýn, jenž se vynachází s jedním složením, s jednou stoupou, ku kterému patří kousek pole vedle strouhy jakož i kousek trávníku pod 1 kopku sena a ostaní k tomu mlejnu patřící náradí a zahrádkou, který dle narovnaní jim, též synu Václavovi Roztočilovi na 3 stejné díly patřiti má, jakožto pravým dědicům v ceně 4000 zl. Povinnosti nového držitele - do vrchnostenského důchodu platiti o sv Havlu a sv Jiří po 19 zl 30 kr a daně 39 zl, za ten od milostivé vrchnosti vedle mlejnské strouhy od rybníka dolů ke mlejnu dědičně obdrženy břeh, který v sobě 90 čtv. sáhů vynáší, vrchnosti platiti 1 zl, mlýn pod svou starostí mít, v něm všechn slad naproti obecní mírci 10 pinet a zaplacení 24 kr platu s panskýma volma do mlejna odvésti musí, kdyby ale správy na mlejně zapotřebí bylo, to musí na panské kanceláři ihned ohlásiti, rybník při jeho mlejně pod pokutou 10 říšských tolarů nestahovat, panskou čeládku i jiné cizí lidi vždy s melivem ochotně odbejvat, v noci dovezené obilí od

nikoho nepřebírat. Ryb chytání v rybníce se vystříhat ani s flintou někam chodit, neb kdyby přistižen byl, může býti mlejna zbaven být. Při tom se obzvláště vyhrožuje, že kdyby mlýn tento v cizí ruce prodán býti měl, milostivá vrchnost předním kupcem býti má.

Ke svému pastornímu otci Josefovi Maškovi a své matce až do jejich smrti jménem vejminku každoročně 30 zl vyplácet, 2 str ječmena, 2 str žita ve dvou lhůtách vydávati, jeden díl o sv Jiří, druhý o sv havlu. Anna, manželka Václava Roztočila, vlasní dcera Leopolda Vihnánka z Vinoře, přinesla do mlýna věnem 1000 zl, 2 krávy, 3 ovce, verškosten, rozličné nádoby od cejnu za 200 zl, od mědi za 13 zl, 9 kusů peřin a k tomu povlaky za 15 zl, celkem činil její přínos do mlejna 1312 zl, který si nechala na mlejně knohovně zajistit. Rkp 5053 fol. 87.

Dne 19. prosince 1810 prodal Václav Roztočil s manželkou Annou ze vsi Vinoře Nro 44, ten svůj mlejn o jednom složení a jednou stoupou Tomáši Zichovi za 3500 zl. Od něho koupil mlejn 27. května 1811 Václav Štastný za 11.220 zl. Rkp 5053 fol. 147.

Leta Páně 1760 dne 24. dubna Josef Syllaba zhandloval mlejnc s Franzem Vsetečkou, mlynářem Valchovským v šacuňku 250 zl pod podsadním vinořským rybníkem stojící, jenž se vynachází o jedno složení a jednou stoupou, ku kterému patří kousek pole pod 3 věrtele vedle strouhy, jakož také kousek trávníku pod jednu kupku sena. Z téhož mlejncu byl povinen skládati ročně nájem vždy o sv Havlu 19 zl 20 kr, při sv Jiří 19 zl 20 kr. Při tom bude míti na starosti panský slad ve Kbely, od takového mletí se jemu kasíruje peněz hotových 24 kr, soudek piva Marku tak řečeného pod 10 pinet. Kdyby nějaká správa na tom mlejnci byla, tak ji ihned sám spraviti má a na kanceláři ji ohlásit. Rkp 5052 fol 83.

Leta Páně dne 24. dubna, kterak roku 1747 Matěj Sylaba panský mlýn Valchovský za 400 zl zakoupil, takový též skutečně zaplatil, napotom jej svému synu Josefovi Sylabovi dědičně odevzdal. Mezi tím se přihodilo, že se svej milostivé vrchnosti zpronevěřil, tak tedy ten mlejn Valchovský s jedním složením a s jednou stoupou se svým švagrem ve Vinoři na mlejně pozůstávajícího, zhandloval a zhandlovat musil, takže budoucně žádnou pretenzi požadovat nemůže. Rkp 5052 fol. 91.

Měl jest on František Vsetečka nadřečený mlejn od milostivé vrchnosti za 400 zl postoupený až do své smrti v držení a vládnutí svému, při kterém novou stodolu s jedním sklípkem vystavěl, pak strop na latě vyhotoviti

nechal, pročež z ohledu a nákladu téhož mlejna takovej za 600 zl sobě šacoval, při rozmnožení pak ale nemoc a své churavosti dle kšaftu a poslední vůle své a zdravého ještě rozumu mlejn tento staršímu synu Františkovi Všetečkovi v tej sumě 600 zl dědičně odkázal, kteroužto napotom summu otec synu Františkovi k jeho náležitému na hotovosti zapravení rozepsal, totiž - pro sebe zanechal si otec 200 zl, Františkovi synu staršímu jakožto hospodáři 200 zl a Josefovi mladšímu synu též 200 zl.

Dne 22. února 1822 dle projednané pozůstalosti po zemřelém Josefovi Urbanovi pozůsalá vdova Anna Urbanová, která si nechala připsati polovici mlejna s podmínkou, že vyplatí svým dětem 3000 zl. Vdova se provdala za Josefa, vlastního syna Václava Hanzalíka z Dřevčic, kteý pravenou summu kupní složil pro Urbanovské děti do sirotčí pokladny vinořského panství a převzal mlýn označený číslem popisným 10. Rkp 5052 fol. 34.

Dne 28. dubna 1828 Josef a Anna Hanzalíkovi prodali ten jim ve vsi Kbele ležící mlýn Nro 10 tak nazvaný Valchovský za 2000 zl Vojtěchovi Hloupýmu a jeho manželce Eleonoře. Rkp 5046 fol. 9.

Od manželů Václava a Anny Brodských převzal mlýn za 3450 zl Václav Brdlík pro jeho syna Josefa Brdlíka, jemuž vložen do knih 3. června 1829. Rkp 5046.

Dne 1. Septembris 1847 žádal Karel Charvat o zapsání jeho vlastního mlýna do pozemkových knih, který koupil od Antonína Brejchy za 2293 zl. Rkp 5020 fol 249.

Čp 44 nové, 65 staré

Od 14. června 1807 držel chalupu Andreas Vandauer, od 4. června 1852 za 200 zl Kateřina Koubová, provdaná Lominová, dle přání kateřiny Lominocvé převzal chalupu za 200 dne 20. září 1854 Jan Lomín, od 12. srpna 1867 vlastnil Josef Pokorný s manželkou Teresií za 765 zl. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 54 st., nové 47

Zápis Matějovi Ebregdovi.

Leta Páně 1793 dne 1. Mai od strany slavného vrchnostenského ouřadu Matěj Ebregdon panský grunt pod polem řečeným straň, pro vystavění chalupy šířky 2 sáhy, délky 8 sáhů s dvorečkem pod 4 sáhy šířky a 6 sáhů délky vyměřeny mu byl „kde chaloupku sobě vystavěl“ a vrchnost mu ji pod Nrem Constr 54 vložila do pozemkové knihy, k jeho manželky a budoucím jeho užívání. Povinnosti -

platiti vrchnosti úrok 3 zl ročně, 13 dní robotovat pěší prací, posilky z jedné vesnice do druhé konat i veškeré práce jako jiní podruzi. Rkp 5030 fol 27 3/4.

Když při oné k vyjednání pozůstalosti po Matějovi Eberzovi dne 6. května 1822 držané komise pozůstalá vinořská chalupu Nro popsání 54 pozůstalému nejstaršímu synu Josefovi Eberzovi za 225 zl 3,5 kr proti převzetí zouplna od něho dluhů per 21 zl 57 kr, pak zaplacení podílů jeho sestrám Kateřině, Mandaleně a Dorotě, každé po 40 zl 43 kr proti 5 % úroku připadla a jemu se také tedy pod jedním vším právem a břemeny, jak předkové jeho takovou užívali a on Josef Eberzon, nyní voják z prvního batalionu myslivců s jeho poručíkem Matějem Bubeníčkem a jeho švagrem Josefem Beranem dne 11. září 1831 předstoupil a představil, že tato chalupa den ode dne schází, on vojákem jest a na takový způsob nejen on, nýbrž i také jeho sestry o otcovský jejich podíl přijíti mohou, kde jeho švagr Josef Beran a s jeho manželkou Kateřinou tuto chalupu proti tím závazkům a vyplacení podílů k jeho od 120 zlatých CM, pak k spořádání vši jakéhokoliv dluhů potvrzení žádal a v následku toho zavedení slavné cís. komando prvního batalionu myslivců v tom dne 3. března b.r. svolilo, by Josef a Kateřina Beranovi manželům, tato chaloupka proti těm před stojícím vejmkám do vlastnosti odevzdána byla a oni pro Josefa Ebegeera patřících 100 zl skreze další ourokování složili, tak se jim Josef a Kateřina manželům tato chalupa pod Nrem popsání 54 se vším právem a břemeny, jak předešlí držitelé jej drželi neb právo držet mohli za, takové dle pozůstalostního protokolu z 6. května 1822 po jeho otci Matějovi Eberzovi připadá a tímto také k dědičnému vládnutí do vlastnosti připisuje, s tím přísadkem, všechny dluhy zaplatiti, robotu konat a úrok neb činži vrchnosti platiti a odevzdávat. Zápis do knih 14. ledna 1833. Rkp 5052 fol. 3.

Po svém otci Matějovi Ebreydovi převzal chalupu dne 6. května 1822 za 225 zl 30 kr syn Josef Ebreyda, který ji prodal 12. července 1852 za 284 zl Josefovi Beranovi a jeho manželce Kateřině. Od 29. srpna 1870 držel za 940 zl Václav Bubeníček s manželkou Barborou. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 55 st., 48 nové

Zápis Františka Ovsy.

Dne 1. května 1793 z vlastní mohovitosti vystavěl si František Oves na panském gruntě chaloupku pod Nrem Constr 55 se svolením vrchnostenského ouřadu, šířky 3 sáhy a délky 6 sáhů a malý chlívek s povinností platiti do panské pokladny úrok neb činži 2 zl ročně, robotovat

pěší prací 13 dní, vykonávat posilky z jedné vesnice do druhé a veškeré jiné práce jako jiní podruzi v obci. Rkp 3050 fol 27/5.

Od 11. října 1833 držel Václav Ričl s manželkou Dorotou, rozenou Ovsovou, za 361 zl 6 kr. Od 20. prosince 1833 Dorota Ričlová, provdaná Duffková, která připsala polovici chalupy 31. prosince 1841 Jiřímu Duffkovi, na základě svatební smlouvy z 24. října 1853 mezi Josefem Duffkem v zastoupení svého otce Jiřího a Doroty Duffkových jako ženichem a Lidmilou, v zastoupení jejího otce Jana Fojta, převzali noví manželé chalupu v ceně 220 zl, po smrti svého manžela nechává si vdova 30. dubna 1869 připsati jeho polovici chalupy. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 57 staré, 50 nové

V následku protokolu dne 12. října 1848 strany vyjednání pozůstalosti Václava Vejšnajdra zavedeného, se ta na panském místě stojící chalupa pod Nrem 57 ve Vinoři, dále jedna truhla, 1 větel, 1 železnej rejč, travní kosa, synu Janu Vejšmídovi na základě dědičného přihlášení naproti tomu do vlastnosti připisuje, že zaplatí všechny dluhy a do 4 neděl složí dědičné podíly svým sourozencům, že konečně kateřině Hofmanový 1 almaru vydá a vlastní matce Barboře Vejšmídové v tý chalupě až do její smrti svobodný byt, totiž ten kvelb vykáže a při něm dva chlívky až do její smrti užívat ponechá. Rkp 5030 fol 209.

Dne 19. června 1846 Jan Vejšmíd prodal Janovi Fojtovi, ten jemu dle knihy kontraktní Nro I 101 209 vlastně přináležející chalupu pod Nrem popsání 50/57 ležící za mezi sebou dobrovolně umluvenou summu 308 zl. Ten na této chalupě pro vdovu Barboru Vejšmídovou pojištěný vejmínek, pozůstávající z jednoho kvelbu se pro ní zanechává. Fojt držel chalupu jen do 19. června 1848, kdy ji prodal za 300 zl Josefovi Němečkovi a jeho manželce Marii z benátského panství. Rkp 5039 fol. 319.

Dne 10. listopadu 1852 na žádost a s přiloženou smlouvou uzavřenou mezi manžely Josefem a Marií Němečkovou a mezi Josefem a Janou Černými ve Vinoři z 16. června 1811 se na usedlost Nro 50 staré, 57 nové ve Vinoři k cíli přenešení vlastnosti této živnosti v ceně 340 zl se převádí na manžele Černých. Rkp 5039 fol. 362.

Čp 51

Zápis na chalupu Doroty Janatkovy

Dne 1. května 1793 pozůstalá manželka Dorota, po zemřelém Janovi Janatkovi snažně žádala o vyhotovení

zápisu na chaluppu pod Nrem 54, kterou z vlastního svého jmění na počátku tak řečeného Šimonovského rybníka pod hrází s povolením milostivé vrchnosti vystavěla a která chalupa v šířce 9 sáhů a 11 střevíců a v délce 6 sáhů a 3 střevíce a pod okny přivtělenou zahrádku v šířce 2 sáhy 3 střevíce obsahuje. Když žádné překážky se nevyskytly byla jí a jejímu zůstalému synu Františkovi Janatkovi pod Nrem, Constr 51 připsána. Povinnosti držitele k vrchnosti - platiti jménem činže 30 kr, obci 30 kr, 13 dní robotu vykonávat. Rkp 3050 f B 5.

Čp 63 staré, nové 51

Dne 30. října 1847 Mandalena Wolfová, držitelkyně chalupy prodala ji se zahradou při ní ležící za 440 zl Josefovi Loblovi a jeho manželce Barboře. Rkp 5030 fol 261.

Na základě smlouvy tržové prodali manželé Jan Vostrovský a Marie, uzavřené 1. června 1863 svou chalupu za 290 zl Václavovi Vodvářkovi a jeho manželce Anně. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv

Čp 53

Zápis Tomáše Mullera

Leta 1793 dne 1. května s povolením vrchnostenské kanceláře vystavěl sobě Tomáš Muller návesní chaloupku na pozemku pod 3 sáhy šířky a 7 sáhů délky 3 střevíce, pročež se mu tato chaloupka k vlastnímu jeho a jeho budoucím pood Nrem Constr 53 připisuje s podmínkou, že bude platiti důchodu ročně úrok neb činži 2 zl, robotovati pěší prací 13 dní, posilky z jedné obce do druhé vykonávat. Rkp 5030 fol. 24/5.

Zápis Janu Nekolnému po Tomášovi Mullerovi -

Dne 16. února 1814 předstoupil Tomáš Muller před slavnou kancelář vrchnostenskou a poslušně přednesl, že on tu svou ve vsi Vinoři na vrchnostenském gruntě pod Nrem constr. 53 stojící na svůj náklad vystavěnou a sobě zápisem stvrzenou chalupu svému zeti Janovi Nekolnému a spolu jeho manželce Barboře, rozené Mullerové, dne 20. května 1805 do jejich vlastnosti postoupil za 400 zl, která summa ve vídeňském vejruňku dle kursu 310 zl 4 1/2 kr vynáší. Na kupní částku složil Nekolný svému tchánu dle důkazů svatební smlouvy z 20. května 1805 v hotovosti 200 zl, druhých 200 zl si nechal odstupující otec jako hypoteku na chalupě, kterou částku měl kupující spláceti ročně po 10 zl. Povinnosti držitele - vrchnosti platiti úrok 2 zl z pozemku, na kterém chalupa stála, ruční prací robotovat ročně 13 dní, vykonávat posilky z jedné vesnice do druhé. Rkp 5047 fol. 27.

Zápis od Jana Nekolného z Vinoře vdově Kateřině Leblové na odstoupení chalupy ve Vinoři pod Nr 53.

Leta Páně 1814 dne 15. února koupil Jan Nekolný z Vinoře s povolením vrchnostenského ouřadu od vdovy Kateřiny Leblové po jejím zemřelém manželé Janovi Leblovi ve vsi Vinoři pozůstalou živnost. Mimo umluvenou cenu za tu živnost přidal Jan Nekolný vdově Kateřině Leblové a jejím dětem, jemu a jeho manželce ve vsi Vinoři pod Nrem 53 posedírující chalupu se vším k ní právem a příslušenstvím, jak takovou on sám užíval s tím doložením, že oni Nekolovský manželé na tyto chalupě nic více k pohledávání nemají. Taková chalupa se tedy vdově Kateřině Leblové a jejím dětem připisuje do jejich vlastnosti. Dle zápisu Jana Nekolného, který ve vinořské gruntovní knize na listu 27 vtažený má n této chalupě Jana Tomáše Mullera syn Josef 50 zl, dle škály 38 zl 45 kr vynášející k pohledávání, kterýžto 38 zl 45 kr ne vdova Leblová, nýbrž Jan Nekolný zaplatiti musí a on pro jistotu těch 50 zlatých jeho mohovitost do fantu dává. Robotní povinnosti měl konat jako jiní domkáři. Na základě odevzdací listiny zdejšího soudu ze dne 18. března 1875 čsi 5238 vkládá se převod práva vlastnického k tomuto domku Nro 53 ve Vinoři Kateřině Leblové připsaný k rukám Antonie Valterové s právem zástavním na jmenovaný domek pro dědičné podíly Jana Lebla per 80 zl k splácení po 20 zl o sv Jakubu 1875 a 1876 k rukoum Jana Lebla a právo vejminku v uvedené odevzdací listině k rukoum Jana a Marie Leblových.

Čp 77 staré, 54 nové

Na základě odevzdací listiny z 17. dubna 1851 na pozůstalost Marie Černé a její dcery Alžběty připsána vlastnost polovice domku na Jana Černého, na základě trhové smlouvy mezi Janem Černým, sepsané 31. února 1869 připadla chalupa v ceně 570 zl na Jana Duffka a jeho manželku Alžbětu. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv Po svém otci Václavu Vejšmídovi zdědil chalupu 13. října 1845 za 120 zl Jan Vejšmíd, který ji prodal 21. července 1849 za 308 zl Janovi Fojtovi, od 21. července 1849 držel ji Josef Němeček s manželkou Marií za 300 zl, na základě odevzdacího listu z 16. června 1851 převzal Josef Černý s manželkou Josefou, dle odevzdací listiny z 22. srpna 1859 vloženo právo na polovici po Josefu Černém Josefě Černé. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv

Čp 56

Dne 28. června 1822 Mandalena Marková z Vinoře prodala Michalovi Adamcovi ze zlatého kopce, k statku ctěnickému patřícímu, tu po jejím zemřelém manželovi Janovi Markovi zděděnou, ve Vinoři pod Nrem popsání 56 ležící chaloupku ze vším příslušenstvím za 230 zl. Držitel byl povinen vrchnosti platiti úrok neb činži ročně 2 zl, robotovat pěší prací 13 dní ročně, vykonávat posilky.

Na základě vyjádření obecního představenstva vsi Vnoře z 25. dubna 1871, pak odevzdací listiny z 31. března 1871 na pozůstalost Václava Adamce, vložen převod práva vlastnického na domek Nr 56 v ceně 200 zl na Josefa Antoše.

Čp 17 staré, 56 nové

Dne 17. března 1848 Marie Kirchnerová provdaná Tichá, prodala Marii Tiché z Michle jí dle knihy II fol 112 vlastně patřící chalupu pod Nrem popsání 17 ve vsi Vnoři se vším právem a povinnostmi za summu mezi sebou sjednanou za 200 zl stříbrné mince. Rkp 5035 fol 3/5. Dne 17 augusty 1848 koupil dle smlouvy mezi sebou sepsané domek od Marie Kirchnerové za 200 zl Františkovi Němečkovi a jeho manželce Marii, od 31. ledna 1852 držel za 240 zl Václav Fridrich s manželkou Marií dle odevzdacího listu z 30. prosince 1872 vloženo právo vlastnické na domek nezletilému Josefu Fridrichovi. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 45 st., nové 58

Dne 13. srpna 1773 vystavěl sobě Jan Janoušek na svůj vlastní náklad dle obdrženého dekretu z 25. Septembris 1772, též s povolením obce vnořské, ve Vnoři na obecním gruntě chaloupku, 26 sáhů délky, 7 sáhů šířky se zahrádkou délky 8 sáhů, šířky 1 1/2 sáhů, kterážto sice nadpravený Jan Janoušek až do nynějšího času bez zápisu užíval, pročež poslušně žádal, by jemu od strany vrchnostenské zápis udělen a takový v knihách gruntovních zapsán byl. Z té tedy řečené chaloupky pod Nro 45 jemu Janovi Janouškovi, manželce a dětem jeho vložena do knih s podmínkou, že bude vrchnosti platiti úrok 35 kr ročně a 13 dní robotovati pěší prací na panských polích, obci platiti též nájem 35 kr. Rkp 5030 fol 27/6.

Zápis Josefa Janouška po jeho otci Janovi Janouškovi na onen ve vsi Vnoři pod Nrem 45 stojící domek.

Dne 9. června 1810 Vážic Jan Janoušek, obyvatel a mistr truhlářský ze vsi Vnoře, že skrze sešlý svůj věk, sám sebe dále živiti v stavu není, odevzdal a prodal ten svůj jemu dle knihy gruntovní fol. 27 náležející ve vsi Vnoři se nacházející domek svému nejmladšímu synu Františkovi Janouškovi, rovněž mistru truhlářskému, za mezi sebou umluvenou částku 150 zl. Nový hospodář byl povinen svého otce až do jeho smrti živiti a jej, jak na syna sluší ctíti a po jeho smrti slušný pohřeb mu vystrojiti.

Povinnosti nového držitele k vrchnosti - platiti císař. král. daně, vrchnosti úrok neb činži 35 kr, robotovat pěší prací 13 dní, obci platit ročně 35 kr nájmu z pozemku, na němž chalupa stála, posilky jako jiní domkáři vykonávat z jedné do druhé obce. Rkp 5047 fol. 26.

Dne 18. prosince 1825 Josef Janoušek z VINOŘE prodal Josefovi Janouškovi z Radonic pod Nrem 45 na obecním gruntě ležící chaloupku se vším k ní příslušenstvím za 470 zl W. W. Povinnosti zůstaly stejné jako při předešlém hospodáři.

Kdyby se státi mělo, že by prodávajícímu Josefovi Janouškovi nějaké štěstí se nahodilo k jeho lepšímu, tak on také podle dobrého srovnání od vejminku tuto odstupuje. Rkp 5057 folio 76.

Dle smlouvy z 26. června 1826 vlastnil usedlost za 470 zl Josef Janoušek. Od 18. ledna 1857 za 227 zl 30 kr převzala polovici domku po svém zemřelém manželci Barbora Janoušková provdaná Pokorná, která prodala domek 9. března 1861 za 600 zl se zahradou Barboře Pokorné, od 21. ledna 1868 držela za 1200 zl Anna Pokorná, dle trhové smlouvy z 9. února 1866 koupil dům od Pokorných za 1130 zl Jan Škorpil s manželkou Kateřinou, od nich přechází vlastnictví domku od 9. listopadu na Annu Pokornou, od 26. listopadu 1869 nacházíme domek v držení Marie Janouškové v ceně 926 zl. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 58

Zápis Josefa Machače na domek po jeho otci Matějovi Machačovi pod Nrem 58

Dne 30. listopadu 1823 přepouští a docela popustil Matěj Machač, tu jemu dle staré knihy fol. 28 přináležející ve VINOŘI pod Nrem 58 ležící drnovou chaloupku svému synovi Josefovi Machačovi k jeho budoucímu vládnutí a užívání za 118 zl. Nastupující syn byl povinen svého odstupujícího otce ponechati v bytě až do jeho smrti, byl povinen platiti císař. král. daně, do důchodu vrchnosti platiti úrok neb činži 1 zl 10 kr, robotovat pěší prací 13 dní a vykonávat posilky z jedné obce do druhé jako ostatní podruzi. Josef Machač zemřel 11. července 1857, jeho manželka Anna 18. Augusty 1873 a domek převzal 25. května 1875 syn František Machač.

Čp 11 st - 61 nové

Václav Kukla

Václav Kukla vystavěl si vlastním nákladem na gruntě milostivé vrchnosti roku 1723 chaloupku, při které ani pole ani luk nebylo, proto také onera jinší nésti nemusel, kromě jak dále poznamenáno. Do důchodu platil vrchnosti 3 kopy, má platiti až do roku 1726. Byl povinen od jedné vesnice do druhé s posilkami choditi, hnůj rozhazovat, na panském poli sekat žito a pšenici, pomáhat při děláni sena a otavy, hlavatici sázet na panském poli. Leta Páně 1738 dne 1. září dokazuje kniha gruntovní vinořská sut folio 238, že Václav Kukla na svůj vlastní náklad návesnickou chaloupku na gruntě milostivé

vrchnosti vystavěl, která jemu dne 23. prosince 1738 připsána byla s povinností platiti vrchnosti úrok 30 gr, vykonávat posilky z jedné vesnice do druhé. Rkp 5030 fol 26/1.

Dne 19. listopadu 1769 předstoupil Jan Kukla s rychtářem vinořským Jiřikem Janatkou na kancelář jeho hraběcí milosti a poslušně přednesl, že by po svých v Pánu zesnulých rodičích z tý řečený chaloupky, kterou jeho otec na svůj náklad byl vystavěl, pravý dědic byl a poněvadž úřad jeho milosti žádný neústupek v tom neshledává, nařídil prošacování domku, který se stal u přítomnosti rychtáře Jiřika Janatky a 2 konšelů, totiž Václava Antoše a Jana Vidry, na summu 25 kop 4 gr a připsána Janovi Kuklovi se stejnými povinnostmi jako předešní držitelé. Rkp 5030 fol 26 - 2/3.

Leta 1793 dne 1. května přednesl Jan Kukla na vrchnosteské kanceláři, že on svou chaloupku, jak ji převzal od svého otce, prodává svému jedinému synu Josefovi Kuklovi za summu 30 kop (Rkp 5030 fol. 25/6).

Dne 24. listopadu 1852 Josef Tomek s manželkou svou Annou koupili od Matěje a Alžběty Tomkových dne 21. března 1852 chalupu pod číslem novým 61 a pod 11 starým za 100 zl. Rkp 5039 fol. 256.

Dle smlouvy z 21. března 1852 převzal domek v ceně 100 zl od Matěje Tomka a jeho manželky Alžběty - Jan Tomek. Dle tržové smlouvy z 14. ledna 1874 vlastnila chalupu za 2075 zl Aloisie Charvátová. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 12, nové 62

Chalupa návesní nová Václava Křivánka.

Předstoupivše Václav Křivánek před vrchnostenskou kancelář vysoké exelence vinořské, poslušně prohlásil, že by on sobě rád návesní chaloupku na svůj vlastní krejcar vystavěl a jsouce to místo na gruntech vrchnostenských, však ale obci vinořské patřící, pročez jemu jak od vrchnosti tak i od obce popřáno, aby on sobě takovou chaloupku vystavět mohl, aby v obci dobře a pokojně žil, vrchnosti platil jménem úroku 30 kr, obci též 30 kr. Musel však ale náležitě s jinými dílo panské, když se mu nařídí, s druhými podruhy na dílo jíti. Zápis do knih vložen 20. ledna 1789.

Po smrti Václava Křivánka, pozůstalá jediná dcera, která domek zdělila se provdala za Josefa Reitenhamra, s kterým měla 4 děti - totiž Václava, Josefa, Františka a Teresii, pak ovdověla. Chaloupku převzala 5. ledna 1795 Josefa Šimáčková. Rkp 3050 fol. C fol. 6-7.

Na základě smlouvy, uzavřené 1. listopadu 1838, mezi Janem Šimáčkem co odstupujícím a Václavem Šimáčkem co nastupujícím a Veronikou Šmidlik co nastupující z 20. září 1862 vkládá se na usedlost Jana Šimáčka právo vlastnické k této usedlosti v odstupní ceně 400 zl na

Václava a Veroniku Šimáčkových a právo zástavní na podíly po 15 zl dle rozhodnutí soudu okresního v Karlíně z 6. listopadu 1865.

Na základě smlouvy uzavřené mezi Václavem a Veronikou Šimáčkovými manželi, přešlo právo vlastnické na chalupu pod Nrem 12 na manželi Jan a Kateřina Holec v ceně per 640 zl s povinností vejminku pro Václava a Veroniku Šimáčkovský manžely. Zápis vložen do knih 3. února 1868. Na základě odevzdací listiny z 30. listopadu 1870 vkládá se právo vlastnické na polovici domku čp. 62 nové, 12 staré ve Vnoři, dosud Kateřině Holcové připsané k ruce Jana Holce za 165 zl. Dle smlouvy z 9. května 1871 převádí se vlastnost celého domku v ceně 1000 zl k rukám Josefa a Anny Tomkových.

O chalupě se v poslední pozemkové knize - activ a pasiv - nečiní žádná zmínka - roku 1875 - snad zbořena, bez jakýchkoliv poznámek.

Čp 63 nové

Dne 29. ledna 1821 stala se smlouva svatební mezi Josefem Vostrovským z obce Kostomlátek, panství VINOŘE jako ženichem a Kateřinou Zárožeňkou z obce VINOŘ jako nevěstou, dle níž nevěsta Zárožná obdržela od svého otce Ignáce Zárožeň jednu drnovou chaloupku ve vsi VINOŘI pod Numerem 63 v ceně 300 zl, kterou věnovala svému nastávajícímu manželvi Josefovi Vostrovskému k spoluvládnutí. Otec ženicha dal svému synovi protivěnem 300 zl.

Čp 15 st., 64 nové

Grunt (osmý) chalupa Martina Kubanta a nyní nového hospodáře Václava Horkého.

Náleží k ní rolí orné v pěti kusech 3 kopy záhonů, držitel platil úroku o sv Jiří ročně 30 grošů, o sv Havle 30 gr, za slepice po 10 kr odváděl 2 kusy.

Dne 12. února 1676 ujal tuto chaluppu Václav Horký, kdysi Martina Kubanta, za 75 kop míšenských. Po jeho smrti byla připsána 12. července 1701 chalupa, na stavení velmi sešlá, za 60 kop, beze všech závazků, jen na splátky po 2 kopých ročně Bohuslavovi Kopřivovi s přídavkem 1 klisny, půl vozu pluhu, bran a s jednou starou sviní plemenicí. Po svém otci ji zdědil 4. No-vembris 1706 za 70 kop syn Václav Kopřiva, od něho ji ujal za 70 kop zápisem z 20. května 1708 Jakub Veselý, po něm přebírá 15. února 1709 chalupu „skrze nešťastný oheň spálenou“, kterou musel Veselý znovu vystavět, Jakub Bambásek. Od pozůstalé vdovy Lidmily koupil chalupu 9. ledna 1710 za 90 kop Jiřík Srb. Po jeho smrti se přiženil k vdově Václav Chalupa a zápisem z 3. dubna 1727 byla mu „na čas“ připsána do zrostu nejmladšího syna a právního dědice. Dne 1. října 1733 ujal tuto po svém nebožtíkovi otci Jiřím Srbovi, na které po 20 let hospodařil jeho otčím s matkou Václav Chalupa s podmínkou, že jemu Martinovi Srbovi staršímu, mladší bratr Jiřík, který k hospodaření schopen nebyl a jemu dobrovolně chalupu přepouští, za odstoupení chalupy zaplatí hotových 10 kop míš. a že bude matce i otčímovi vydávati vejminek. Dle knihy purkrechtní fol. 126 se vynašlo, že tento pololánní grunt Martin Srb v Letu 1733 dne 1. Xbris od otčímá Václava Chalupy (na kterémž s jeho máteří 20 let hospodařil) se vším k němu příslušenstvím k svému a budoucím svých k užívání a vládnutí v summě 123 kop gr míšenských byl jest ujal. A poněvadž jeho vlastní máteř s otčímem ještě za svého živobyťi zde zůstane, pročež oni sobě svobodný byt, po 2 str žita na zimu a 2 věrtele ječmena na jaře, každoročně sobě vymíňují. Kdyby ale máteř zemřela, tedy otčím jen toliko polovici všeho užívat má. Kdyby se otčím znovu oženil, pozbyde všeho. Grunt šacován na 106 kop. Zápis do knih vložen 1. května 1738.

Sejdouce z tohoto světa Martin Srb, zanechal po sobě s druhou manželkou Mařenou s jedním desetiletým synem a 4mi dcerami, kteréžto všechny nezletilé jsou a k hospodaření neschopny a poněvadž ona Mařena vdova zase sobě za manžela Martina Nováka pojala, z té tedy příčiny vrchnostenská kancelář tuto živnost až do zrostu a dospělých let sirotka Jana, jemu v předcházejícím šacuňku připsala zápisem z 3. července 1746.

Dne 30. ledna 1750 dle předešlého šacuňku jest tato živnost Martinovi Novákovi, který sobě pozůstalou vdovu Mařenu po neb. předešlém hospodáři Martinovi Srbovi za manželku pojál, až do zrostu dědice, postoupená, poněvadž ale předešlý držitel Martin Novák dílem pro nemožnost a pro také jeho velkou neschopnost tuto živnost velmi spustil, robotu a jiné povinnosti nevykonával nejsouce ale předešlý dědic k hospodaření schopný, protož vrchnostenský úřad za dobré uznal, aby pravená živnost do zrostu tohoto dědice dále se nezruinovala, by takovou Jan Klymeš, vinořský kovář takovou k svému užitku na 12 let ujal a to v šacuňku 120 kop s přídavkem páru koní, vozu, 2 krav, pluhem a branami. Přičemž také rozličné jiné potřeby hospodářské, jako také některý kus peřin dle šacovaného inventáře jemu Janovi Klimešovi se zanechává, které on budoucně při odevzdávání této živnosti vrátit musí a povinen jest.

Předstoupivše před tyto knihy purkrechtní Jan Klymeš, tehdejší kovář vinořský a na tomto pololáním gruntě tak řečeným Čermákovským, na ten čas ustanovený hospodář, poslušně přednesl, že ačkoliv on tento grunt ke své ruce na 12 let jest ujal, nic však měně, ale poněvadž on do let přichází, obzvláště ale aby jeho řemeslo, též panské dílo tím lépeji fedrovati mohl, že více pravený grunt Franzi Maxovi na těch ještě zpátkem stojících 9 let k jeho hospodaření dobrovolně přepouští ato sice na tento způsob, že on Jan Klimeš nastupujícím novému hospodáři této živnosti zanechává - předně všechno naložené zlepšení na stavení, které písemně má, též pár koní, vůz a jiné potřeby, jakož i také všechnu potřebnou slámu pro koně na řezanku, proti tomu ale zase povinnost bude nového hospodáře, třetí mandel z božího požehnání vydati, a ostatní vše on Franz Maxa si ponechatí může.

Poněvadž Martin Srb r. 1745 v Pánu zemřel a po sobě dva sirotky, totiž syna Jana a Annu dceru zanechal, které pro dětinství k hospodaření se hoditi nemohly, z nichžto Jan pravý dědic jest, bylo na kanceláři vinořské učiněno, by tento půllání grunt do zrostu Jana právního dědice, prozatím se zaopatřil, což se i učinilo, takže Martin Novák jakožto otčím, jenž sobě vdovu za manželku pojál, šest let, po jeho času Jan Klimeš 3 léta, potom František Maxa sedm let za hospodáře ustanoven jest. Stalo se pak, že dědic pravený dosáhl svých let, a sobě Franze Maxy

dceru za manželku pojal a že posledně jmenovaný držitel dle smlouvy manželské ještě 2 léta hospodařiti měl, takovou živnost dobrovolně postoupil jemu dědicovi u přítomnosti rychtáře vinořského Josefa Schneidra za 120 kop míšenských. Zápis učiněn 1. ledna 1760.

Nový zápis Josefovi Srpovi po otci svém Janovi Srpovi.

Dne 9. Xbris 1789 předstoupil Jan Srp před vrchnostenskou kancelář ve Kbelích a oznámil, že pro nedostatek síly na své v držení mající živnosti dále hospodařiti nemůže a proto takovou svému synu Josefovi Srpovi v předešlém šacuňku za 120 kop postupuje. Rkp 5030 fol. 14-15.

Zápis Josefovi Srpovi a jeho manželce Anně po jeho otci Josefovi Srpovi.

Dne 13. dubna 1813 předstoupil před slavný vrchnostenský úřad Josef Srp a poslušně přednesl, že on tu svou ve vsi Vinoři pod Nrem 15 ležící a v knize gruntovní fol 4ho zápisem stvrzenou sedlskou živnost svému synu Josefovi Srpovi a jeho manželce Anně, rozené Fialové, se všemi k té živnosti přináležejícími polmi, lukami a zahradami i se vším příslušenstvím za 750 zl předává. Polí bylo při živnosti 18 jiter 777 čtv.s., zahrada 74 čtv.s.

Povinnosti držitele k vrchnosti - platiti cís. král. daně, vrchnosti úrok 2 zl, potažní robotou pracovat 52 dní v roce, ruční prací 99 dní, k záduší za jednu železnou krávu 8 1/6 krm, za jednu živou krávu 23 2/3 kr. Dle vyměření soudu z 8. dubna 1853 čís. 5283 vlastnil živnost, dle svatební smlouvy uzavřené 2. listopadu 1851, za 3200 zl František Živný s manželkou Barborou.

Dne 24. ledna 1854 v základě oné s Františkem Žitným co ženichem, s povolením jeho rodičů Václava Žitného a jeho manželky Marie, pak mezi Barborou Srpovou co nevěstou, v zastoupení jejich rodičů Josefa a Anny Srpových, uzavřené svatební smlouvy ve Vinoři dne 22. listopadu 1851, pak na základě pozdějšího vyjádření manželů Josefa a Anny Srpových z 6. dubna 1853, na základě oddacího listu vystaveného z fary ve Vinoři z 17. dubna 1853 připsána jim chalupa v ceně 3200 zl. Rkp 5039 fol. 13.

Čp 8 staré, 66 nové

Grunt (šestý) neb chalupa, kde prve nikda nebejvala, nežli budoucně od gruntu Adama Kysely 9 kop záhonů rolí odňato, jsou připsány nynějšímu hospodáři Václavovi Kyselovi jinak Stoličáři a místo jemu vykázány.

Náleží k ní rolí vorných ve třech kusech 3 kopy záhonů. Držitel platil úroku o sv Jiří 30 grošů, o sv Havlu 30 gr, za slepice po 10 kr - 2 kusy.

Dne 12. února 1676 Václav Kysela jinak Stoličář ujal sobě, manželce a budoucím svým chalupu, kde prve nikda nebejvala se vším příslušenstvím za 36 kop míšenských, které splácel po 2 kopých při držení každoročních

oučtech neb soudech. A poněvadž toliko samo pusté místo jest, byly mu odpuštěny kontribuce a roboty s podmínkou, aby vystavěti si chalupu v nejkratší době sobě hleděl." Nemouce svrchupsaný a za hospodáře povolán Václav Kyselo neb Stoličář jmenovaný, jsouce toliko chudý, jen podruh a po ty léta co se byl oženil jen na panském mlatě a denním dílem pracně se živil, tu chalupu vystavět nijakž nemohl, až potom s přičiněním se k tomu od důchodu, k vyzdvižení té chalupy na místě zádušním 12 zl obdržel, tak Václav Černý, ujmouce takové peníze chalupu vystavěl vedle brandejské silnice proti pustému gruntu Sojovskému a proto mu byla připsána zápisem z 12. února 1688 v šacovní ceně 65 kop. Dne 22. března 1698 prodal Černý chalupu Mikulášovi Janatkovi bez závdavku, který pro „těžké časy“ složití také nemohl. Na chalupu složil po celou tu dobu jen 6 kop a 26. února 1701 přebírá chalupu v šacovní ceně 65 kop Václav Hlavička. Po jeho smrti připsána chalupa 7. října 1733 za 98 kop synovi Janovi Hlavičkovi.

Grunt Sojovský, neb Kyselovský, nyní Jan Hlaváček. Vynašlo se ve starých knihách, že 7. 8bris 1733 Jan Hlaváček po svém vlastním otci Václavovi Hlaváčkovi s šestima kopama záhonů rolí vorných, též se všemi případnostmi, za summu 98 kop gr na ten způsob ujal, aby on matce jeho až do smrti jí svobodný byt volně přál, jakož také každoročně na zimu 2 věrtele pšenice a 2 míry žita odevzdával a 2 kopy ročně na hotovosti jí vyplácel. Zápis do knih učiněn 1. 7bris 1738.

Dne 1. Augusty 1741 poněvadž Bůh Jana Hlaváčka prostředkem smrti k sobě povolal a po něm pozůstalá vdova Anna opět svůj stav proměnila a za druhého manžela Martina Procházkou sobě pojala, též toho hospodářství následovným způsobem pojistila a v předešlém šacuňku 80 kop grošů jemu připsala s přídavkem 2 tažných koní, ošacovaných právem rychtářským na 42 kop 51 grošů, s jedním ročním hřibětem za 10 kop 17 gr., jednou krávou s ročním teletem za 7 kop 42 gr 6 denarů, s jednou plemenicí za 3 kopy, vozem, pluhem a branami a se vším osetým obilím.

Dne 21. Novembris 1752, tak jakož předešlý zápis podrobně dokazuje, poněvadž z této živnosti pravá dědička a starší dcera Anna k svým dospělým letům přišla, a sobě také skrze stav svatého manželství hospodářem zaopatřila, pročez tato živnost od předcházejícího hospodáře, se vším k ní patřícím příslušenství, se jí postupuje a to v náledujícím způsobu, totiž - grunt v předešlém šacuňku za 80 kop, pár koní šacovaných rychtářem za 30 kop, kráva dojná za 6 kop 50 gr, plemenice jedna za 6 kop 54 gr, v stavení jedna kamna a studnice, která jest šacována na 10 kop, jakožto také tý druhý dceři, jež napodobně z té živnosti pochází, závazná nastupující hospodyně z té krávy, která se tuto nachází, jedno tele odchovat a kdyby

jí od Boha stav manželský přisouzen byl, jí vejpravu svatební dle možnosti vystrojiti, neméně za dědictví 8 kop vyplatiti.

Týká se vejminku starého hospodáře, jemu každoročně setého obilí, totiž pšenice 1 strych, žita 2 věrtelů vydávat, též jednu krávu na jeho píci chovat, k tomu také jednu komoru a volný byt ve světnici ponechat, a to vše až do jeho smrti. Tím tedy způsobem se opáčená živnost jemu Janovi Stránskému, manželce a i dětem jejich připisuje.

Dne 2. července 1754 - sejdouce z tohoto světa Jan Stránský a zanechaje po sobě jen svou manželku Annu, kteréžto by tato živnost dědičně patřila, ta se ale zase za Václava Mikšovského provdala, proto se jím tato živnost pod hořejším datem připisuje v ceně 80 kop.

Dne 1. května 1793 když nadpravený Václav Mikšovský, ten ve vsi Vionoři pod Nrem 8 a roku 1754 dne 1. prosince v gruntovní knihy položený statek, pro sešlost a churavost věkem, jak jeho tak i jeho manželky Anny dálejc v hospodaření držet již nemohl, předstoupil před úřad vrchnostenský s tou další žádostí, by jejich jedinému synu Antonínovi Mikšovskému a jeho budoucím statek postoupiti mohl. A poněvadž on a ještě nezletilý již dobrým hospodářem se prokazoval a dobře se vždy choval, proto mu vrchnost vložila právo na živnost zápisem z 15. xbris za šacovní summu 151 zl 20 kr. Při živnosti bylo 18 strychů 1162 čtv. sáhů polí a 236 čtv.s. zahrady.

Dne 20. července 1817 odstoupil a odevzdal Antonín Mikšovský z Vionoře na vrchnostenské kanceláři z té příčiny, že skrze sešlost a churavost svého věku, tím více pak skrze pád smrti své, když již k provozování jeho živnosti dostatečný není, jeho jemu ve vsi Vionoři pod Nrem popsání 8 ležící statek se vším k němu patřícími polmi, domácím nářadím svému synovi nejstaršímu Josefovi Mikšovskému, který u slavného císařského hoch und Deutschmeistrovského infaterie regiment v službě stojí, až do povolání doma se vynacházejícímu za 2150 zl. Polí bylo při živnosti 18 jiter 1162 čtv.s. za 2364 zl. Povinnosti držitele k vrchnosti - platiti cís. král. daně, vrchnosti platiti ročně 3 zl 2 kr, k záduší 4 kr, potažní robotou pracovat s 3 koňmi 52 dní, pěší prací 99 dní, faráři odevzdat po 1 věrtelu od všeho obilí, učitelů posnopné.

Zavázal se Josef Mikšovský svému otci pro jeho vyživení na čas jeho života každoročně vydávat - pšenice 2 str, žita 8 str, ovsa 2 str, soli 1 čtvrtci, pak 1 krávu na hospodářově píci vyživit, též za stodolou pod mlat zahrádku, pokojný a teplý byt a komoru jemu ponechat. V následku protokolu z 3. prosince 1849 stran vyměřené na pozůstalost po Rosalii Mikšovské zavedeného se polovice živnosti ve Vionoři pod Nrem 8 pozůstalému manželci

Josefovi Mikšovskému v ceně 800 zl připisuje i s polovicí dluhů vězících na této polovici, jež sám na sebe převzítí se zavazuje s podmínkou, že vyplatí svým dětem Františkovi, Josefovi, Anně a Kateřině po 200 zl a že tyto děti, které až posavade jeho pomoci potřebují z jeho vlastního jmění sám vychová tak, aby jim oné dědičné podíly v summě 800 zl i s vypadajícím intereselem jako čistá památka po matce zůstala. Rkp 5047 fol. 46. Zápis z 3. prosince 1849.

Dne 1. května 1849 Josef Mikšovský prodal Janovi Vondřejcovi jeho vlastní, jemu dle knihy contr Nr II fol. 46 připsanou kontribučenskou živnost pod Nrem 8 jemu připsanou, se vším domovním a hospodářským stavením a polmi výměry 18 jiter 1162 čtv.s., zahrady 236 čtv.s. a přidavkem tří bran, krávy, koně, vozu se vším příslušenstvím i s tou celou letošní úrodou s právem na tak zvané bonifikace za dadoucí lieferuňky za 3800 zl. Nový držitel byl povinen odstupujícímu vydávat vejminek až do jeho smrti vždy o sv Josefu a sv Václavu 1 sáh měkkého dříví rakouské míry, 2 čtvrtce soli, 10 liber másla, pět liber sádla, 8 beček brambor a na hotovosti ročně 5 zl stříbra. Rkp 5039 fol. 341.

Od Josefa Mikšovského ujal usedlost 2. března 1849 Jan Vodřejc spolu s 18 jitrama 1463 čtv.s. polmi a zahrádkou 236 útv.s., od 20. Septrembris 1860 držel Václav Neuhold. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 7 staré, 67 nové

Dne 22. června 1841 Jan Srb, otec, postoupil svému synovi Janovi Srbovi svůj grunt pod Nrem popsání 7 ve vsi Vnoři ležící v šancovní ceně 700 zl, kterou summu musel mu syn dočista v roce 1842 zaplatit, z které částky opět otec jeho měl zaplatiti všechny dluhy. Otec Jan Srb si zanechal pro sebe v roce 1841 celou obilní sklizeň, z níž dal synovi k zasetí 6 str žita a 7 str ječmena. Dne 27. února 1841 byla uzavřena svatební smlouva mezi Janem Srbem z Vnoře a Janem Naušem v zastoupení své dcery Anny, dle které otec nevěsty Jan Nauše věnoval své dceři z otcovského a mateřského podílu 600 zl, krávu, jalovici roční. Protivěnem připsána ženichovi nevěsty polovice živnosti Nr 7. Rkp 5039 fol. 329.

Dle smlouvy z 22. února 1841 převzal od svého otce Jana Srba chalupu, při níž bylo 8 jiter 428 čtv.s. polí a 1524 čtv.s. zahrady, syn Jan Srb za 700 zl. Od 27. října 1841 držel Jan Srb s manželkou Annou, na základě odevzdací listiny na pozůstalost Jana Srba z 7. září 1852 zemřelého, byla projednávána jeho pozůstalost a 21. září 1845 vloženo právo vlastnické na jeho polovici chalupy vdově Anně Srbové, znovu provdané Kalalové v ceně 1786 zl. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp staré 6, nové 68

Dne 7. prosince 1847 na podkladě právního protokolu z 14. března 1836 se ta do pozůstalosti Františka Kaprála patřící, ve Vinoři na obecním místě ležící chalupa pod Nrem 6 v ceně 150 zl, která se ve veřejné licitaci jako nejvýše podávajícímu Janovi Urbanovi a jeho manželce do jeho vlastnosti proti tomu přiřkuje, že oni na srážku oné kupní summy převezmou všechny dluhy. Rkp 5039 fol. 108.

Dne 1. listopadu 1843 Jan Urban s manželkou Marianou prodal Václavovi Hrabětovi a jeho manželce Kateřině ten jemu dle vinořské knihy vlastně přináležející ve Vinoři pod Nrem 6 ležící domek se vším právem a povinnostmi za 372 zl. Rkp 5039 fo..

Od 26. března 1838 držel chalupu Jan Urban s manželkou Marií, od 6. Septembris 1843 Václav Hraba s manželkou Kateřinou, na základě odevzdací listiny z 2. listopadu 1870 převzala polovici chalupy, patřící Václavovi Urbanovi jeho manželka Kateřina Hrabová, dle odevzdací listiny z 12. září 1873 převzala ji Antonie Hrabětová. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv

Čp 5 staré, 69 nové

Dne 20. července 1729 předstoupil před vrchnostenskou kancelář Jan Klimeš a přednesl, že by rád na svůj vlastní krejcar si v obci návesní chaloupku vystavěl a žádal o místečko na gruntech vrchnostenských, však obci náležející, tak jak od vrchnosti tak i od obce mu povoleno bylo chaloupku tu vystavěti, však s tím omezením, aby v obci pokojně přebýval, žádné škody nečinil a platil ročně do vrchnostenského důchodu úrok neb činži 30 kr, obci též 30 kr, na panském díle a jinde s ostatními podruhy konal. Jan Klimeš, tu na obci na jeho náklad vystavěnou chaloupku i u ní se vynacházející zahrádkou, jeho vlastnímu synu za 30 zl dědičně zanechává, by on svý vlastní máteři až do její smrti dle možnosti splácel, též byt jí popřál, to se zde na paměť uvádí.

Leta Páně 1793 dne 2. května Václav Klimeš tuto chaloupku se zahrádkou per 35 sáhů a 3 stěevíce na obecním místě z vlastního nákladu pod Nrem 5 prodal Pavlovi Jandlovi za 80 zl.

Povinnosti držitele - do vrchnostenského důchodu platiti úrok neb činži ročně 35 kr, obci též 35 kr, robotovati pěší prací 13 dní ročně, ze zahrádky 14 kr. Poselství z jedné obce do druhé vykonávat a všechny povinnosti jako jiní podruhové plniti. Na chalupě byl také pojištěn příjem vinořského záduší v částce 13 zl. Rkp 3050 fil lit A fol. 2.

Od Jana Kloudy převzala chalupu se vším příslušenstvím 15. září 1835 za 170 zlatých Kateřina Kvisová, dle trhové

smlouvy z 4. září 1858 vloženo právo vlastnické dle uznání okresního soudu v Karlíně na chalupu v ceně 600 zl na její dceru Josefu Kvisovou. Zápisem z 18. května 1876 přešla vlstnost na chalupu v odhadní ceně 640 zl stříbra na Františka Ponce a jeho manželku Barboru.

Čp 4 st., 70 nové

Dne 1. května 1738 spatřuje se náležitě v starých knihách cvrčovských na listu 371, že vystavěl Martin Ebreght tuto chalupu na obci vinořské, takovou v létu 1742 sobě pořádně připsanou měl, a to sice na ten způsob, aby každoročně do důchodu panského při vánocích 30 gr a obci též 30 gr platil, vrchnosti hnůj na panských polích rozhazoval, žito a pšenici vysekával a na hrabání sena vycházel.

Léta 1764 dne 23. března předstoupil před kancelář vrchnostenskou Jan Ebreght, právní dědic po Martinovi Ebreghtovi oznámil, že chalupu prodal za 45 zl Matějovi Nedvídkovi.

Dne 29. května 1796 předstoupil Matěj Nedvídek se svým synem Janem Nedvídkem a oznámil, že mu onen ve vsi Vinoři pod Nrem 4 na obecním místě postavený domek za 60 zl jemu postupuje a odevzdává. Rkp 5030 fol 24/1.

Dne 29. dubna 1800 odprodal Jan Nedvídek s vůlí a vědomím slavného ouřadu svou dědičnou v knize gruntovní od dne 29. ledna sobě stvrzenou pod Nrem Constr 4 na obecním gruntě ve vsi Vinoři vystavěnou chaloupku i se zahrádkou obsahu 17 sáhů Pavlovi Plosovi, jeho manželce a budoucím za umluvenou cenu 270 zl, kterou částku kupující prodávajícímu ihned v hotovosti vyplatil.

Povinnosti držitele k vrchnosti - platiti cís. královské daně, do důchodu vrchnosti platiti činži neb úrok 30 kr, ruční prací robotovat 13 dní, ze zahrádky platiti 12 kr, poselství z jedné vesnice do druhé přenášet. Rkp 5030 fol. 23/3.

Jan Nedvídek, nyní Pavel Plos. Roku 1800 dne 29. dubna Jan Nedvídek s vědomím a dovolením slavného ouřadu vrchnostenského na dědičně onou v knize dekretní ode dne 29. května 1796 sobě stvrzenou pod Nrem popsání 4 na obecním gruntě ve vsi Vinoři vystavěnou chalupu se zahrádkou odrodal Pavlovi Plosovi a jeho manželce a dědicům za umluvenou summu 270 zl, které kupující prodávajícímu hotově složil, pročež také on kupec všechny povinnosti z domku náležející na sebe přejímá. Platiti cís. král. daně, vrchnosti úrok neb činži 35 kr, ze zahrady 12 kr, robotovat pěší prací 13 dní ročně, vykonávat posilky z jedné obce do druhé jako jiní domkáři.

V následku protokolu z 17. září 1846 na vyjednání pozůstalosti Pavla Plose provedeného pak s potahem na protokol od 12. prosince 1805 se jeho polovice chalupy

pod Nrem 4 v cestě dobrovolného postoupení Josefa a Jana Plose matce, resp. vdově, Barboře Plosové v právně odhadnuté ceně 60 zl 52 kr naproti tomu právně připisuje, že vyplatí svým synům jejich podíly po 60 zl. Další Kateřina Španek.

Dne 17. července 1846 Barbora Plosová - tu ji dle zápisu gruntovní knihy II fol 144 vlastně přináležející chalupu Nro 4 ve Vinoři se vším právem a povinnostmi Kateřině Špánkové z Předletic za mezi sebou dobře umluvenou summu 320 zl. prodává. Prodávající si vymínila v chalupě bezplatný byt až do své smrti, totiž tu komoru vzadu s tím doložením, že kupující všechno to co ve světnici ještě zanedbáno jest opraví a že v kuchyni její sama sobě oběd připravovati mohla.

Kateřina Špánková se provdala 20. června 1846 za Josefa Hrdličku a se svolením svého otce postoupila svému muži polovici jí patřící chalupy pod Nrem 70. Rkp 5030 fol. 222.

Dle zápisu z 12. července 1846 koupila Kateřina Špánková tuto chalupu od Antonína Ploseho za 320 zl, od 20.

července 1846 vlastnil ji Josef Hrdlička se svou manželkou Kateřinou. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 3 st., 71 nové

Po smrti Ondřeje Sedláčka připadla ona ve vsi Vinoři na obecním místě pod Nrem třetím stojící chalupa na pozůstalou vdovu Dorotu po Ondřejovi Sedláčkovi, která se opět za Jakuba Müllera provdala a poněvadž tu žádný rodiny nebylo, on Jakub Müller spolu s dědicem tej chalupy učiněn byl a takovou několik let bez zápisu v držení měl, kterážto napotom od jmenovaných manželů Müllerových vyměněna s Janem Čechem, za jeho vlastní ve vsi Kostomlátkách, po svém otci Josefovi Čechovi zděděnou na obecním místě stojící pod Nrem Contr 12. Ten chalupu několik let bez zápisu užíval. Nyní ale Jan Čech tuto chalupu za 106 zl prodal Matějovi Kozlovi, jemuž zápis do knih vložen 2. dubna 1803. Povinnosti musel vykonávat jako všichni ostatní podruzi. Rkp 5030 fol. 27 (fol. 4-5).

Dne 2. ledna 1836 Matěj Kozel otec odstoupil svému synu Jakubovi Kozlovi onu ve vinořské gruntovní knize jemu dědičně připsanou v obci vinořské pod Nrem 3 ležící chaloupku za 200 zl. Odstupující otec si vymínil v chaloupce až do své smrti svobodný a teplý byt. Rkp 5225 fol 91.

Od svého otce Matěje Kozla převzal 2. ledna 1836 za 100 zl syn Jakub Kozel, který ji prodal 16. února 1836 Marii Anně Kozlové, rozené Dvořákové. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 55 staré, 72 nové

Roku 1835 držel domek za 710 zl Václav Janoušek, kterému ji prodal 29. července 1856 za 500 zl Matěj Tvrдый s manželkou Veronikou. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 1 - nové 74

Grunt (první) chalupa Jiřika Doležala a nyní nového hospodáře Jakuba Kukly. Polí bylo při ní v šesti kusech 4 kopy záhonů. Držitel byl povinen platiti úrok o sv Jiří 40 grošů, o sv Havlu též 40 gr, za 3 slepice po 10 kr. Dne 12. února 1676 po svém otci Václavovi Kuklovi ujal chalupu jeho syn Jakub Kukla za 140 kop. Hotově složil 120 kop, zbytek splácel po ročních částkách 3 kopách. Dne 12. února 1688 převzal od svého bratra Jakuba - Jan Kukla. Od svého otce přebírá 4. Novembris 1706 syn Matěj Kukla za 100 kop. Přídavkem dostal 1 tažného vola, půl vozu, pluh, brány, též letošní 3 prasata. Povinnost nového hospodáře bylo, své matce vydávat ročně 1 strych žita a malému bratru Václavovi vychovat jednoho volka. Dne 1. července 1738 předstoupice Matěj Kukla před knihy purkrechtní s vinořským rychtářem Pavlem Bodlácským a poslušně oznámil, že byvše na zdraví porušený a věkem sešlý dálejc na tyto chalupě hospodařiti nemohouce, a jsouce mladší syn Jan již 5 let z panství zběhlým, kterémuž by opáčená chalupa právem dědickým patřiti měla, Matěj ale byvše oženěný a k tomu od hospodářského úřadu za schopného uznalý, pročez se jemu taková chalupa se zimním i jarním osetím v šacovní ceně 100 kop připisuje s přídavkem vozu se všema potřebama za 12 kop 51 grm, pluhem a branami za 2 kopy 34 gr, volem tažným za 12 kop, jedné prasnice se 4mi prasaty za 4 kopy 37 gr. Dle staré gruntovní knihy z roku 17738 na listu 3 tím ujal Matěj Kukla tuto chalupu se vším k ní od starodávna příslušenstvím dne 1. Novembris 1706 po svém otci Janovi Kuklovi za 100 kop míšenských a poněvadž všechny dluhy zaplatil tak „v zaplaceném sedí ve svatém pokoji“. Polí bylo při chalupě 19 strychů 3 věrtele, od dobytka 1 vůl, kráva, jalovice a dvě svině.

Vrchnosti platil držitel ročně vždy o sv Jiří a svatém Havlu po 46 kr 4 denarech, za 3 slepice po 10 kr - 30 kr, císařské kontribuce ze 4 kopy záhonů polí.

Panská robota - každý týden obyčejně od sklizení otav začnouc až do sena dělání den, ale počítajíc až po otavách celej týhoden vychází aneb statného chlapa postaviti povinen jest. Naproti čemuž, když trávu, ječmeny a ovsy se sekají tehdy za každý den po 10 kr, za žetí však podle po 5 kr a vázání ovsa po 4 kr platu vrchnost dává a jen 15 povinných dní bez platu k defalcírování vychází, od hrabání sena a otav se nic nepasíruje.

Dne 1. července 1738 předstoupil Matěj Kukla před knihy gruntovní s vinořským rychtářem Pavlem Bodlácským a

poslušně oznámil, že byvše na zdraví porušený a velmi sešlý a proto na této chalupě dálejc hospodařiti nemůže a byvše mladší syn Jan už pět let z panství zběhlý, kterémuž by opáčená chalupa právem dědickým přináležela, Matěj Kukla ale byvše oženěný a od ouřadu za schopna uznáný, pročez tuto chalupu se vším příslušenstvím v šacovní ceně 100 kop tímto zápisem jemu připisuje. Přídavkem on dostal k chalupě - vůz se vším příslušenstvím, pluh, brány, jednoho tažného vola a 1 plemenici se 4 prasaty.

Dne 20. Xbris 1763 předstoupil Matěj Kukla s vinořským rychtářem Janem Markem a konšelem Václavem Antošem před kancelář vrchnostenskou a oznámil, že pro sešlost svého věku dále hospodařiti v stavu není a jsouce, že on Jana Janatku sobě za vlastního ujal, který by až do smrti jeho s ním hospodařil, robotu panskou vykonával a proto jemu jako odměnu, že jemu tuto chalupu připisuje v ceně 100 kop gr. Zápisem z 20. Xbris 1789 převzal chalupu do vlastnosti jeho syn Jan Janatka za 131 kop. Rkp 5030 fol. 12 - 1- 8.

Dne 7. prosince 1829 od právomocnosti panství Vinoře se ona po zemřelém Janovi Janatkovi zanechává pozůstalost, pozůstávající se z oné ve Vinoři pod Nrem popsání ležící chalupa se vším příslušenstvím a rozličným nářadím a dobytkem v ceně 859 zl synu Janovi Janatkovi dle pořádnosti pozůstalosti ze dne 19. listopadu 1811 do vlastnosti a k dědičnému vládnutí se vším právem a povinnostmi, jak všichni předkové tuto živnost užívali neb užívat právo měli, proto tomu se odevzdává a dosvědčuje, že vyplatí svým sourozencům a to Františkovi, Kateřině a Alžbětě podíly po 109 zl 29 kr. Své matce byl povinen jako syn na oné chalupě ponechat byt a vydávat vejminek 5 str žita, 1 str ječmena, 2 čtvrtce hrachu, 12 liber másla, 2 žejdlíky soli a 2 slepice na jeho zrní vychovat. byl též povinen platiti císař. daně, robotovat 13 dní pěší prací, úposilky konat a kdyby matka snad ještě k nějakému štěstí přijít měla, měl ji tu chalupu postoupit. Rkp 5227 fol. 7.

Dne 7. prosince 1837 Jan Janatka z Vinoře prodal Josefovi Starému a jeho manželce Františce z Dolních Královic ten jim dle knihy kontr Nr II fol 346 právně přiřknutý od 7. prosince 1829 jemu samostatně za dědice v obci Vinoři sub Nro 1 ležící kontribučenskou živnost, při níž bylo 10 jiter 754 čtv.s. polí se vším k němu přináležejícím stavením, však ale bez dobytka a bez hospodářského nářadí, tak jak on Jan Janatka tuto živnost držet oprávněn byl, za summu 1392 zl. Rkp 5039 fol. 105. Dne 11. prosince 1839 Josef Starý s manželkou Františkou prodali svou živnost.

Dne 27. dubna 1839 Josef Stara-Starý s manželkou Františkou prodali Janovi Stříškovi svou živnost pod Nrem

1 ve Vinoři ležící, při níž bylo 16 jiter 770 čtv.s. polí. Rkp 5039 fol. 120.

Dne 4. listopadu 1839 prodal Jan Stržíška Josefovi Vykukovi a jeho manželce Aloisii jemu dle knihy hlavní Nro II fol 340 dle kontraktu z 11. května 1839 vlastní v obci Vinoři ležící živnost se vším příslušenstvím za 1840 zl. Povinnosti zůstaly stejné. Rkp Nr 5039 fol. 169.

Jan Janatka zdědil po svém otci Janovi Janatkovi domek v ceně 859 zl. Dle smlouvy ze 7. října 1857 držel za 1398 zl Josef Štára s manželkou Annou, od nich koupil domek 11. dubna 1859 za 1780 zl Josef Vykuk s manželkou Antonií, na základě odevzdací listiny z 30. března 1875 po Antonii Vykukové vloženo právo na její polovici chalupy pro Čeňka Faifra, Antonína Faifra a Karolinu Uzel, dle postupní postupní smlouvy z 11. března 1873 vloženo právo k druhé polovičce této usedlosti Josefu Vykukovi patřící v ceně 1300 zl na Čeňka, Antonína Faifrovi a Karolinu Uzlovou, dle odevzdací listiny z 30. prosince 1876 vloženo převod práva vlastnického k třetině této usedlosti Antonínovi Faifrovi dosud náležející pro Annu Faifrovou, trhovou smlouvou z 29. prosince 1876 vloženo právo vlastnictví na tuto celou usedlost Františkovi Pokornému. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 76 staré, 76 nové
Pekárna

Dne 4. prosince 1841 Václav Pabyčenský s manželkou Dorotou z Vinoře v zastoupení jejich dcery Marie jakožto nevěsty ustanovili její sňatek s Janem Chválou, pekařským mistrem z Byšic. Otec nevěsty postoupil novým manželům jemu dle gruntovní knihy Nro II fol 352 dle kontraktu od 3. ledna 1834 vlastně patřící v obci Vinoři pod Nrem popsání 76 ležící pekárnu, totiž domek s pekařským právem, s tou k ní patřící zahrádkou za 260 zl, z nichž nový držitel složil 240 zl, které nevěstě odvedl až po žních.

Povinnosti držitele - platiti vrchnosti 35 kr, robotovat 13 dní pěší prací, ze zahrádky platit 2 zl a vykonávat posilky z jedné obce do druhé. Rkp 5039 fol. 140.

Dne 18. února 1833 Václav Červenka s manželkou Kateřinou prodali Janovi Fetterovi a jeho manželce Veronice jejich dle knihy kontraktní obce vinořské Nr II fol 104 a dle kontraktu z 8. června 1831 jim připadlou pod Nrem 76 v obci vinořské u silnice dlouho prázdnou pobořenou chalupu se vším příslušenstvím se všemi případnostmi za 680 zl. Rkp 5039 fol. 41.

Jan Fetter s manželkou Barborou koupili 18. února 1833 pekárnu od Václava a Kateřiny Červenkových se vším

příslušenstvím za 680 zl, od nich ji ujal za 500 zl
Václav Pabyčenský s manželkou Dorotou, od nich 4.
prosince 1841 ji držel za 260 zl Jan Chvála s manželkou
Marií, od 29. listopadu 1868 vloženo právo vlastnické k
tomu domu se zahradou v ceně 600 zl Josefovi Chválovi, od
4. října 1872 přešlo vlastnictví k pekárně v ceně 1070 zl
na Jana Manna a jeho manželku Annu. Rkp Hlavní kniha
activ a pasiv.

Čp 42 staré, 78 nové

Zápis Antonína Švestky po svém otci Martinovi Švestkovi.

Nadpravený otec Václav Švestka postoupil svému synovi Antonínovi Švestkovi, jakožto právnímu dědici a jeho manželce Kateřině pod Nrem 42 mající sedlskou usedlost se vším právem a spravedlností se všemi k ní přínáležejícími poli a zahradami, se vším domovním a hospodářským stavením s dvouma koňma, s prvním 2letým hřibětem, s 10ti kusy skopového dobytka a 6ti kusy hovězího dobytka, se 2ma pluhy, 4mi branami, s jednou truhlou, zkrátka se vším právem a spravedlností, jak sám užívat mohl a oprávněn byl k jeho a jeho manželky Kateřiny za 2494 zl. Nový držitel složil 1597 zl 28 kr, ze zbytku se musely zaplatiti dluhy vězící na živnosti. Polí bylo při gruntě 31 jiter 354 čtv.s., zahrada 1 jitro 458 čtv.s.

Povinnosti držitele k vrchnosti - platiti daně dle repartice, potažní robotou pracovat ročně s třemi koňmi 156 dní, ruční 26 dní do vrchnostenského důchodu 6 zl, k záduší 1 zl 13 kr, faráři po věrteli ovsa, žita a ječmena.

Poněvadž syn František Švestka na vojně jest a již dávný čas o něm se neví, tedy se soudí, že více živ nebude, pročež ustanovil odstupující otec Martin Švestka, že kdyby jeho smrt úmrtním spisem doložena byla, tak jeho zpředu vykázané 200 zl na živnosti váznoucí, podědí držitel gruntu Antonín Švetka, z ohledu toho, že na živnosti je zapotřebí mnoho oprav a proto jemu za vlastní připadnouti mají. Zápis 20. listopadu 1813. Rkp 5047 fol 40-41.

V následku protokolu stran vyjednávání pozůstalosti Antonína Švestky z 27. prosince 1845 zavedeného se jeho mohovitost s přihlášením dědiců na základě kšaftu Antonína Švestky - převzala vdova Kateřina s podmínkou, že vyplatí svým dětem podíly po 100 zl.

Dne 20. února 1845 Antonín Švestka odstoupil své manželce Kateřině Švestkové a tímto zápisem skutečně odevzdává jeho dle knihy grunt. II fol 40 vlastně patřící polovici rustikální hospody Nro popsání 42 v obci Vnoři společně s polovici všech k živnosti přikoupených gruntů 3 jitra 752 čtv.s. a 1 jitro 452 čtv.s. zahrady, s hospodářským i domovním nářadím, stavením, dobyt看em, forotama, se vším právem a příslušenstvím i břemeny za 1200 zl stříbrné mince. Rkp 5039 fol. 192.

Dne 8. července 1846 prodává a mocí tohoto kontraktu prodala Kateřina Švestková tu dle knihy kontr.II/40 a 42

ve Vinoři vlastně jí přináležející rustikální živnost pod Nrem 42 - a 31 jiter 752 čtv.s. polí, 1 jitro 451 čtv.s. zahrady, s jedním pluhem, párem koní s kšírama, vozem se vším k němu příslušenstvím, 2 lopaty, řezací stolicí, 3 cepy, 2 hrábě, 3 vidle, 3 dřevěné konve k nim přidala, též celý sklizuňk, tak jak živnost sama užívala a právo užívat mohla - Václavovi Halíkovi a jeho manželce Anně z Jenštejna za dobře mezi sebou umluvenou summu 6410 zl. Knihovní dluhy činily 1457 zl 61 kr. Rkp 5039 fol. 225.

Dne 8. července 1846 držel živnost Václav Halík s manželkou Annou, dle trhové smlouvy uzavřené mezi Václavem Halíkem co prodávajícím a Annou Halíkovou co kupující z 20. října 1857 přešla polovice domu na Annu Halíkovou za 3200 zl, od nich koupil 24. února 1863 za 1800 zl Josef Švarz. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Čp 78 nové, 79 staré

Dle projednané pozůstalosti po zemřelém Janovi Valterovi byla chalupa pod Nrem 79 oceněna na 152 zl a předána synu Janovi Walterovi zápisem z 24. června 1837.

Čp 73 staré, 80 nové

Od 28. října 1817 držel chalupu Jan Urban s manželkou Barborou, dne 27. ledna 1831 přebírá polovici živnosti po zemřelé manželce Jan Urban, který se znovu oženil s Marií, rozenou Vítovou, které připsal polovici domku, podle odevzdací listiny na pozůstalost po 26. srpna 1854 zemřelém Janovi Urbanovi, vydané 15. prosince 1854 připsáno právo vlastnické Marii Urbanové v ceně 300 zl. Dle odstupující a zároveň svatební smlouvy z 26. prosince 1862 se vkládá právo vlastnické na Josefa Urbana a jeho manželku Kateřinu v ceně 500 zl. Rkp Hlavní kniha activ a pasiv.

Popis usedlostí

které nelze pro neúplnost dat přesně zapojiti do místopisu naší obce. Při prohlídce knih možno seznati, že v některých živnostech se měnili držitelé usedlostí bez zápisu do knih (někdy i tři usedlíci) až teprve, když grunt chtěli prodati nebo předati, žádali dodatečně o vložení do knih. Některé zápisy jsou nečitelné, neúplné. Poslední pozemková kniha - Haupt Grund Buch activ und pasiv - uložená v archivu města Prahy uvádí ve zlomku staré a nové popisné číslo, některé usedlosti vůbec popisné číslo nemají (vrchnostenské budovy). Tak u dvaceti popisných čísel scházejí záznamy komu tato čísla, resp. usedlosti náleží a proto je nelze zapojiti do

místopisu. Některá čísla jsou písařem přeškrtnuta. Byl domek zbořen, zhroutil se stářím, to písař neuvádí. Jak se pokračovalo v dalším popisování usedlostí jest záhadou.

Čp 14

Nová návesnická chaloupka Antonína Šimůnka

Nadepsaný Antonín Šimůnek, předstoupivše před kancelář vrchnostenskou, poslušně přednesl, že by rád návesní malou chaloupku na svůj vlastní krejcar vystavěl, a jsouce to místo na gruntech vrchnostenských, však obci patřící, pročez jemu od slavné vrchnosti i také od obce takové místo k vystavění chaloupky poskytnuto s podmínkou, že bude platiti vrchnosti úrok 30 kr, obci z místa též 30 kr. Byl povinen držitel choditi na panskou robotu 13 dní ročně, konat posilky z jedné obce do druhé a jiné práce jako ostatní podruzi. Zápis do knih byl vložen 20. ledna 1759.

Po jeho smrti vdova Dorota Šimůnková prodala chaloupku 21. května 1772 za 300 zl Tomášovi Müllerovi. Měl jest on nadepsaný Müller po Dorotě ovdovělé Šimůnkové, která tuto brzkost s vděčností zhandlovala, až do zrostu dosáhnutí dospělých let dědice chalupy tuto ve svém držení, pak ale on syn Vojtěch Šimůnek svých dospělých let dosáhl, jakožto pravý dědic na kanceláři v přítomnosti Tomáše Müllera v slušnosti jest přednesl, že on od něj chaloupku tu nyní postoupenou míti žádá, což Müller také vykonal. Zápis byl Vojtěchovi Šimůnkovi vložen do knih 6. 9bris 1785. Rkp 3050 fol. LD f. 4.

Čp 19

Návesní chaloupka Martina Nováka

Dne 2. Juni 1788 předstoupil před kancelář vrchnostenskou Martin Novák v slušnosti přednášeje, že jest on u přítomnosti rychtáře a jiných sousedů Tomášovi Junkovi dobrovolné žádosti vedl, aby mu postoupil od jeho mající chaloupky díl za 48 zl, které v hotovosti jemu zaplatil, totiž světnici, dvě komory, chlív a kousek dvorečka, kterážto chaloupka dle práva rychtářského vyměřena na 3a1/2 sáhu délky a 2a1/4 sáhu šířky, též dvoreček 2 sáhy délky a 1 sáh šířky v sobě obsahuje, kterýžto však dvoreček jemu jen toliko až do jeho smrti se zanechává, po smrti ale zase hospodáři Matějovi Junkovi připadnouti má. Poněvadž slavná kancelář dle dosvědčení rychtáře jeho přednešení za pravdivé uznala, pročez byla mu Martinovi Novákovi chalupa v ceně 48 zl vložena do pozemkových knih s podmínkou, že bude do důchodu vrchnosti platiti ročně

jménem schutzgeldu 10 kop a vykonávat všechny povinnosti jako druzí podruzi v obci. Rkp 5030 fol. 22/2-/

Čp 37 staré 6 nové

Dne 16. května 1850 v následku protokolu z 8. května 1850 stran pozůstalosti Tomáše Soukupa zavedeného na základě dědičného přihlášení, pak na základě kšaftu a přátelského narovnání ta živnost pod numerem popsání 37 ve Kbelích dům jménem dědictví po Tomášovi Soukupovi a druhá polovička v cestě dobrovolného postoupení od Doroty Soukupové synu Václavovi Soukupovi v ceně 3000 zl naproti domu do vlastnosti postupuje a odevzdává, že povinen jest jménem dědičného podílu dětem po zemřelý dceři Anně provdané Šulcové, jmenovitě Anně Šulcové, provdané Soukupové, Antonii a Václavovi Šulcovi, všem společně 400 zl kop. Rkp 5039 fol. 358.

Čp 43 - hospoda

Roku 1780 držel hospodu Leopold Vyhnánek. Dne 11. srpna 1819 propachtoval Václav Roztočil onu jemu vlastně přináležející hospodu ve vsi Vinoři pod Nrem popsání 43 s onou k tej samej patřící zahrádkou, masným krámem a se vším ostatním stavením Josefovi Hrabětovi na 6 po sobě běžících let, to jest od sv Jana 1819 až do svatého Jakuba 1825 za roční pacht 900 zl, naproti tomu, že Josef Hrabě se zavazuje, že on bude z hospody platiti ročně nájem neb činži 80 zl, z 12 strychů polí 24 kr, z masného krámu ročně 20 zl. Václav Roztočil zanechal novému nájemci vůz, pluh a brány s podmínkou, že tyto věci po skončení pachtu zase jemu odvede. Dále mu zanechal všechno dřevěné nádobí a nářadí. Co se týče vejmkáře Leopolda Vyhnánka, vyhrazuje pro něho v té hospodě jeden pokojíček s kouskem hury, který po smrti vejmkáře pachtýři připadne.

Poněvadž ten nadřečený masný krám již v pachtu stojí a svou platnost až do Velikonoc 1820 svou platnost mítí má, tedy naproti tomu k vejhradě se postupuje, že hospodu i masný krám bude moci až do 2. února 1826 bez vší náhrady užívat moci bude.

Dne 4. července 1820 Václav Roztočil z Cvrčovic s manželkou Annou s přístupem otce Leopolda Vyhnánka, prodali tu jim dle protokolu z 29. dubna 1819 od otce resp. tchána Leopolda Vyhnánka do vlastnosti odstoupenou, jemu dle dominikální knihy panství Vinoře Nro 58 fol. vlastně připsanou dominikální hospodu pod Nrem 43 ve vsi Vinoři se vším příslušenstvím petrovi Karouškovi a jeho manželce Marii, téhož času pachtýři dvoreckej hospody na

mělnickém panství za umluvenou summu 12.000 zl. Poněvadž ale při vystoupení z pachtu Josefa Hraběte, kupující manželé Karouškoví pronajaté grunty při hospodě nezasetý zůstaly, tak prodávající manželé se tuto vážou 10 stryčů ozimního obilí jim vydati. Rkp.

Čp 52

Dne 1. května 1793 přišel na vrchnostenský úřad Matěj Černý a v poslušnosti žádal o místo k vystavění chaloupky, pročež od strany úřadu jemu panský grunt pod 2 sáhy šířky, 7 sáhů délky na chalupu pod Nrem 52, též zahrádku pod 3 sáhy šířky a 7 sáhů délky jemu věnována byla a jemu, manželce a dětem připsána s podmínkou, že bude platiti do panského důchodu ročně úrok 2 zl, 13 dní robotovat, posilky vykonávat a všechny práce jako jiní podruzi vykonávat.

Dne 1. ledna 1798 předstoupil před úřad věkem již sešlý Černý a přednesl, že aby se po jeho smrti žádné nesrovnalosti nestaly a sporů nebylo, svou chaloupku vlastním nákladem postavenou postupuje synovi Františkovi Černému za 130 zl, z které kupní částky měl vyplatiti svým sourozencům po 16 zl. Rkp 5030 fol. 25/4.

Dne 26. května 1828 František Černý prodal svou ve vsi Vinoři na panském gruntě pod Nrem popsání 52 ležící a ve staré knize gruntovní od roku 1738 fol 25 vtěleného narovnání a předsevzatého protokolu z 1. ledna 1798 vlastně patřící chaloupku se zahrádkou výměry 32 čtv.s. Václavovi Šťastnému a jeho manželce Rosalii za 160 zl ve stříbře, na kterou kupní částku složil hotově jen 44 zlatých. František Černý si vymínil pro sebe a svou švagrovou byt v té chalupě a sice v tý seknici na levé straně, pak dvě hrušky na dvorečku a jednu švestku na zahrádce až do obou smrti.

Povinnosti držitele - platiti císař. král. daně, jak budou na grunty a chalupy připsány, vrchnosti složiti jménem úroku nebo činže 2 zl ročně, robotovati pěší prací 13 dní, vykonávat posilky z jedné neb do druhé obce vykonávat. Rkp 5047 fol. 112.

Čp

Svobodný dvůr Jana Řidele a jakým způsobem k osvobození přišel v starých knihách purkrechtních vyjádřeno jest.

Na milostivé poručení Jeho excellence, vysoce urozeného pana Františka Josefa, sv římské říše hraběte Černína z Chudenic, gerýrujícího pána na Chudenicích a Jindřichově Hradci (tit) - milostivé vrchnosti - jest tento

Řídelovský grunt ve vsi Vionoři ležící, ku kterému 24 kop záhonů polí orných přináležel a již od starodávna milostivé vrchnosti k svému užitku ujat byl, z kteréhožto netoliko JMSké kontribuce ale i níže jmenovaná orera platit ráčila, totiž kostelu vionořskému za dvě krávy zádušní 16 kr 2 den
z jednoho kusu pole 23 kr 2 den
desátku, panu faráři 1 strych žita, 1 str ovsa, 1 str pšenice.

Jest od přísežných k tomu důchodu nařízených rychtářův, totiž Pavla Slámy, rychtáře vionořského, Petra Janatky radonického, Jana Svobody cvrčovického, Jana Ritschle, kbelského rychtáře právně prošacován, takže to Řídelské hořejší stavení, při kterémžto sednice, 2 pokoje a 4 dolejší komory, 2 chlívy a jeden sklep se nachází za 80 kop
item stodola za 45 kop.

Druhé dolejší stavení, při kterém se jedna sednice a 1 komora a 2 chlívy též sklep nachází za 30 kop
stodola za 15 kop
23 kop rolí orných za 264 kop
a tak v summě 474 kop.

A tak na vejš jmenované vrchnostenské poručení jest týž Řídelovský grunt se vším k němu příslušenstvím, spolu s robotami a poplatkami, milostivé vrchnosti posedírujícími za tuž prv šacovanou summu těch 474 kop, níž jmenovaným čtyřem sedlákům, totiž Pavlovi Podlackému, zápisem f 242, Václavovi Janouškovi, fol. 243, Václavu Hlavičkovi fol 244 a Matějovi Pokornému fol 244 - tak jak jednoho každého obzvláště zápis obšírněji toho ukazuje dědičně prodáno a skutečně postoupeno. Jenž se stalo r. 1725.

První zápis

Jana Podlackého na Řehelský hořejší stavení spolu s 12ti kopami záhonů polí orných.

Leta Páně 1725 dne 30. Augusty s povolením J Msti hraběcí milostivé vrchnosti ujal Pavel Podlacký, sobě, manželce a dětem svým od Řídelského gruntu, který až posavade milostivá vrchnost v užívání měla jednu polovici a to v následujícím způsobu.

Propouští nadjmenovaný Pavel Podlacký svou mající chalupu svému synovi a ujímá v Řídelském dvoře to hořejší stavení spolu se stodolou za tu prošacovanou summu 125 kop, item 12 kop záhonů polí vorných za 132 kop a tak v summě 257 kop míšenských. Mimo toho uvoluje se a povinen bude kupující JMCské kontribuce od příštího 1726 roku d-1 9

bris, robotu ale vedle jiných celých potazníků týdně po 2 dnech od začátku jarního setí vypracovat, jako i také peněžité dávky od začátku sv Havla 1726 do důchodu milostivé vrchnosti platiti, totiž o sv Jiří 2 kopy a o sv Havlu také 2 kopy, za 9 slepic po 10 kr 1 zl 30 kr.

A poněvadž se na tomto gruntě také kostelní úplatky s tím způsobem desátek obilní panu faráři zápisně vynachází, tak bude kupující povinen, z toho gruntu pro rata odvozovati, totiž - kostelu vionořskému od jednoho pole 23 kr 2 denary a panu faráři desátku pšenice 1 str, žita 1 str, ovsa 1 str a jedčmena 1 strych.

Nadjmenovaná summa těch 273 kop, která milostivé vrchnosti do důchodu náleží, začnouc léta budoucího 1726 po 6ti kopách ročně klásti a platiti povinen bude až po celé ty summy zaplacení.

Druhý zápis

Václava Janouška na Řidelský dolejší stavení spolu se 6ti kopami záhonů polí vorných.

Leta Páně 1725 dne 30 Augusty milostivé vrchnosti jest Václavovi Janouškovi od toho Řidellovského gruntu, tak jak zápis předcházející fol. 241 obšírněji ukazuje to stavení dolejší spolu se stodolou za prošacovanou summu 85 kop item za 6 kop záhonů polí vorných a tak za summu 151 kop míšenských dědičně propuštěno, z kterého statku jak půllánika nebo sedláka přináleží, povinnost bude JMské contribuce od 1. 9bris 1726 platiti, robotu ale od příští jarní sedby týhodně 1 den s potahem a pěší 1 1/2 dne odbejvat a poněvadž se také nějaké poplatky kostelní též desátky panu faráři na tomto gruntě vynacházejí také pro rata na dolejší grunt k zapravení přichází, totiž - kostelu vionořskému za dvě krávy zádušní 16 kr 4 den, dále přichází faráři 1 strych žita, 1 strych ječmena, 1 strych ovsa. Dále do důchodu JMsti úroku peněžitého, začnouc od příštího roku 1726 platiti povinen bude o sv Jiří 1 kopy, o sv Havlu 1 kopy, za 4 1/2 slepice po 10 kr 45 kr.

Čp

Chalupa Maxmiliána Kloučka, ševce.

Chaloupka stojí na obecním místě, kterou on na svůj náklad sám vystavěl vlastním nákladem r. 1712, při které dále nic není, a tak žádné onera z ní neplatí, jest jen povinen platiti každoročně do důchodu vrchnosti 30 kr, do obecní kasy též 30 kr od roku 1718.

Roku 1730 dne 30. června, jakožto jest Maximilián Klouček a jeho manželka z tohoto světa časnou smrtí vykročil a po

sobě šest dětí zanechal a též chaloupku jím vystavěnou. Poněvadž ale žádné z těchto dětí k hospodaření schopno nebylo, byla chaloupka připsána 30. července 1730 Jiříkovi Stehličkovi skrze rychtáře a konšely ořacovanou na 60 zl. Přídavkem dostal stůl za 1 zl, lavici, kotel měděný za 1 zl. Od Stehlička ujal chalupu dne 31. října 1742 za 70 zl Tomáš Junek.

Roku 1738 dne 1. května vynachází se v knize staré na listu 247, že jest léta Páně 1732 dne 31. xbris Tomáš Junek tuto na obci stojící chaloupku s některýma stromama od Jiříka Stehlika-Stehlička za 70 kop koupil a z ní 30 gr vrchnosti a obci byl platil. R. 1747 dne 20. dubna předstoupil před kancelář Tomáš Junek ze vsi Vnoře, poslušně přednášeje, kterak on od jeho na obci stále mající chaloupky, jemu skrze svou vlastní práci vyzdviženou sekničku, jež prve samá sklála spolu nad a vedle ní s dvěma malými komůrkami též v koutě jedním chlívkem - Martinovi Novákovi, podruhovi také z Vnoře, odprodat s oumyslem jest za 48 zl a vědomostí obecního rychtáře Jiříka Fojta a ostatních sousedů, na kteroužto summu také Novák jemu 42 zl splatil, 6 zl že mu zaplatí později. Novákovi byla chalupa připsána a byl povinen z ní platiti vrchnosti ročně úrok neb činži 35 kr. Prodávající si vymínil v chaloupce byt pro sebe zdarma až do jeho smrti. Když by Novák zemřel, měla chaloupka připadnouti opět Matěji Junkovi, což se stalo zápisem v knihách dne 2. března 1793. Rkp 3050 fol 22.

Čp

Leta Páně 1738 dne 2. května jest v knihách starých cvrčovických na listu 361 vynalezeno, kterak majíce Jakub Marek povolení vystavěti na gruntě milostivé vrchnosti ve vsi Vnoři tuto chaloupku, ji v roce 1724 zápisem sobě pojištěnou měl, pročez se tento zápis jemu obnovuje a do knih návesních purkrechtních na list 25 přenáší s povinností platiti vrchnosti úrok neb činži ročně 30 gr, obci též 30 kr, vykonávat posilky ze vsi do vsi, žito a pšenici vysekávat, na hrabání sena a otavy vycházet, hlavaticí na panském sázet. Rkp 5030 fol. 25 /1/.

Poněvadž PánBůh Všemohoucí Jakuba Marka na věčnost povolati ráčil a dle vysvědčení práva rychtářského tuto chalupu návesnickou synu svému Josefovi Markovi (pro příčinění, že s pomocí matky jeho neb první manželky téhož Jakuba Marka ji nabyl), za živobyetí jeho poručil, pročez se taková skrze opáčené právo rychtářské za 50 kop gr šacována a v předešlé ceně se jemu Josefovi Markovi tímto připisuje. Rkp 5030 fol. 10/6. Zápis do knih vložen dne 10. června 1746.

Čp

Dne 1. května 1718 majíce Jan Šum na svůj vlastní náklad chaloupku na gruntě milostivé vrchnosti ve VINOŘI vystavěnou a v knize staré cvrčovské na listu 367 dne 27. bris 1723 připsanou, pročež se tuto zápis jeho obnovuje a do nové knihy gruntovní na listu 27 přenesen s povinností platiti vrchnosti ročně úrok neb činži 30 gr, vykonávat posilky z obce do obce.

Dne 2. dubna 1752 sejdouce z tohoto světa na věčnost Jan Šum, předešlý hospodář, též po něm pozůstalá vdova Kateřina, kteří po sobě 3 dědice, totiž Jana, Jiříka a Jakuba zanechali, a jak předešlý zápis ukazuje, že jejich rodiče pravenou chaloupku na svůj náklad vystavěli, načež taková skrze rychtáře prošacována a důkladně prohlédnuta na 300 zl. Poněvadž nejstarší syn Jan Šum, jako jeho otec delší čas živil ale i svou máteř až do smrti dožil a je také ve vši slušnosti pohřbítí dal, pravý dědic Jakub, kterého on větším dílem vyživoval, byl nedospělých let tak tedy se chalupa připsala Janovi Šumovi zápisem do knih. Rkp 5030 fol. 27 / 1.

Čp

Vdova po nebožtíkovi Jakubovi Svobodovi

Leta Páně 1738 dne 1. května jest v knize purkrechtní cvrčovské sub fol 369 vyšetřeno, že nebožtík Jakub Svoboda tuto chaloupku v lethu 1718 na gruntě panském ve vsi VINOŘI na svůj náklad vystavěl, kterou po něm pozůstalá vdova Anna Svobodová dosavade v držení má, a dle úmluvy tyto povinnosti na ní závazné jsou - platiti úrok vrchnosti 30 kr, posilky vykonávat, hnůj na poli rozhazovat, na panská pole chodit, když se nařídí žito a pšenici vysekává, na hrabání sena a otavy chodit, hlavatici panskou sázet. Za těchto podmínek se byla chalupa vdově Anně Svobodové připsána. Rkp 5030 fol. 23.

Dne 9bris 1746 připadla tato chaloupka dědickým právem na pozůstalého syna Tomáše Svobodu po něbož. Jakubovi Svobodovi, kterážto právem rychtářským a konšelským byla prošacována na 28 kop. Poněvadž tato chaloupka návesnická na tu v gruntu Doležalovským stojící chalupu (kdežto Vavřinec Pfenig s manželkou jeho až do smrti vejminek míti měli) s Tomášem Svobodou zhandloval a smlouvou uzavřel aby taková Vavřincovi Pfenigovi, jeho manželce i dětem k vlastnímu vládnutí připsána byla, která se také do knih, ale bez udání data, vložila. Poněvadž Vavřinec Pfenig prostředkem časně smrti z tohoto světa vykročil, a

po sobě ve vsi Vinoři chaloupku zanechal a poněvadž žádný na správu nic vynaložiti nechtěl, tak spuštěná byla, že by za chvíli na hromadu spadla, pročez taková skrze právo rychtářské obce Vinoř prošacována Ondřejovi Sedláčkovi za trhovou summu 26 zl. Povinnosti zůstaly stejné jako u předešlých držitelů. Zápis do knih vložen 30. května 1773. Rkp Nro 5030 fol. 23 / 2.

Čp

Dne 26. dubna 1798 předstoupila před vrchnostenský úřad Alžběta, ovdovělá Marková, nyní provdaná Josef Němečková a v slušnosti přednesla, že jest její nebožtík Jan Marek půllání chaloupku za 48 zlatých v hotovosti složených koupil, kterou však napotom o gruntu skoro takovou na svůj náklad vystavěl, pak sobě ji na 100 zlatých šacoval. Při skonání však nicméně takovou ji Alžbětě, jakožto tehdaž manželce své, k jejímu vládnutí odkázal, jakož zápis druhé chalupy kontribučenský fol. 13 důležitě vykazuje. Pročez nahlédl a vyšetřil jest úřad hospodářský, že žádost její v pravdě dostatečná jest, pročez tedy zápis tuto jí Alžbětě, nyní vdané Němečkové, manželce a dítkám jejím na chalupu takovou vyhotoven s podmínkou platu vrchnosti a obci po 30 gr zapsán 1/2. Rkp 5030 fol. 25 / 4.

Čp

Grunt (sedmý) chalupa, kde prve nikdá nebejvala, nežli odejmuce se od gruntu Jakuba Mendle 3 kopy záhonů role orné, jsou takové zapsány Janovi Kundratovi a místo vykázáno.

Náleží k ní rolí v jednom kuse 3 kopy záhonů, držitel platí úroku o sv Jiří 30 grošů, o sv Havlu 30 gr, za slepise po 5 kr - 2 kusy.

Dle poručení hejtmána panství ujal 12. února 1676 tuto chalupu Jan Kundrat pro sebe, manželku, děti a budoucí své se všemi přídavky za 36 kop. Poněvadž musel chalupu vystavět, byl na 3 roky osvobozen od daní a roboty a musel hledět co v nejkratší době chalupu vyzdvihnouti.

Jan Kundrat, jsa chudobný člověk, takovou chalupu vyzdvihnouti stavu nebyl, ani těch políček k ní přidaných obhospodařovati stavu nemoha, pole z polovice zanedbával, potom skrze jeho dlouhou nemoc vodtud odešel a na panství kostelecké se dal, a pro nedostatek lidí dosavade chalupa obsazena nebyla, a nikdo se nenašel, kdo by ji znovu vystavěti mohl, zůstalo místo dosavade pusté, nyní na tom místě jest Hlavašův grunt.

Čp

Grunt desátý s potahem H Jakuba Hojovského až posavade pustý, místo pak od budoucí nové hospody obraný a role in Suspenso pro budoucího hospodáře zanechaný, kdyby táž nová hospoda k vyzdvižení přišla, tehdy bude moci z hospody starej neb krčmy selský grunt učiněn být a pole k takový se přidati a stavení s rolma prošacovali jako teky komu od z toho náležet bude rozepsat, což dle starých knih purkrechtních vynachází se dluhů záduší vinořskému 30 kop 17 gr - ostatek zač prošacována bude, vrchnosti platiti úrok o sv Jiří 2 kopy 30 gr, o sv Havlu 2 kopy 30 gr, slepic za každou 10 kr - odváděno 9 kusů.

Čp

Grunt (čtvrtý) Krčma hořejší.

Matěje Sojovského, bez rolí a úroků, jsouce takový s jistým povolením ilostivé vrchnosti k tý chalupě Jiřího Hřebíčka a nyní Mariany Kazdový (budoucně sedlský grunt učiněný) obráceny, pokudž pak nová hospoda v jiným místě vystavěna byla, tehdy bude moci sedlský grunt z ní učiněný býti, a role od gruntu Sojovského, který místo do tý novy hospody vzaté, role pak ano i úrok zase k tý krčmě připojený býti má a tak tehdy zpsobem žádný sedlský grunt nebude ucházet, z který se dále platu ročně 35 zl, nyní pak posudného z každého sudu vyšenkovaného po 40 kr se odvozuje.

Krčma neb hospoda

Kovárna

panská, z který kovář platu ročního do důchodu odvádí 10 zl rejnských.

Krčma neb hospoda

hořejší řečená, panská s masným krámem. Při týž panské hospodě žádné dědičné neb panské role nevycházejí, jen toliko nyní panský šenkýř od panských gruntů Sojovských 3 kopy záhonů pod kontribuci a jiných císařských platech stojící, užívá celkem 16 strychů. Na místě činže odvádí šenkýř z každého sudu piva (který on sobě sám přivážet povinen jest) posudného 40 kr, za pálený z každého sudu 15 kr, z masného krámu dává milostivé vrchnosti celkem ročně činže 12 zl. fleišaufšlaku - ku kterémuž ves Vinoř, Letňany, Třeboratice, Cvrčovice concuritovat musí - 48 zl 3 kr 2 1/2 denaru, z muziky 4 zl. Rkp Nro 5030 fol. 18.

Čp

Grunt (třetí) s potahem Jiříka Doležala a nyní nového hospodáře Bohuslava Kopřivy.

Náleží nyní k němu role orné v třech kusech 12 kop záhonů a 3 kopy záhonů, mimo těch jsou přidány k pustému gruntu Sojovskému. Povinnosti držitele k vrchnosti. Platiti úrok o sv Jiří 2 kopy 20 gr, o sv Havlu 2 kopy 20 gr, slepice po 10 kr odvádět 9 kusů.

S povolením hejtmana panství Straky ujal 22. února 1676 tento grunt sobě a svým budoucím Bouslav Kopřiva dědičným právem po svém otci Jiříkovi Kopřivovi se vším právem a povinnostmi za 350 kop míšenských.

Poněvadž Bohuslav Kopřiva jinak Dolejší ještě až dosavade ženatý není, s pomocí máteře a sestry jeho vlastní týž hospodařství spravuje, co by koliv ozimního neb jarního obilí se obrodilo, po zapravení úroku milostivé vrchnosti, z toho všechny dluhy na statku povinen jest zaplatiti. Od svého tchána převzal živnost 4. 9bris 1706 za 330 kop Matěj Klaban s přídavkem jednoho páru koní, celého vozu, bran a pluhu. Dne 31. Augusty 1707 ujímá tuto živnost Václav Sláma za 330 kop, od svého otce přebírá ji 31. 7bris 1715 za 330 kop Pavel Sláma, který živnost dobrovolně popouští 15. března 1716 za 330 kop Jakubovi Veselému, od něj ji přejímá 30. Xbris 1717 jeho bratr Václav Veselý, od 3. července 1723 převzala za 330 kop Lorenz Pfenig ze Satalic.

Leta 1738 dne 1. Mai dokazuje stará purkrechtní kniha, že Vavřinec Pfenig tento grunt r. 1723 dne 2. července od Václava Veselého handlem za jeho v Satalicích toho času mající chalupu se vším právem a příslušenstvím s jedním vozem, pluhem a branami, začož zaplatil 44 zl 30 kr k svému držení i jeho rodu vše v ceně 398 zl.

Dne 4. listopadu 1746 - když Vavřinec Pfenig pro nemožnost dalejc grunt držeti nemohl a v stavu nebyl, pročež jej dobrovolně v summě 398 kop Tomášovi Svobodovi, z které kupní a prodejní částky si mohl srazit za zlepšení stavení 70 kop. Přídavkem dostal 1 vůz, pluh se vším příslušenstvím za 10 zl, brány s hřebíky nabitě za 2 zl 30 kr, pár koní s nádobím za 40 zl.

Dne 31. dubna 1752 se stalo, že Bůh Všemohoucí Tomáše Svobodu prostředkem časné smrti na věčnost povolati ráčil, po něm pozůstala vdova Mařena se dvěma sirotky zůstala, kterou sobě Jiří Janatka za manželku vyvolil a jemuž také živnost připsána s podmínkou, že on Jiří Janatka se svou manželkou, tak jak se sluší, podle svého

dobrého svědomí v bázni boží na gruntě hospodařili, jim dětem nikdy neubližoval, nýbrž jako na své vlastní děti dobře vždy myslel a jednomu z nich po své smrti živnost odkázal. Živnost mu byla připsána v ceně 478 zlatých. Po jeho smrti připsán byl grunt 6. února 1792 jedinému synu Matějovi Janatkovi.

Čp

Chalupa nová návesní Martina Procházky

Dne 20. ledna 1759 předstoupil Martin Procházka před vrchnostenský úřad, poslušně přednášeje, že by on sobě návesní chaloupku na svůj vlastní krejcar vystavěl a jsouce toto místo na gruntech vrchnostenských, však ale obci vinořské přináležející - pročež jemu jak od strany vrchnostenské, tak i od obce toto místo propůjčeno bylo s podmínkou, aby v obci pořádně žil a všech škod prázden byl, jménem Schutzegelu (ochranné právo) platiti vrchnosti ročně 30 gr, obci též z místa 30 gr, vždy náležitě bez veškerého upomínání, také dílo panské, když na něj volán bude s druhými podruhy povinně chodit, to všed se při podpisu smlouvy zavazuje.

Zápis na chaloupku pod Nrem 10 Františkovi Procházkovi po jeho otci Janovi Procházkovi.

Sejdouce z tohoto světa Martin Procházka, ujal chalupu pod Nrem 10 na obecním místě ve vsi Vinoři položenou, syn Jan Procházka, který na této chalupě až do své smrti bez zápisu s rodičemi užíval, po smrti pak Jana Procházky remitiroval se k té chalupě nejstarší syn František Procházka dle dědičného řádu, žádajíc, by takové dědictví podle práva jemu připsáno a zápisem na tento domek knihovně za držitele uznán. Když proti tomu žádná překážka shledána nebyla, vrchnost mu chalupu vložila do knih vkladem z 1. prosince 1794.

Povinnosti držitele chaloupka - vrchnosti platiti jménem úroku neb činže 35 kr, obci též 35 kr, robotovati pěší prací ročně 13 dní, v předepsaném čase vše vybejvat a platit, poselství z jedné vesnice do druhé chodit a vše jako jiní podobní podruzi dle nařízení vrchnosti konat. Zápis vložen do knih k přítomnosti Matěje Jindřicha, rychtáře a Jana Brepty, košela, v ceně 100 zl. Z kupní částky musel převzít na sebe též dluhy v částce 53 zl a matce ponechatí v domku byt až do její smrti. Rkp 3050 fol. A-B fol. 4.

Čp

Grunt (pátý) chalupa Korečkovská a nyní nového hospodáře Václava Janatky.

Náleží k ní role orné ve čtyřech kusech - 3 kopy záhonů, držitel platil úroku o sv Jiří 40 grošů, o sv Havlu 40 gr, za slepice po 10 kr - 3 kusy odvádět.

Dne 12. února 1676 Václav Janatka ujal sobě, manželce a dětem svým chalupu Korečkovskou se vším k ní od starodávna příslušenstvím, robotami a povinnostmi za sumu 96 kop. Dle prošacování z 12. února 1688 převzal chalupu za 70 kop Václav Sláma. Závdavek „pro těžké chvíle“ neskládal, nýbrž tu summu až do konečného zaplacení měl spláceti po 2 kopách při držaných obecních soudech. Od 30. Augusty 1707 držel chalupu Bartoň Byšický, který podobně jako předešlý držitel „ pro těžké časy “ nesložil závdavek. Po jeho smrti přebírá chalupu 30. října 1720 za 80 kop Šimon Marek. Závdavek nesložil, poněvadž ta chalupa na stavení velmi zpustlá a rozbořená jest a proto z gruntu vystavěna být musí.

Jak vyjadřuje stará gruntovní kniha, tuto chalupu na stavení velmi sešlou roku 1720 dne 30. 8bris dle prošacování koupil Šimon Marek se vším příslušenstvím za 80 kop. Polí bylo u ní 15 strychů, od dobytka ponecháno zde 1 vůl, kravám Jalovice a 2 svině.

Desátek faráři vinořskému neodváděl, letník platil z každé dojně krávy 3 kr, vrchnosti platil úroku vždy o sv Jiří a sv Havlu po 46 kr 3 den, za 3 slepice po 10 kr - 30 kr.

Panská robota - od sklizení otav až do sen dělání vychází po 3 dnech každý týden, když se ale sena dělání začnou, téhož jest povinnost až do sklizení otav celý týhoden vycházet, naproti čemuž se od sekání travnou kosou s hrabíci denně po 10 kr, na žití a vázání tvrdého obilí po 5 kr, na ovsích po 4 kr, vedle vaření na stravu se pasíruje, od hrabání pak sena a otav žádný plat se nedává a přitom také ve žních 15 dní bez úplaty, jen toliko za stravu vybejvat se musí.

Poněvadž Šimon Marek v Pánu zemřel, vdova ale k hospodaření věkem sešlá jest tak ji připsala 5. ledna 1759 synovi Janovi Markovi u přítomnosti Jiřího Janatky a konšela Josefa Šnýdra za 50 kop. Po vykročení z tohoto světa na věčnost Jana Marka, předstoupila před vrchnost pozůstalá vdova se svými 4 sirotky a to Janem a Kateřinou z prvního manželství, Václavem a Matějem z druhého manželství, které však dílem zaopatřeny, dílem nedospělí jsouce sama v tej chalupě nebyla schopna hospodařiti,

provdala se za Josefa Němečka, kterému tato chalupa v šacovní ceně 80 kop gr, poněvadž ale předešlý držitel zahrádku zřídil, byla cena domku zvýšena na 100 kop. Zápis do knih vložen 19. února 1778.

Dle svatební smlouvy z 23. dubna 1804 mezi Janem Srpem a Kateřinou Němečkovou z Vnoře, popustil a prodal Josef Němeček jeho zeti svou vlastní chalupu za 1300 zl. Rkp čís. 5030 fol. 13 - 1 - 11.

Čp

Grunt (druhý) s potahem, kdež předešle jenom chalupa bývala Jiřího Hřebíčka, avšak jsouce k ní 2 kopy záhonů od krčmy hořejší Matěje Sojovského přidáno, sedlský grunt učiněn jest a nyní na něm zůstává Mariana Kazdová. Náleží k ní role orné v osmi kusech 11 kop záhonů, zahrada při stavení s některým stromovým rozdílným. Držitel platil úroku o sv Jiří 2 kopy 30 gr, o sv Havlu 3 kopy 30 gr, za slepice po 10 kr odváděl 30 kusů.

Při držaných soudech 12. února 1676 za přítomnosti pana hejtmana a konšelů, ujala tuto živnost Mariana Kazdová, grunt, který dříve náležel Jiříkovi Hřebíčkovi, se vším právem a povinnostmi, robotou a kontribucí za 280 kop. A poněvadž nyní ona spolu se svým synem na témž gruntě hospodaření provozuje, a takový buďto do navrácení jejího manžela, od ní beze vší příčiny z lehkomyšlnosti pryč ušlého, a nebo dokud možnost pokračovati v držení bude, držeti chce, pročez při tom se pozůstavuje a dálejc kdyby podržeti grunt nemohli, byla vdova povina v časně o tom vrchnost vyrozuměti.

Dne 30. března 1691 ujal tuto sedlskou živnost po Marianě Kazdové sobě, manželce a dětem i potomkům svým, spolu s 11 kopami 40 záhony pole vorné, též se zahradou za 280 kop Matěj Husák. Po smrti Husáka, kterýžto v lethu 1691 při nešťastném ohni, který z chalupy Jana Kukly vyšel, do gruntu vyhořel a při něm nic jiného toliko samé zdi pozůstaly, ano i tři klisny, při gruntě zůstávající a do předešlého šacuňku pojaty u Matěje Balcara, kterýžto také tu hospodařiti začal, v chalupě jeho shořely a ten jsouce již zase od Jana Kulhavého vyzdvižen - připsán za 300 kop zápisem z 10. prosince 1694. Od Jana Kulhavého ujal 3. ledna 1707 statek neb grunt s potahem, který již skrze svou velkou chudobu hospodařiti nemohl, za 380 kop Maximilian Husák. Přídavkem dostal pár klisen, vůz, pluh a brány hřebíky pobité, 2 kopy žitné slámy, 1 kopy drobné slámy. Od 8. Novembris 1708 držel za 130 kop Matěj Balcar, od 1. března 1716 Řehoř Tyrychter, od něho převzal 16. února 1725 Pavel Byšický. Poněvadž Pán Bůh

všemohoucí z tohoto bídného světa na věčnost jest jej povolal a vdovu Dorotu se čtyřmi sirotky tu zanechal, nejmladší syn Václav, jemuž dědičným právem živnost by mu patřiti měla, ještě nezletilý jest, pročez pojmuce sobě vdovu Dorotu za manželku Jiří Fojt, který byl od vrchnostenské kanceláře za dostatečného k hospodaření uznán, převzal 12. Xbris 1736 živnost do zrostu právního dědice živnost, u které bylo 12 kop orných rolí a zahrada za 437 kop 37 gr

vůz se všema potřebama za 17 kop 8 gr 4 den

pluh a dvoje brány za 3 kopy 25 gr 3 den

tři tažní koně za 38 kop 34 gr 2 den

tříletý volek za 10 kop 17 gr 1 den

1 plemenice za 1 kopy 42 gr 6 den.

Nový hospodář se zavázal o všechny sirotky jako o své vlastní se starat a je svatební vejbavou vypravit. Zápis do knih vložen 12. Xbris 1736.,

Dne 1. května 1738 dle starých knih na fol. 20 bedlivě vyšetřeno se nachází, že grunt v lethu 1736 dne 12. Xbris Jiří Fojta, který sobě pozůstalou vdovu Dorotu se 4mi sirotky po neb. Pavlovi Byšickému za manželku pojal až do zrostu nejmladšího syna Václava za 521 kop 50 gr - s přídavkem vozu se vším příslušenstvím za 17 kop, pluh a brány za 3 kopy, tři tažní koně za 38 kop, 2 krávy za 13 kop, dvouletý dvůr za 10 kop, sviní za 1 kopy 24 gr. Mohl chovati 3 tažný koně, 3 krávy, 2 jalovice a 4 svině plemenice.

Povinnosti držitele - desátek vinořskému faráři neodváděl, toliko letník z každé dojně krávy 3 kr ročně, za dvě žijící krávy k záduší vinořskému po 23 gr 2 denary dohromady 46 kr 4 den., úroku vrchnosti o sv Jiří 2 zl 31 kr, o sv Havlu 2 zl 31 kr, 10 slepic po 10 kr - 1 zl 46 kr. Císařské kontribuce platil za 12 kop polí. Robotoval potažně skrze celý rok každý týden 2 dny, když bude potřeba i po 4 dnech, v době setí po páru, pěší po sklizení otav až do začátku sena dělání, každý týden po 3 dnech. Když ale sena dělat začnou, ihned celý týden až do sklizení otav vycházet povinen jest, za kteroužto pěší robotu ve žních po srážce 15 dní bez platu za každý den, co na žetí a vázání tvrdého obilí vyseká, po 5 kr a na ovsa vázání jen toliko po 4 kr, při obyčejný stravě, za kteroužto nyní vaření in natura za máslo a mléko však peníze dávané bývají, pasírováno jest.

Poněvadž Jiří Fojta po v Pánu zemřelém Pavlovi Bejšovci pozůstalou vdovu Dorotu sobě za manželku pojal, toliko jen do zrostu nejmladšího syna, totiž Václava Byšického, za hospodáře ustanoven jest, pročez tedy při dospělosti on Jiřík Fojt jemu Václavovi Byšickému zase tento grunt

podle předešlé trhové summy se vším příslušenstvím a povinnostmi za přítomnosti rychtáře Jiříka Janatky a konšela Josefa Šnejdra za 437 kop 33 kr předá zápisem z 10. února 1759.

Poněvadž Václav Byšický na živnosti pro dluhy nemožnost vykonání robot i jiných povinností nemohl dále zde hospodařiti a proto prodal dům svému tchánovi, který skrze rychtáře vionořského Matěje Jindřich prošacován na 526 zl 16 kr. Když však bylo shledáno, že na živnosti vězí mnoho dluhů, byla prodejní cena zvýšena na 644 kop 4 groše. Do pozemkových knih byl vložen zápis dne 4. února 1788.

Čp

Zápis Janovi Počovi

Dne 1. května 1793 s povolením slavného vrchnostenského ouřadu vystavěl sobě Jan Poč na panském gruntě pod hrází u tak zvaného Šimunkovského rybníka chaloupku 3 sáhy šířky, sedm sáhů délky a chlívek 1 sáh šířky a 3 sáhy délky a žádal o jeho vložení do pozemkových knih, k čemuž vrchnost svolila s podmínkou, že bude platiti do panského důchodu ročně 2 zlatý, 13 dní robotovat pěší prací, vykonávat posilky od jedné vesnice do druhé a na každé poručení chodit na panské pomocné práce. Rkp Nr 5030 fol 24/4.

Ukázky zápisů z pozemkových knih

Prodejní smlouva

Čp 33

Dnes nížeapsaného dne a roku se mezi Vojtěchem Tvrdým, jakožto prodávajícím z jedné strany, pak Janem a Barborou Nekolnými manželi, jakožto kupujícími z druhé strany, dobrovolná úmluva, kup a prodej, jak následuje -

Dne 4. června 1817 Vojtěch Tvrdý prodal Janovi a Barboře Nekolným manželům svůj ve vsi Vionoři pod Nrem 33 ležící kontribučenskou živnost se vším příslušenstvím, domovním a jiným stavením, 13 jitra 1390 čtv.s. polmi s ponecháním 1 koně, vozu, pluhu a 2 bran za 3750 zl. Kupující hotově složil 1500zl, zbytek propadne na dluhy.

Vojtěch Tvrdý vyměňuje sobě v tý manželům Nekolným postoupené živnosti až do jeho smrti svobodný byt, který v jedné komoře pozůstávat má, kdyby ale mezi sebou v tomto stavení se porovnat nemohli a on Vojtěch Tvrdý musel by se vystěhovati nebo Jan Nekolný jeho tam skrze nedostatek bytu míti nemohl, v tom pádu se Jan Nekolný

manželé zavázali jemu za kvartýr, který by si on jinde našel, každý rok 25 zl platiti. Mimo toho se Jan Nekolný manželé zavázali prodávajícímu Vojtěchovi Tvrdému až do jeho smrti každoročně následovní vejmínek vydávat, totiž pšenice 2 strychy, žita 4 strychy, ječmena 2 strychy, mimo toho každý rok 1 sáh dříví přivézt, které prodávající Vojtěch Tvrdý za své peníze koupit musí.

Kupující Jan a Barbora Nekolný manželé jsou všechny na tomto gruntě vázající povinnosti a břemena neodkladně v strany druhé následovní a dobrovolná a nezměnitelná úmluva, jak následuje -

Nadjmenovaný ženich Jan Urban a nevěsta Marie Vítová umínili sobě v stav manželský vstoupiti a v tom stavu v lásce a svornosti živ býti, z ohledu pak oboustranného přínosu následovní zaopatření učinili, což teprve po kněžském sňatku v platnost vstupuje a sice -

Má ženich Jan Urban domek ve vsi vinořské pod Numerem popsání 80, věnuje takový své nastávající manželce Marii Vítové k spolu vlastnosti, naproti tomu

nevěsta Marie Vítová věnuje svému manželu na hotovosti 180 zl, od dobytka 1 krávu, 6 kusů peřin, 1 verčkosten s tím doložením, že

kdyby jedna neb druhá strana do dne a do roka bez rodiny zemřela, a sice kdyby on ženich Jan Urban zemřít měl, tak ona nevěsta povinna bude, jeho nejbližším přátelům 60 zl zpátky dáti, kdyby ona nevěsta Marie Vítová zemřela, tak on pozůstalý manžel povinen jejím rodičům neb nejbližším přátelům třetí díl toho jejího přínosu, to jest 60 zl v hotovosti hraditi. Kdyby ale do dne a do roka neb na delší čas bez rodiny pozůstat měli, tak to dítě z tohoto manželstva dědicem býti má, kdyby ale po roce žádná rodina pozůstat měla, tak jeden druhému nic navracet nebude, nýbrž všechno dědit má.

Ku potvrzení téhož se tejkající strany nejen vlastnoručně podepsaly, ale i také k větší podstatě toho následovní svědky k bezeškodnému spolu podpisu snažně dožádaly, také spokojeny jsou a v poníženosti prosejí, by slavný úřad tyto svatební smlouvy přijal k stvrzení i bez další jejich přítomnosti, určeném čase zapravovat, totiž císař král. daně jakéhokoliv jména, které jsou a nebo budou vypsány do panského důchodu ročně platit úrok neb činži 2 zl 30 kr, ruční práci robotovat 156 dní, místnímu učitelu odvádět ročně po 1 snopu žita, pšenice a ječmena.

Tejkaje se magazýnu, který on prodávající Václav Tvrký sám odlifroval, též stavovské obligace, které se ve vinořské kontribučenské kase vynacházejí, ta bonifikace ještě jemu patří a oni kupující manželé právo k tý samý nemají.

Závěrečně

Poněvadž Jan a Barbora Nekolný manželé skrze uzavření koupi a prodeje tu kontribučenskou živnost se vším právem a povinnostmi a příslušenstvím na sebe přejímají a takové vždy vyplatit se zavazují, pročez mimo vlastního podpisu se prohlásili, aby tato koupní a prodejní úmluva v plný podstatě do knih gruntovních vtělena, jakož i také níže položení svědkové k spolu stvrzení, jim však bezeškodně dožádání jsou.

Jenž se stalo na vrchnostenské kbelské kanceláři dne 4. června 1817 -

Jan Janouch, svědek	Tři
křížky - to jest Vojtěch Tvrký, prodávající, dožál	
Václav Šťastný, svědek	mne
k podpisu Matěje Bubeníka	
Jan Nekolný, kupující	

Svatební smlouva

Dnes níže psaného dne a roku stala se mezi Janem Urbanem z obce Vinoře, panství Vinoře, jakožto ženichem z jedné strany a Marií Vítovou z obce satalické, jakožto nevěstou ze strany druhé a náklad jejich v pozemkové knihy vložil a v patřící místa vepsal.

Jenž se stalo dne 27. října 1831 v obci satalické.

Obsah

Historie obce

Písemné památky obce Vinoře

Berní rulle z r. 1654

Teresiánský katastr z r. 1713

Josefínský katastr z r. 1788

Stabilní katastr z r. 1841

Popis hranic obce Vinoře

Hejtmané - rychtáři - konšelé

Pomístná jména

Počet domů a obyvatel

Číslování domů

Kostel Povýšení sv. Kříže

Duchovní správci kostela

Škola

Přehled popisných čísel r. 1780 - 1848

Náboženská reformace
Matriky
Poddanost a robota
Velkostatek
Pozemkové knihy obce
Popis usedlostí
Ukázka zápisů pozemkových knih
Prameny
Obsah

Prameny k dějinám

1. Archiv český, roč. 18, Listy do Kuřimě zaslané
2. Copie pap. Famílie z Lazec
3. Archiv český, roč. 18, listy do Kuřimě zaslané
4. Desky zemské v 1 D 3
5. Archiv města Prahy rkp 2191 fol 238, 239
6. T Ruth. Kronika města Prahy
7. Desky zemské 42 A 4
8. Regesta komorního soudu K 19
9. Desky zemské % B 30 - 4 B 30
10. Desky zemské 8 F 30
11. Desky zemské 4 B 30
12. AMP rkp 2192, libr contr - II P 257
13. Desky zemské 5 E 16
14. Desky zemské 171 L 99
15. Regesta soudu komorního čís 7
16. Borový - Jednání a dopisy konsistoře pražské I díl
17. Desky zemské 9 C 13
18. Desky zemské 10 C 13
19. Desky zemské 22 B 21
20. Desky zemské 23 N 26
21. AMP rkp 2143 libri confir. 7
22. AMP libri contr. fol. 51
23. DZ m 25 G 23
24. Desky zemské menší 25 G 6
25. Desky zemské m 25 N 1
26. Desky zemské m 25 J 5
27. Desky zemské 25 O 25
28. Archiv ministerstva vnitra Z 12 - 10/11
29. Archiv města Prahy rkp 1138 fol. 1
30. AMP rkp 1063 libri testament X fol. 127
31. Archiv ministerstva vnitra Z 5
32. Libri confirmationis, Tomek - Dějiny Prahy svazek II, folio 422, 475
33. Libri confirm 1 fol 63
34. Archiv litomyšlský
35. Vyšehradský archiv
36. Desky zemské 1 fol 50
37. Desky zemské 169 D 18

38. Desky zemské 127 G 21
39. Desky zemské 134 P 21
40. Píč - Památky archeologické roč XV fol 369. Staré hradiště středního Polabí, Pravěk fol 432.
41. Desky zemské v. 6 - 13
42. Desky zemské 7 - B - 21
43. Desky zemské 250 A 21
44. Desky zemské 27 B 21
45. Desky zemské 23 N 24
46. Desky zemské 160 D 18
47. Desky zemské 127 C 21

II

Sedláček - Hrady a zámky Díl XV
Archiv český, Praha roč. XXVI a XXVII
Pažout - Jednání a dopisy konsistoře pod obojím způsobem přijímající z let 1562-1570
Saitl - Rytířský rod Zapských ze Zap
Libri erecticonum - L - V
Bílek - Dějiny konfiskace v Čechách z r. 1621
Šimák - Zpovědní seznamy arcid. pražské 1671 - 1715
Reformační sborník z r. 1921
Podlaha Sittler - Soupis historických památek, okres Karlín - folio 326 - 327
S Kneisl - Školství okresu Karlínského
Ústřední státní archiv - Katastr teresiánský, Josefínský a stabilní z let 1713 - 1848
Statistické soupisy z let 1850 - 1961
Zemské desky - malé i velké
Bílek - Dějiny města Prahy 1 - 10 svazek
Archiv města Prahy - Pozemkové knihy a matriky